

Anarşist Ekonomi Tartışmaları(15)

Anarşist Komünist Ekonomi Pratiği
s 22

Başkanın Seçim Provokasyonu

s 39

Kazanan Adore İşçileriyle Röportaj

s 4

Yasaya, Yasağa Karşı 1 Mayıs Kavgadır

s 6

meydan

1 TL

www.meydangazetesi.org

"İnsan ancak kendi kadar özgür insanların arasında özgürdür"

AYLIK
ANARŞİST
GAZETE
SAYI:26
NİSAN
2015

SONSUZ SÖMÜRÜ İÇİN SONSUZ ENERJİ

KAPİTALİZM FELAKETTİR

s 30

2012 yılının Mayıs ayında çıkan ilk sayısından itibaren, aylık olarak yayınlanan Meydan Gazetesi'nin 26. sayısını elinizde tutuyorsunuz şu anda. Gündelik işleyişe ve var olan gündeme dair anarşist bir perspektifle değerlendirmeler yapan ve bu değerlendirmeleri okuyucularıyla buluşturan anarşist gazete Meydan, yayınlandığı ilk günden bu yana, kolektif bir çabanın ürünü olarak hazırlanıyor ve ulaştırılıyor coğrafyanın dört bir yanına.

Şüphesiz ki yalnızca yazınsal bir faaliyetten ibaret olmayan Meydan, ezilenlerin isyanının ve mücadelesinin var olduğu her alandan besleniyor ve bu mücadeleyi büyütmenin bir aracı olarak, okuyucularıyla direniş meydanlarında buluşuyor. Meydan, tüm ezilenlerle birlikte, her türlü tahakküm biçimine meydan okuyor.

Kışın yağmur yazın güneş demeden, sabahın erken saatinde işine gidenin, okuluna yürüyenin yoluna çıkar "patrona, ustabaşına, öğretmene, idarecilere" karşı direnenlerin gazetesi Meydan. Metrobüs durağından geçerken, otobüse binerken, üniversite koridorlarında yürürken, fabrikanın önünde patrona karşı direnirken yankılanır sesi: "Meydan direnenlerin gazetesi". İktidarların dağıtımına bile tahammül edemediği ve her fırsatta saldırdığı Meydan, Taksim'den Kadıköy'e, Yalova'dan Amed'e, Antalya'dan Suruç'a kadar dört bir yanda dillendiriyor direnişin sesini.

Erkek olmayan toplumsal yaşamın kıyasına itilir; erkeklerin sevgisi her gün en az üç kadını katleder, LGBTİ bireyler ataerkinin dişileri arasında öğütülürken Meydan, heteroseksizme ve cinsiyetçiliğe karşı direnenlerin meydanı oluyor. Kadınlar, "Katledilen Kadınlar İsyanimızdır" diye haykırırken; Meydan her Mart ayında

sayfalarını bedenleri, kimlikleri, varoluşları yok sayılan kadınlara bırakıyor ve coğrafyanın dört bir yanında ataerkiye karşı Meydan okuyan kadınların sesi oluyor.

HES, RES, GES denilerek, ekolojik yıkımlar yaşam alanlarımızı talan ederken Meydan, Loç Vadisi'nde HES'lere, Bergama'da siyanüre, Gerze'de termiğe ve Akkuyu'da nükleere karşı yaşamı savunanların Meydan'ı oluyor, katil şirketlerin karşısına dikiliyor.

Çocukların eline verilen oyuncak silahlarla başlayan; milli marşlarla, nizami sıralarla, üniformalarla ve okullarla normalleştirilen; zorunlu askerlik hizmetiyle kendisini dayatan; kaza, şakalaşma, cinayet adı altında yaşanan "şüpheli ölümler"le yaşamlarımızı çalan militarizme inat Meydan, ölmeyi, öldürmeyi, kardeş kanı dökmeyi ve savaşmayı reddedenlerin meydanı oluyor.

Zengini daha zengin ederken, bizleri daha da hiçleştirilen emek sömürsüne; patronların kar hırsı uğruna fabrikalarda, atölyelerde, inşaatlarda her gün yeni bir işçinin daha katledilmesine; Soma'da, Ermenek'te, Torunlar'da yüzlerce işçinin yaşamını yitirmesine karşı isyan edenler yaşamları için direnirken; Meydan da işte bu direniş meydanlarında, 1 Mayıs'larda yazılıyor, okunuyor.

Yeni bir dünya yaratmak için mücadele edenler zindanlara kapatılır, F tipleri, tecritler ve yasaklarla tutsakların benlikleri yok edilmek istenirken Meydan, "yalınayak" direnen özgür tutsakların kalemi, Metris'in, Kandıra'nın, Kırklar'ın meydanı oluyor.

Halkın isyanı seçimlere kanalizasyon edilip, öfkesi oy sandıklarına hapsedilmeye çalışılırken Meydan "Koltuk Sizin, Özgürlük Bizimdir"

diye haykırıyor sokaklarda. Her yeni seçim döneminde parlamentarizme sıkıştırılan özgürlüğü, doğrudan demokrasi mücadelesinde, fabrika işgallerinde, özyönetim deneyimlerinde ve direniş çadırlarında yazıyor.

Bizleri çizdikleri sınırlara hapsedip birbirimize düşman eyleyenler dilimizi, kimliğimizi varoluşumuzu yasaklayıp, bizleri yok etmeye çalışsalar da Meydan, yerinden yurdundan ötelenenlerin, sürgün edilenlerin meydanı oluyor ve milliyetçiliğe karşı halkların kardeşliğini haykırıyor. Sokaklarda taş atan çocuklar, Kobane'de direnen halklar kazanırken Meydan, direniş halaylarında yazılıyor, Newroz meydanlarında okunuyor.

Devletin bakanı polisini korur, cumhurbaşkanı "vur emri"ni verir, sokaklar TOMA'lar, akrepler, gözaltı otobüsleriyle işgal edilirken, devlet terörüne karşı direnenler yine meydanlarda buluşuyor. Meydan, polislinin copuna, silahına, mermisine, "iç güvenlik" adı altında sürdürülmek istenen faşizme geçit vermeyenlerin; ekmek, adalet ve özgürlük için sokaklara çıkanların meydanı, Taksim Meydanı, Kızılay Meydanı, Şişli Meydanı oluyor.

Şimdilerde, iktidar hırsıyla yanıp kavrananlar "Meydan" adında yeni bir gazete çıkartıp, meydanlara çıkmaya niyetlenseler de, bilsinler ki bizim "Meydan"larımızda ne patronlara, ne hırsızlara, ne katillere ne de iktidarlara yer var. Bugüne dek nasıl ki isyanımızı sokaklara taşıdık, üzüntümüzü öfke eyleyip, yeni bir yaşam umuduyla doldurduysak sokakları, yine aynı şekilde dolduracağız "Meydan"ları. Bizi yok sayanlara, katledenlere, kaybedenlere inat özgürlük olacağız Taksim'de, Beyazıt'ta, Kızılay'da, Gündoğdu'da ve her Meydan'da, yayılacağız dalga dalga.

Meydan Gazetesi'nin Kartal Bürosu Açıldı

Aylık anarşist gazete Meydan'ın Kartal irtibat bürosu açıldı. Pazar günleri dışında haftanın her günü saat 11.00 ile 20.00 arası açık olan irtibat bürosundan Meydan Gazetesi'nin tüm sayılarını edinebilirsiniz. Adres: Gençlerbirliği Sk. No:10 Kat:3 D:5 Kartal/İST.

Meydan Gazetesi'nin Amed Bürosu Açıldı

Anarşist gazete Meydan'ın Amed irtibat bürosu açıldı. Başta Amed olmak üzere Kürdistan'ın farklı şehirlerine ve ilçelerine Meydan Gazetesi dağıtımının yapıldığı irtibat bürosu hafta içi her gün saat 10.00 ile 19.00 arası açık. Amed Meydan Gazetesi'nin adresi ise şöyle: Kooperatifler Mah. Bahar Sk. No:11/18 Ofis/Amed

Tuzla Gemi Tersanesi'nde Direniş

MNG Kargo'da İş Cinayeti

Geçğimiz yıl Tuzla Gemi Tersanesi'nde iş cinayetinde yaşamını yitiren Tamer Şeyhun'un davasında patron aleyhine tanıklık yaptığı için işten çıkarılan Eyüb Ayan'ın Limter-İş sendikasıyla beraber 1 Nisan'da Tuzla Gemi Tersanesi önünde başlattığı direniş sürüyor.

Direnişin 10. gününde İçmeler Köprüsü'nden tersane önüne bir yürüyüş gerçekleştiren direnişçi işçi Eyüb Ayan ve Limter İş Sendikası burada bir basın

açıklaması gerçekleştirdi. Açıklama öncesinde ve sonrasında tersanede çalışan diğer işçilere Ayan'ın yaşadıkları ve Tuzla bölgesinde yaşanan iş cinayetlerine karşı mücadele etmenin gerekliliği üzerine ajitasyonlar yapıldı. Eylem basın açıklamasının ardından sonlandırılarak tersane önünde kurulan çadıra geçildi. Eyleme Alinteri, BDSP, DAF, DİP, Emekçi Gençlik, ESP, İnşaat-İş Sendikası, HDP, TÖP-G, ÜİD-DER, gibi devrimci kurumlar da katılarak dayanışma gösterdi.

MNG Kargo'da şoför olarak çalışan Mustafa Özüğür İstanbul'dan İzmir'e kargo taşıırken dönüş yolunda kargo aracının kaza yapması sonucu yaşamını yitirdi.

MNG Kargo patronlarının baskısı sonucu yaşanan bu iş cinayeti ile ilgili basına bilgi veren MNG Kargo işçileri "acele edin" baskısı sonucu bu tip araç kazalarının sıkça yaşandığını vurgularken kargoların gecikmesi durumunda işçiler hakkında

tutanak tutulduğunu belirtiyor. Ayrıca iş cinayeti ile ilgili sosyal medyada fotoğraf yayınlayanların ise işten çıkarılmak ile tehdit edildiğini belirten MNG Kargo işçileri "Amaç medyada fazla yer almaması ve iş cinayetinin üstünün kapanması. En son olarak 4 arkadaşımız işten atıldı, nedeni ise uzun çalışma saatlerine ve ücret düşüklüğüne itiraz etmeleri" diyerek MNG Kargo'nun işçi düşmanı tavrını her yerde teşhir edeceklerini belirtiyor.

Maltepe'de Direniş Blokaj Eylemleriyle Sürüyor

Grant Hyatt İşçileri Direnişte

Maltepe Üniversitesi Hastanesinde, sendikalı oldukları için işten çıkarılan işçilerin direnişi 4 ayı aşkın bir süredir devam ediyor. Ertelenen mahkemelere, hastane yönetiminin ve polisin

tüm baskılarına rağmen geceli gündüzlü çadır nöbetini sürdüren direnişçiler, her gün saat 16.00'da hastane girişinde blokaj eylemi gerçekleştirerek kararlı duruşlarını göstermeye devam ediyor.

Grant Hyatt Otel'de çalışan ve Tüm Emek Sen sendikasına üye oldukları için işten çıkarılan taşeron otel işçileri direnişe başlıyor.

Doğuş Holding'e ait olan Grant Hyatt Otel'de CRT adlı taşeron şirkette çalışan 30 işçi, taşeron şirket sözleşmesi bahane edilerek işten çıkarılmalarına karşı 13 Nisan Pazartesi günü Harbiye

TRT binası önünde biraraya gelerek buradan otel önüne yürüdü. Otel önünde bir basın açıklaması gerçekleştiren taşeron otel işçileri sendikalı olarak işlerine geri dönene kadar mücadele edeceklerini vurguladı. Eyleme direnişte olan Dora Otel işçilerinin yanı sıra DAF, DİP, İDP, TKP 1920, Mücadele Birliği gibi devrimci kurumlar da katılarak dayanışma gösterdi.

YAŞAMLARI ÇALANLARIN YENİ KILIFI İÇ GÜVENLİK PAKETİ

Aylin Sal

aylin@meydangazetesi.org

Uzun zamandır planlanan, özellikle Kobanê Serhildanı sonrasında "kamu düzeninin korunması" gerekçe gösterilerek gündem edilen İç Güvenlik Yasa Paketi meclisten geçti, cumhurbaşkanı tarafından onaylandı ve Resmi Gazete'de yayınlanarak resmen hayatımıza girdi. İlk 132 madde olarak meclise gelen paketin, meclis tatile girmeden önce bitirilemeyeceği anlaşılınca, tasarının 63 maddesi geri çekildi ve polise, valiye, kaymakama geniş yetkiler veren maddeleriyle yasa tasarısı Genel Kurul'dan geçti.

Bu süreçte meclis, muhalefet vekillerinin mecliste puşuyla yüzlerini örtmesinden oturma eylemine varıncaya kadar birçok eyleme sahne oldu. İktidar vekillerinin, paketin çıkmasını engellemeye çalışan muhalefet vekillerine uyguladığı fiziki şiddet de, gündemde uzun süre yer işgal etti.

Paketin yasalaşması yönünde iktidar sözcüleri tarafından "İç güvenlik reformu paketi çıkacaktır, çıkacaktır, çıkacaktır" şeklinde görüşler açıklandı. Aynı günlerde Erdoğan da "bu yasa öyle ya da böyle geçecek" diye meclise emir veriyordu. Paketin kendisiyle toplumsal muhalefetin baskılanmasının amaçlandığı ortadayken, paketin çıkması yönündeki bu dayatmacı ve aceleci yaklaşım iktidarın önümüzdeki dönemde ihtiyaç duyduğu konseptin açık faşizm olduğunu gösteriyordu.

Yasa paketinin içeriğine, gazetemizin 22. sayısındaki "Kullan-at Kılavuz: Yeni İç Güvenlik Reformu" ve 25. sayısındaki "Faşizm Paketi" başlıklı yazılarda değinmiştik. Bu yazılarda, devletin yasalaştırmak istediği bu paketle amaçladığı pratik adımlardan bahsetmiştik. Ancak bu pratik adımların dışında, bu yasayla esas olarak hayata geçirilmek istenen yeni bir rejim var.

Cumhurbaşkanlığı seçimleri sonrası devletliler tarafından sıklıkla dillendirilen "Yeni Türkiye" söyleminin fiili yansımalarını, cumhurbaşkanı olan Erdoğan'ın siyasete aktif katılımı, iktidar partisi üzerinden hükümet ve parlamento üzerindeki etkisinde görebiliyoruz. Anayasa'ya rağmen işletilen fiili bir yarı başkanlık sistemi söz konusu. İç Güvenlik Paketi'nde, hakim ve savcıların yani yargının yetkilerinin; kaymakam ve valilere yani yürütme kanadına aktarılmasını da bununla birlikte okumak gerekir.

Bu paketle valiler, "lüzumlu görmeleri" hâlinde suçun aydınlatılması ve suç faillerinin bulunması için kolluk kuvvetlerine doğrudan emirler verebilir hale geliyor. Valiler, kamu düzeninin bozulduğuna hükmettikleri durumlarda, kamu düzenini sağlamak adına, ev ve iş yerlerinde arama yapılması, "makul şüpheli" olarak tanımlanacak kişilerin gözaltına alınması gibi yetkilerle donatılıyor. Kamu düzenini sağlamak amacıyla vali tarafından alınan karara aykırı davranışlar, 3 aydan 1 yıla kadar hapis cezasıyla cezalandırılabilir. Daha da önemli bir yetki olarak ise bu yasayla valiler, yine "lüzumlu görmeleri" halinde, soruşturma dosyalarının hazırlık soruşturması sürecinde dosyanın başına geçebiliyor.

İç Güvenlik Paketi çıkmadan önce yukarıda bahsi geçen yetkiler, devlet yapılanması içindeki erklerden, yargı erki tarafından uygulanıyordu. Paketle birlikte bu yetkilerin, siyasi iktidar tarafından atanan valilere, yani yürütme erkine geçtiğini görüyoruz. Başkanlık sisteminde Başkan'ın yürütme erkini başı olacağı da göz önünde bulundurulduğunda, bütün erklerin "başkan"da birleştiği "Yeni Türkiye"nin rejim değişikliğinde büyük bir adım atıldığını söyleyebiliriz.

Devlet, şimdilerde lağvetmek istediği erkler ayrılığı ilkesini işletirken de ya da elinde İç Güvenlik Paketi gibi bir zırh olmadan da katliamlarını gerçekleştiriyor, yaşamlarımızı çalıyordu. Şimdi ise iktidar, tek adam diktatörlüğünü; hırsızlık ve katliamlarını, kamu düzenini koruma gibi gerekçelerle yasalık temeline dayandırmak istiyor. Erkler ayrıyken de, tek bir merkezde toplanmışken de ezilenler için iktidarın karşılığı, yaşamların çalınması oluyor. Bu kez hırsız, minareyi çalmadan önce kılıfını hazırlıyor.

ADORE OYUNCAK DİRENİŞLE KA

Adore Oyuncak mağazasının Tuzla'daki deposunda çalışırken sendikacı oldukları için işten çıkarılan Adore işçileri, 39 günlük direnişlerini Adore patronlarına geri adım attırarak sonlandırdı. Mağazanın farklı şubeleri önünde bildiri dağıtımı, açlık grevi, blokaj gibi eylemleriyle Adore patronlarına korku dolu 39 gün yaşatan Adore İşçileri'nden Ertan Tekin ve Limter-İş Sendikası'ndan Kamber Saygılı ile 39 günlük direniş sürecini konuştuk.

Röportaj: Serhat Yaşar - Dilan Yaman

Meydan Gazetesi: Merhabalar, öncelikle Adore Oyuncak şirketindeki çalışma koşullarını anlatabilir misiniz? Adore işçileri hangi koşullarda sendikalaştı?

Ertan Tekin: Merhaba ben Ertan Tekin. Adore Oyuncak'ta bilgisayar operatörü olarak çalışıyordum. İşe girdikten kısa süre sonra Limter-i-İş Sendikası'na üye oldum. Sendikaya örgütlenmeye başladıktan sonra, mesai kesintileri artmaya başladı. Bunun sonucunda 8 işçi daha sendikaya üye olunca patronlar bize karşı savaş ilan etti. Biz haklarımıza sahip çıktıkça, onlar paralarından bize hakkımız olanı vermek istemediler.

Kamber Saygılı: Tamamen keyfi ve iş yasalarıyla uzaktan yakından alakası olmayan koşullar söz konusuydu. İşçiler bir taraftan meselelerin verilmemesi diğer taraftan da servislerinin kaldırılması gibi, patronların iki dudağı arasından çıkan her sözün kanun olduğu bir süreç yaşadılar. Daha sonra da sendikamıza başvurarak üye oldular. Üye olduktan sonra işçi arkadaşlarımız haklarını isteyince sendikacı olduklarından dolayı işten çıkarıldılar.

Bu süreçte kaç işçi işten çıkarıldı? Adore patronları işten çıkarmalarda ne gibi gerekçeler öne sürdü?

K.S.: 8'i sendikamıza üye olan iş-

K İŞÇİLERİ AZANDI

çilerden 1'i hariç diğerleri işten atıldılar. Gerekçe olarak hemen hemen bütün işçilerin karşısına çıkan, patronların uygulamaya soktuğu 25. maddeyi gösterdiler.

Direnış sürecini anlatabilir misiniz? Direniş çadırı kurmaya nasıl karar verdiniz?

E.T.: İlk olarak 17 Şubat'ta beni işten çıkardılar. 19 Şubat'ta, Limter-İş Sendikası ile birlikte, deponun önüne direniş çadırı açtık. İçeride çalışmakta olan işçilerin direniş çadırına gelerek bizlerle dayanışma gösterdiğini gören patronlar durumu hazmedemeyip 5 işçiyi daha işten çıkardılar. 12 gün boyunca Tuzla Adore oyuncak deponun önündeydik. Direnişin 13. gününde Maslak'a giderek, orada bir direniş çadırı kurduk. Adore mağazalarından AVM içinde olması sebebiyle direniş çadırı açmak için en uygun olan yer, Caddebostan'daki şubenin önüne çadırımızı taşıdık. Burada 2 gün açlık grevi yaptık. Yaptığımız açlık grevi sonucunda kamuoyundan çok fazla tepki alan Adore patronu, bize 18 bin lira teklif etti. Biz tabi ki kabul etmedik. Çünkü teklif ettiği miktar haklarımızı karşılamıyordu. Daha sonraki süreçte nihai amaca daha çabuk ulaşmak için tekrar açlık gre-

vi yapma kararı aldık. Sendika başkanımız süresiz dönüşümsüz, bizler de süreli dönüşümlü açlık grevine başladık. Sonrasında bir görüşme daha oldu. Bu seferde 24 bin lira teklif ettiler. Ancak bu da haklarımızı karşılamıyordu. Biz de eylemliliklerimizi arttırmaya karar verdik.

Daha sonra İstinye AVM'de bir blokaj eylemi yaptınız değil mi?

E.T.: İlk olarak işçi arkadaşlar ve sendikamızla beraber İstinye Park AVM'de basın açıklaması yapmaya karar verdik. Ama aslında mağaza içine girip orada bir kamuoyu oluşturma düşüncemiz vardı. İçeriye girdikten sonra İstinye genel müdürünün ve polislerin bütün baskılarına rağmen blokaj eylemimizi gerçekleştirdik.

Sizin de bildiğiniz gibi dayanışmaya gelenlerle birlikte mağaza içinde kalabalıktık. 4 saatlik blokaj eylemi, patronlarla görüşme yapmamızı sağladı. Haklarımızı almadan oradan ayrılmayacağımızı söyleyince, Adore patronu tüm taleplerimizi kabul etti ve bir protokol imzaladık. İstinye Park önünde basın açıklamamızı yaparak eylemimizi sonlandırdık. Daha önceki görüşmelerde önce 18 bin lira, daha sonra 24 bin lira vereceklerini söyleyen patronlar, blokaj eyleminden sonraki görüşmelerde sendikal tazminat, mesailer, ücretler, çadırda kaldığımız süre için ihbar ve kıdem tazminatları olmak üzere toplamda hakkımız olan 126 bin lirayı verdiler.

Görünen o ki yapılan blokaj eylemi doğrudan sonuca götürdü. Yasal zorunluluklara sıkışmadan doğrudan eylem ile sonuca ulaştınız.

K.S.: Bu çift taraflı mücadele bizim kafamıza göre aldığımız kararlarla, keyfimize göre işlettiğimiz bir durum değil elbette. Bu bir zorunluluk. İşçilerin lehine gibi görünen yasaların hiçbiri uygulanmıyorken, patron ve taşeronların ağzından çıkan her kelime kanun sayılıyor, sadece yasal yollarla hiçbir kazanım elde edilemeyeceğini biliyoruz. Örneğin, Adore işçileri sadece yasal yollara başvurmuş olsalardı en az üç-üç buçuk yıl haklarını alamayacaklardı. Ama görüyoruz ki fiili doğrudan eylemle işçiler 40 gün içerisinde haklarını aldılar.

Direnış sürecini gazetemiz okurlarına aktardığınız için teşekkür ederiz. Son olarak eklemek istediğiniz bir şey var mı?

K.S.: Adore'de olsun, bundan önceki tersane direnişimizde olsun, hep yanımızda oldunuz. Ben de Limter-İş Sendikası adına sizlere teşekkür ediyorum.

E.T.: Direniş boyunca yanımızda olan Caddebostan halkı, Göztepe Dayanışması, Kozyatağı Dayanışması ve tüm devrimci kurumlara teşekkür ederim.

Sömürücü Baş Eczacıbaşı

Rıfat Güven

rifat@meydangazetesi.org

Özenle taranıp hafif sola yatmış saçları, son derece düzgün ve titizlikle ütölmüş takım elbisesiyle, son derece lüks yani son derece sömürü üzerine kurulu bir mekanda röportaj veriyor büyük kapitalist, karizmatik patron Bülent Eczacıbaşı. Tam o anda elini makineye kaptırıyor bir demir doğramacı, tam o anda direksiyonu şarapole yuvarlıyor bir taksi şoförü saatlerce direksiyon sallamaktan yorgun, tam o anda kalbe giden damarlarından biri tikanıp yere kapaklanıyor bir plasiyer bedeninin 3-4 katı palet dolusu mal taşımaktan, tam o anda fazla mesaiye kalmadığı için atılıyor işten bir market çalışanı, tam o anda iskeleden düşüyor bir inşaat işçisi. Tokat yiyor tam o an da suratına bir kadın garson, patronundan müşteriyi daha fazla memnun etmediği için, tam o anda hastanede gözlerini yumuyor bir kot taşlama işçisi; fazladan zehirli toz yuttuğu için, tam o anda kalıyor altında lüks bir Jeep'in pisliklerini temizlerken bir temizlik işçisi. Bütün bunlar tam o anda oluyor, tam o konuşurken, tam o pervasızca yanıtlarken bu soruları, halktan kopuk kapitalizmin anlaşılabilir, anlaşılmasız üzerine oluşturulmuş dilini kullanırken. Fakat aslında gayet anlaşılır bir şey de söylüyor, bu içindeki dona kadar işçilerin ezilenlerin terlerini emen emeğini sömüren kapitalist vampir, belki de ilk defa bu kadar dürüst oluyor.

Söylediklerinin özeti şu ; Sermaye güvende olsun da rejimin adı önemli değil diyor Eczacıbaşı. En yalın ifadesiyle 'mala geleceğine cana gelsin 'diyen bu takım elbiseli büyük burjuvaya eşlik eden ve aynı zamanlara denk düşen bir açıklama geliyor, kendi sınıfından, bir diğer egemenden. Son yaşanan büyük elektrik kesintisinin oluşturduğu kaybı, işçilerin bir cumartesi günü ücretsiz çalışmasıyla kapatılması gerektiğini söylerken İTO (İzmir Ticaret Odası) Başkanı aynı algıyla, aynı pervasızlıkla çıkıyor karşımıza tekrar tekrar.

Görüyoruz ki ezilenlerden biri rejimin sistemin değişmesi gereğinden söz ettiğinde, kendini direk cezaevinde yada toprağın altında bulurken, ezenlerden biri işçilerin ezilenlerin yaşamı pahasına sermayeyi önceliğe alıp rejimi önemsememesi, egemen basın ve devlet tarafından bırakın eleştirilmeyi, ödüllendiriliyor. Elbette ki biz geçmişten ve şu andan biliyoruz ki kapitalizm ve devletler kardeşler, kan kardeşlerdir, ezilenlerin kanıyla. Dolayısıyla kapitalistlerin sermayenin güvenini önceliğe alıp, Eczacıbaşı konuşurken tüm o olanları hiçe saymaları, devletle ve iktidarlarla olan derin bağlarından geliyor. Evet kapitalizm ve devletler kardeşler, kan kardeşlerdir, ezilenlerin kanıyla bağlıdırlar. Biz ezilenler işçiler onları doyurmaya, giydirmeye, taşımaya, yaşatmaya devam ettikçe onlar bizi öldürüyor, katlediyor, yok sayıyorlar ve tüm bunları hayasızca dillendiriyorlar.

Biz emeği, bedeni sömürülenler öfkemizi bilemedikçe örgütlenmedikçe, başkaldırmadıkça, kapitalizmle kavgaya girmedikçe, onlar konuştuğu siralarda, tam o anlarda ölmeye, sermayeden sonra gelmeye devam edeceğiz.

Yasaya, Yasaya Karşı 1 MAYIS KAVGADIR

Halil Celik

halilcelik@meydangazetesi.org

1 Mayıs 1886'dan bu yana işçilerin, ezilenlerin isyan günü olan 1 Mayıs yaklaşırken tüm coğrafyada işçiler, meydanlarda, alanlarda bir araya gelmeye hazırlanıyor. Bir asırdan fazla bir süredir sömürüye karşı isyanın, patronlara ve devletlere karşı öfkenin sembolü haline gelmiş olan 1 Mayıs gününde, dünyanın her yerinde mitingler ve yürüyüşlerle meydanlar dolup taşıyor. Coğrafyamızda ise devlet ve kapitalizm her yıl farklı politikalar ile 1 Mayıs'ın içeriğini boşaltarak, takvimsel bir güne "işçi bayramı"na sıkıştırarak yüz yıllardır süren işçi mücadelesini ve bu mücadele ile gelen noktayı görünmez kılmak istiyor. Devletin ve kapitalizmin bu politikaları, İstanbul'da her yıl farklı gerekçeler gösterilerek yasaklanan Taksim Meydanı ile belirginleşmiş durumdadır. 2010 yılına kadar tartışmasız yasaklanan Taksim Meydanı, uzun yıllar boyunca verilen mücadelenin sonucunda "kazanılmış" ve burada bir miting gerçekleşmişti. Üç yıl boyunca ezilenlerin her yıl daha da kalabalıklaşarak katıldığı mitingler, 2013 yılında devlet ve kapitalizm tarafından "Taksim Meydanı ve çevresinde yayalaştırma projesi" bahane edilerek yasaklandı. 2014 yılında ise bahanenin adı "şehrin trafiğinin aksaması" ve "Beyoğlu esnafının zarar etmesi" oldu. Taksim Meydanı yasası sürdürüldü. Her yıl değişen bahanelere, bu yıl Gezi Parkı girişinde bulunan ve ne yapıldığı henüz açıklanmayan küçük bir inşaat alanının ve İstanbul valisinin önerdiği miting alanlarının eklenmesi beklenirken, yasağın temel dayanağı ise şimdiden hazır: İç Güvenlik Paketi.

Faşizm Yasası: İç Güvenlik Paketi

Meclisten türlü ali cengiz oyunları ile geçirilen ve cumhurbaşkanınca onaylanarak tescil edilen İç Güvenlik Paketi konusuna başlandı ilk günden bu yana, sokağa farklı şekillerle yansımaya başladı. Üç polis tarafından bindiği taksiden GBT bahanesi ile indirilerek burnu kırılan ve bayılıtlana kadar dövülen Yılmaz Paşaoğlu'nun yaşadıkları; Kadıköy'de devrimciler tarafından açılan her stand ve gerçekleştirilen her eyleme polisler artık uyarı dahi yapmadan saldırması; Fatih'te dükkanının önüne meyve sepeti koydu diye eli sopalı zabıtalardan esnafın dövülmesi ve daha niceleri... Her gün benzeri örnekleri yaşadığımız şu günlerde, faşizm yasası da denilen İç Güvenlik Yasası'nın toplumda bir baskı psikolojisinin yaratılması ve toplumsal muhalefetin sindirilmesi gibi amaçlarının olduğu tartışılarsun, paketin 1 Mayıs öncesi yasalasması, devletin ve kapitalizmin 1 Mayıs politikaları ile oldukça örtüşüyor. Devlet ve kapitalizm bu yasa ile beraber 1 Mayıs günü ve önceki günlerdeki tüm süreçte polise istediği standı, bildiri-gazete dağıtımını, basın açıklamasını, yürüyüşü istediği şekilde yasaklayabilme, dağıtabilme olanağı tanıyor. Ve tabii ki devlet, meydan yasalarını da, yine bahanelerin ötesinde bu yasaya dayandırabilecek. Yani 2013 yılından bu yana devletin türlü bahanelerle yasakladığı Taksim Meydanı'nın bu yıl da faşizm yasası ile yasaklanacağı su götürmez bir gerçektir.

1 Mayıs Meydanlarının Ezilenler Açısından Tarihsel Önemi Vardır

Başta Taksim Meydanı olmak üzere tüm meydanlardaki yasaklara rağmen işçiler, ezilenler yine

bu meydanlarda olmayı sürdürüyor. Taksim Meydanı'nın 2013 yılında yasaklanmasının ardından ezilenlerin bu meydana dair ısrarlı mücadelesi, aynı yıl Taksim Gezi İsyanı'nı yaratmış ve bu meydanın mücadelesini tüm coğrafyaya yaymıştı. Devletin ve kapitalizmin çaresizce çırpınarak yeni yasalar ve yeni yasaklar çıkarmasının sebebi de, ezilenlerin bu ısrarlı mücadelesinden başka bir şey değildir elbette. İstanbul Valisi her ne kadar farklı ilçelerdeki farklı meydanları adres gösterse de, ezilenler açısından meydanların tarihsel önemi vardır. 1977 1 Mayıs Mitingi'nde yaşanan katliam, 1979 yılında Sıkı Yönetim Komutanlığı'nın tüm İstanbul'da 1 Mayıs'ı yasaklaması, 2007 yılından itibaren kavga ile özdeşleşmesi Taksim Meydanı'nın tarihsel önemlerinden sadece birkaçıdır. Bu tarihsel önem, devletin ve kapitalizmin tüm yasaklama politikalarına karşı gelişmiştir. Sadece coğrafyamızda değil tüm dünyada tarih boyunca ezilenlerin bir araya geldiği meydanlar hep yasaklanmış; ezilenler ise tüm yasaklara karşı bu meydanları daha da kalabalıklaşarak doldurmuştur. 1886'da "Günde 8 Saat" sloganıyla Haymarket Meydanı'nı dolduran anarşist işçilerden bu yana süren geleneğin yansımaları bugün, 1 Mayıs miting meydanları olan Londra Trafalgar Meydanı'ndan, Madrid Puerta Del Sol Meydanı'na, Atina Sintagma Meydanı'ndan Meksiko City'deki Zócalo Meydanı'na dünyadaki tüm meydanların tarihsel anlamlarında da görebiliriz.

Taksim Meydanı Kavga Meydanıdır

Meydanlar tarihsel anlamları ile beraber, ezilenler açısından siyasal ve sosyal ilişkilerin

geliştirilmesi ve yoğunlaşması açısından da oldukça önemlidir. Köy meydanlarında bir araya gelen ezilenler, karar alma süreçleri işleterek siyasal ilişkilerini yoğunlaştırmış; belirli tarihlerde panayır, festivaller, kutlamalar, törenler düzenleyerek sosyal yaşamın paylaşma ve dayanışma ekseninde örgütlenmesini de yine bu meydanlarda belirginleştirmiştir. Köylerden kasabalara bugünün şehirlerine kadar varan süreçte, ezilenlerin saraylarına karşı bu meydanlarda siyasal sosyal ve ekonomik ilişkilerini örgütleyen ezilenler, bu alanları ezilenlerin kolektif alanına dönüştürmüş durumdadır. Taksim Meydanı böylesi bir kolektif alan mıdır bilinmez ama Taksim Gezi Direnişi ve 1 Mayıs alanı olması gibi tarihsel anlamları ile beraber Osmanlı'dan bugüne devletin topçu kışlası, saray orkestrası, askeri hastane gibi yapılar ile Pera'da(Beyoğlu) ve Tatavla'da(Kurtuluş) yaşayan ezilen halklar üzerinde baskı kurduğu ve bu baskıya karşı devlet ile kavganın belirginleştiği bir meydandır. Ezilenlerin devlet ile kavga meydanıdır Taksim. Elbette bu yıl da 1 Mayıs günü kavganın meydanı olacaktır Taksim.

Şimdi çıkmış devletin tellalları, Taksim Meydanı dışında farklı adresleri işaret ederek buralarda "1 Mayıs Kutlamaları yapabilirsiniz" diyor. 1 Mayıs işçi sınıfı açısından ne kutlama yapılacak bir gündür ne de artık Taksim Meydanı'ndan bağımsız düşünülebilir. İşçi sınıfı başta olmak üzere ezilenler, tüm meydan yasaklarına ve İç Güvenlik Yasası'na karşı bu yıl da 1 Mayıs'ta Taksim Meydanı'nda, devlet ve kapitalizme karşı kavganın sürdürücüsü olacaktır. Çünkü 1 Mayıs Kavgadır! Taksim 1 Mayıs alanıdır!

1 Mayıs'ın Anarşist Tarihi

14, 16 ve hatta 18 saate varan günlük çalışma süreleri, tek bir odada onlarca işçinin yatıp kalktığı yaşam koşulları ve sömürünün daha nice şeklinin belirginleştiği yıllar olan 1800'lü yılların sonu, aynı zamanda işçilerin bir araya gelerek bu çalışma ve yaşam koşullarına karşı isyanı örgütlediği yıllar oldu. Bu yıllarda Amerika'ya farklı hayallerle gelmiş ancak göçmen işçiler olarak yaşamını sürdüren ve bu süreçte örgütlenerek ideolojik bir birliklik yakalayan farklı işçi örgütlenmeleri de mevcuttu. Bunu göçmen işçilerin kaleme alınan ve bugün en azından adı bilinen yüzün üstünde anarşist yayından anlamak mümkündür.

1880'li yılların ortasında "Günde 8 Saat" şiarıyla Amerika'nın farklı bölgelerinde grevler, iş bırakmalar gerçekleşiyordu. Her grev Pinkerton adı verilen paramili-

ter güçler tarafından saldırıya uğruyordu. Dönemin uzlaşmayı bir yöntem olarak benimseyen sendikalarına rağmen, anarşist işçi öz örgütlülükleri ısrarla patronlara ve katliamcı Pinkertonlara karşı her fabrikada grev örgütleyordu. Chicago'da McCormick Harvester Şirketi'nde başlayan grev pinkertonların saldırısına uğraması sonucu 4 işçi yaşamını yitirmiş, onlarcası yaralanmıştı ve bu, artık bardağı taşıran son damlalardandı. Bu saldırıya karşı hemen ertesi gün Haymarket Meydanı'nda bir araya gelen işçi öz örgütlülükleri burada bir mitingle birlik olma mücadele etme çağrısı yaptı. Miting anarşist işçilerin mücadele çağrısı ile sürerken, Pinkertonlar ile polisler mitinge saldırmaya başladı. Tam o sırada polislerin üzerine atılan bir bomba ile tüm Haymarket Meydanı sarsıldı. 7 polisin öldüğü ve 69 polisin çeşitli şekillerde yaralanmasını bir fırsata çeviren devlet, göçmen işçilere yö-

nelik tutuklama terörü başlattı. Tutuklanan binlerce işçi arasından anarşist işçiler Albert R. Parsons, August Spies, Samuel J. Fielden, Michael Schwab, Adolph Fischer, George Engel, Louis Lingg hedef olarak gösterildi ve düzmece bir mahkeme ile idama mahkum edildi. Yine hedef gösterilen Oscar Neebe ise 15 yıl hapis cezasına çarptırıldı. İşçilerin tüm dünyada gerçekleştirdikleri dayanışma eylemleri devleti belli ölçüde geri adım atmaya zorlasa da sadece Samuel J. Fielden ve Michael Schwab'ın cezası ömür boyu hapse çevrildi. Parsons, Spies, Fielden ve Engel idam edilerek katledildi. Louis Lingg ise hücrelerine soktuğu patlayıcı ile hücreyi patlatarak yaşamına kendisi son verdi. 5 anarşist işçinin devletin terörü ile katledilmesinin yıl dönümü olan 1 Mayıs, başta 5 anarşist işçi olmak üzere o dönemde katledilen tüm göçmen işçilerinin anısıyla dayanışmanın ve mücadelenin günü oldu.

EM HEMÛ KAWANE Lİ DİJÎ DEHAQAN

Kawa'lardan günümüze isyan ateşleriyle, özgürlük halaylarıyla, halkların dayanışma ruhuyla süren Newroz; bu yıl da coğrafyanın dört bir yanında zalim Dehak'lara karşı kırktan fazla ilde, birçok ilçe ve mahallede meydanları dolduran halkların coşkusuyla kutlandı.

İSTANBUL

Halkların Newrozu, İstanbul'da 21 Mart akşamı Kadıköy rıhtımında, 22 Mart sabahı Kazlıçeşme'de isyanın coşkusuyla kutlandı. Devrimci Anarşist Faaliyet, zalim Dehak'lara karşı isyanın ateşini büyötmek için kara bayraklarıyla, halaylarıyla, kuleleriyle, ateşleriyle alanları doldurdu.

BATMAN

Newroz coşkusu alanlara sığmadı. Alanın yanındaki otogara taşıp orada halaylara devam eden halka, polis saldırdı.

YALOVA

Newroz, Yalova'da da coşkuyla kutlandı. Devrimci Anarşistler, kara bayraklarıyla alandı.

AMED

Amed'de Newroz büyük bir coşkuyla kutlandı. DAF, "Em Hemu Kawane Li Dijî Dehaqan" yazılı pankartıyla alandı.

DERSİM

Halk, Sanat Sokağı'ndan Seyit Rıza Meydanı'na kadar davulluzurnalı bir yürüyüş gerçekleştirdi ve Newroz'u coşkuyla kutladı.

ŞIRNAK

Roboski'de Newroz, yakılan ateşlerin etrafında çekilen halaylarla, zılgıtlarla coşku içinde kutlandı.

HAKKARİ

Newroz kutlamaları için halk, DBP il binası ve Hakkari Belediyesi önünden kutlama alanı olan Merzan toprak sahasına yürüdü.

KOCAELİ

Newroz kutlamaları, İzmit Perşembe Pazarı alanında binlerce kişinin katılımıyla gerçekleşti.

ANKARA

Newroz Ankara'da da coşkuyla selamlandı. Taçanka, "Newrozun ateşi hücreleri yakacak, Baharın güneşi özgürlüğe doğacak" yazılı pankartıyla alandı.

ANTALYA

MAKİ'li Devrimci Anarşistler "Em Hemu Kawane Li Dijî Dehaqan" yazılı pankartlarıyla, polise üstlerini aratmadan alana girdiler.

PARİS

Paris'te Newroz, Champigny Sur Marne Kentinde, Zazaca-Kürtçe-Türkçe müzikler eşliğinde halaylarla kutlandı.

BALIKESİR

Otonom Kara Kızıl'dan anarşistlerin de kara bayraklarıyla katıldığı Newroz coşkuyla kutlandı.

İZMİR

Dört yıl aradan sonra Newroz Gündoğdu Meydanı'nda coşkuyla kutlandı.

KONYA

Yılın ilk Newroz ateşi Konya'nın Cihanbeyli ilçesinde yakıldı.

SURUÇ

Kobanê direnişinin başladığı günden zafere dek sınır nöbetlerinin tutulduğu Suruç'ta Newroz ateşi, Kobanê direnişinin rüzgarıyla harlandı. DAF'ın kara bayraklarıyla katılım gösterdiği Suruç'un Etmanek Köyü'ndeki Newroz'da, halkların sınırsızlık özlemi ön plandaydı.

Ağrı Tendürek'te TSK Halka Saldırdı

Ağrı'nın Diyadin ilçesinde HDP ve DBP tarafından gerçekleştirilmesi planlanan fidan dikme etkinliğinde, PKK propagandası yapılacağı, seçimlerle ilgili halka baskı yapılacağı bahanesiyle TSK, 10 Nisan gecesi askerlerini bölgeye sevk etmiş, bir operasyon başlatmış; 11 Nisan sabahı etkinlik için bölgeye gelen halka saldırmıştı.

Gerçekleştirilen saldırıda, askerler tarafından açılan ateş sonucunda, HDP Diyadin İlçe Eş Başkanı Cezmi Budak yaşamını yitirirken, MEYA-DER temsilcisi Cenap İlboğa da yaralandı. Askerlerin saldırısı sonrasında yaşamını yitiren Cezmi Budak'ın cenazesi, çatışma bölgesinden alınarak Diyadin Devlet Hastanesi'ne getirildi.

Gaz Kapsülüyle Kafasından Vurulan Serhat Savaş Yaşamını Yitirdi

6-8 Ekim Kobanê Serhildanı'nda, İstanbul Gaziosmanpaşa'da katil polisin attığı gaz kapsülünün kafasına isabet etmesi sonucu ağır yaralanan ve 7 aydır Taksim İlyardı Hastanesi'nin Yoğun Bakım Servisi'nde komada, yaşam için direnen 17 yaşındaki Serhat Savaş yaşamını yitirdi.

Kobanê Serhildanı sırasında devlet tarafından katledilen 53. kardeşimiz olan Savaş'ın cenazesi, Esenyurt'ta yapılan törenin ardından Muş'un Malazgirt ilçesine bağlı İyikomşu (Toraqa) Köyü'nde binlerce kişinin katılımıyla toprağa verildi.

Gerilla Belgeseli Bakur'a İKSV'den Sansür

Dağda bulunan kampları, gerillaların günlük yaşamını konu eden Bakur(Kuzey) belgeselinin gösterimi, İstanbul Kültür ve Sanat Vakfı'nın bu yıl 34.'sünü düzenlediği İstanbul Film Festivali'nde yasaklandı.

Kayıt tescil belgesi olmaması bahanesiyle yasaklanan Bakur belgeseli, gerillalar ile yaptığı röportajlar ile kadın özgürlük mücadelesinden devlet karşıtı

mücadeleye gerillaların değerlendirmelerine yer veriyor.

Bakur'un İFF'te yasaklanmasının ardından filmin yapımcısı ve yönetmeninin yaptığı basın açıklamasının ardından Koloni, Motör, İs, Koşu Komşu Hu, Haziran Yangını, Beyaz Çınar ve daha çok sayıda film Bakur ile dayanışma amacıyla festivalden çekildi.

IŞİD'i Yok Etmek Rojava'yı Savunmakla Başlar

İbrahim İbrahim*

Bu tarihi ve ahlaki gerçek birçok insan ve toplum tarafından bilinmiyor. Kürt halkı onlarca hatta yüzlerce yıldır, terörizmin her biçimine karşı ve yurtlarının değişik bölgelerini kontrol eden bütün sistemlere karşı savaşmıştır.

Kürdistan'ın egemen devletlerin çıkarları arasında kalma durumu, 1514'te iki İslam İmparatorluğu olan İran ve Osmanlı'da başlar, 1917'de İngiltere ve Fransa ile devam eder. Yakın dönemde ise T.C, Irak, İran ve Suriye'deki rejimler, hapisten işkenceye, katliamdan kasaba ve köy yakmalara kadar bütün terörizm biçimlerini uygulamışlardır. Bu terör 80'lerin sonunda Irak, Halepçe'de 5000, Enfal'da 180000 Kürdü katletmiş, Dersim'de 4000 köyü yok etmiş, binlerce Kürdü katletmiştir.

Kürt halkına yönelik terörizm, İran ve Türk imparatorluklarından bugüne aynı aşırı İslamcı ve ırkçı düşünceyle, Batı Kürdistan'da Rojava'da, özellikle de Kobanê ve Afrin şehirlerinde, Halepçe ve Qamişlo bölgelerinde devam etmektedir. Kürtler bu merkezlerde ve tüm Kürt coğrafyasında, IŞİD'in temsil ettiği selefi cihatçı Arap milliyetçisi terörizme karşı her gün savaşıyor ve zafer kazanıyor. El-Kaide, Kürt bölgelerini kuşattığında her fırsatta kafalarını kesiyor çünkü Kürtler bölge halkının manastırlarını ve kiliselerini koruyor ve bu teröristler çocuklara nefreti ve terörü öğretmek istiyor.

Bu terörizm rahatça Avrupa ve Amerika'ya ve dünyaya uzanıyor çünkü T.C devleti sınırlarını bu teröre açmış durumda.

Başından beri Kürt bölgelerinde IŞİD çetelerinin karşısında duran ve ellerindeki mütevazı silahlara rağmen onları yenilgiye uğratan halkın savunma birlikleri YPG ve kadın savunma birlikleri YPJ, Suriye'de bu terörle savaşabilen yegane güçlerdir. Suriye ulusal koalisyonunun Suriye'nin bu bölgesinde ne bir üssü, ne de askeri birliği kalmıştır. Suriye'deki askeri birlikler, özgürlük ve demokrasiye inanan, aşırı İslamcı güçler tarafından kontrol edilmekte ve Kürt güçlerinin demokratik özgürlük düşüncesine karşı oldukları için saldırı maktadırlar.

Bu demokratik kıta, eğer bu terörün demokratik kıtasına ulaşmasını istemiyorsa, Türkiye'de yaşayanlar, Kürt halkı ve onun siyasi hareketi hakkında oluşturdukları imaja inanmaktan vazgeçmeli, bütün dünya adına ve onunla ortak hareket ederek IŞİD'e karşı savaşan gençlere destek vererek birçok etnik ve dini azınlığın yaşadığı Rojava'ya insani yardım göndermelidir.

*Avrupa'daki Demokratik Birlik Partisi (PYD) yönetim kurulu üyesi ve medya komisyonu üyesi

İsraili Vicdani Retçiler Hapis Tehdidi Altında

İsrail'de bulunan anarşist örgütlenme Ahdut üyesi Efi Drishner, zorunlu askerlik hizmetini reddettiği için tutuklandı.

Askerliğin 18 yaşına gelen her birey için zorunlu olduğu İsrail'de, askerlik işlem bürosuna giderek, askerlik yapmayacağını belirten Drishner, mahkeme tarafından 14 günlük hapis cezasına çarptırıldı.

Vicdani retçi Yeheiel Nahmani ise, askerlik yapmadığı için 10 günlük hapis cezasına çarptırılırken; İsraili vicdani retçiler, geçtiğimiz hafta serbest bırakılan vicdani retçi Edo Ramon'un da, "askerlikten muaf" belgesini henüz almadığı ve askerlik hizmetini yapmayı reddetmeyi sürdürdüğü için önümüzdeki günlerde yeniden tutuklanacağını belirtti.

Vicdani Ret Derneği'nde Savaşı Reddeden Kadınlar Konuştu

4 Nisan Cumartesi günü, Vicdani Ret Derneği'nde, yazar Atlas Arslan'ın da katılımıyla 'Kişer Pari Mama' kitabının tanıtımı ve 'Kadınlar Savaşı Neden Reddediyor' etkinliği gerçekleştirildi. Etkinlikte kadınların savaş karşıtı mücadelesi ve vicdani ret mücadelesine katılımı konuşuldu.

Atlas Arslan konuşmasına neden böyle bir kitap yazdığını anlatarak başladı. "Sadece zorunlu askerlik değil, militarizm ile olan mücadeleyi de anlattılar, geliştirdiler. Oysa kadınlar bu devlet-sistem tarafından asker doğuran bir kuluçka olarak bilinirler. İşte bütün bunları yıkan kadınlar olduğu için bu çalışmayı kadınlar ile yaptım" diyen Atlas Arslan'ın ardından Ani Balıkçı ve Garabet

Balıkçı da söz aldı. Anne Ani Balıkçı, "Sevag bir iken, şimdi bin oldu. Şimdi tanıyorlar, keşke yaptığı sanatı ile tanınsaydı. Ben Sevag'ı kaybettiğimizden sonra vicdani ret yaptım, öncesinde mümkün olamazdı elbette. Sevag da böyle bir şey düşünmezdi, kurallar için çok dikkatli bir insandı. Ama işte ben şimdi vicdani retçiyim" diyerek yaşadıklarını anlatırken, baba Garabet Balıkçı da, oğullarının ölümünün ardından yaşadıkları adaletsizliklerden bahsetti.

Söyleşi, Vicdani Retçi Kadınlar'ın katılımı ve gerçekleştirilen soru-cevap bölümünün ardından; savaş ve militarizm karşıtı mücadelenin daha da toplumsallaşması arzusu ile sonlandırıldı.

Oğulları Askerdeyken Öldü Karakol Komutanı "Konuşmayın" Dedi

22 yaşındaki Abuzer Gören, zorunlu askerlik hizmetini yaptığı İzmir'de, geçtiğimiz 16 Mart tarihinde şüpheli bir şekilde yaşamını yitirmişti. Gören'in ölümünün ardından, oğullarının ölümünü şüpheli bulduklarını belirten baba Yusuf Gören, oğlunun bağlı bulunduğu Halfeti-Yukarıgöklü Jandarma Karakolu Komutanı'nın kendilerine, "Kimseye bir şey söylemeyin. Gazete ve televizyonlara konuşmayın" dediğini belirtti.

Askeriyenin, oğullarının top oynadığı sırada bir arkadaşıyla çarpıştığı ve çarpışma sonucu idrar torbasında meydana gelen yırtılmadan dolayı yaşamını yitirdiği açıklaması yaptığını belirten aile, bu ölüme inanmadıklarını vurguladı. Baba Yusuf Gören, oğlunun yaşamını yitirmeden önce kendilerini aradığını, Kürtlere hakaret eden bir asker ile tartıştığını ve söz konusu askerin hedefi haline geldiğini anlattığını bu sebeple de yaşanan ölümün şüpheli olduğunu belirtti.

"Askere Gitmeyin" Diyen Retçiye "318" Soruşturması

Askere Gitmeyin kitabının internet sitesi olan askeregitmeyin.com sitesinin yetkilisi vicdani retçi Mehmet Ali Başaran hakkında, Genelkurmay Başkanlığı'nın şikayeti üzerine, "halkı askerlikten soğutma suçu" iddiasıyla soruşturma başlatıldı.

TCK'nın 318. maddesi olan

"halkı askerlikten soğutma suçlaması" ile ilgili olarak hakkındaki soruşturma açılan avukat Mehmet Ali Başaran, Vicdani Ret Derneği avukatı Davut Erkan, Mazlum-Der'den avukat Mahir Orak ve Semih Birten'le birlikte, 6 Nisan günü Bakırköy Adliyesi'ne giderek, savunmasını verdi.

Vicdanlar Ölmeyi Öldürmeyi Reddediyor

"Biraz merak biraz da çevre baskısıyla askere gittim ama nerden bilebilirdim "peygamber ocağının" hayatımı mahvedeceğini? Komutanların egosunu tatmin etmek için sürünmekten tutun ağza alınmayacak kadar küfürlere kadar hepsini yaşadım. Sabretmeye çalıştım, daha da üstüme geldiler..." diyen Sergen Kaygısız, vicdani reddini açıkladı. "Her silahı elime aldığımda bu aletin çoluk çocuk, suçlu suçsuz demeden insanla-

rı katledeceğini düşündüm ve kendimden utandım" diyen kaygısız, sonuçları ne olursa olsun zorunlu askerlik hizmetini reddettiğini belirtti.

Kadir Taşdemir ise, "Emir almak ve emir vermek, itaat etmek ve hükmetmek istemiyorum. TSK'ye askerlik yapmadım ve yapmayacağım" diyerek, zorunlu askerlik hizmetini reddettiğini, vicdani reddini açıkladığını bildirdi.

VR-DER: Yemen'de Müdahaleye Hayır

Vicdani Ret Derneği, yaptığı bir açıklamayla, Yemen'de yürütülen askeri operasyona karşı çıkararak tüm Ortadoğu halklarını, ordularını terk etmeye, bu savaşın insan gücü olmamaya çağırdı. Erdoğan'ın "Müdahaleyi destekliyoruz, lojistik destek verebiliriz" açıklamalarıyla yaşanan savaşın bir "tarafı" olunmaya başlandığının vurgulandığı açıklamada, "Ortadoğu'da siyonizmin ve devlet-

lerin çıkar savaşlarının gerçekleşmesine verecek ne bir kuruş, ne de bir saniyemiz var" denildi.

Açıklamada, devletin topladığı vergilerle aldığı yeni bombalarla bir savaş yürüttüğü ve sayısız sivilin katledildiği vurgulanırken, tüm Ortadoğu halkları askere gitmemeye çağırıldı.

Devletin Adaleti Abdocan'ın Katilini Koruyor

Taksim Gezi Direnişi'nde yaşamını yitiren Abdullah Cömert'in davasının beşinci duruşması, 1 Nisan tarihinde, Balıkesir 2. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görüldü.

Polisin adliye çevresine çok sayıda yığınak yaptığı gözlenirken, duruşma öncesinde adliyeye gelenler polis arasından geçirilmek istendi; adliye binası ile duruşma salonunda sesli ve görüntülü kayıt yapılması engellendi.

Abdullah Cömert'in ölümü sebebiyle, 25 yıla kadar hapis istemiyle, tutuksuz

olarak yargılanan polis Ahmet Kuş, Balıkesir Adliyesi'ne gelmedi ve savunmasını SEGBİS (Sesli ve Görüntülü Bilişim Sistemi) aracılığıyla gerçekleştirdi.

Duruşmada olay günü kaydedilen görüntüler izlenirken, Abdullah Cömert'in anne ve babası salonu terk etti.

Cömert ailesi ve avukatları, Ahmet Kuş'un tutuklu yargılanmasını talep etse de, mahkeme heyeti bu talebi reddetti ve davayı 12 Haziran tarihine erteledi.

Mehmet'in Ailesine Polis Saldırdı

Taksim Gezi Direnişi'nde yaşamını yitiren Mehmet Ayvalıtaş'ın davasının 6. duruşması, 25 Mart günü, İstanbul Anadolu Adliyesi'nde görüldü.

Duruşma öncesinde polis adliye önünde bekleyen gruba saldırırken, adliye içerisinde ise özel güvenlikler baba Ali Ayvalıtaş'a saldırdı.

Ayvalıtaş ailesinin avukatları mahkemenin tarafsızlığını yitirdiğini savunarak, reddi hâkim talebinde bulundu. Mahkeme ise Ayvalıtaş'ın ölümüne ilişkin emniyet tarafından verilen

DVD'lerin montaj olup olmadığının tespit edilmesi için görüntülerin gönderildiği TÜBİTAK'da, istenen inceleme için ayrılabilecek ehliyetli personelin bulunmadığını gerekçe göstererek, talebi reddetti.

Mahkeme dinlenilmeyen tanıkların duruşmaya zorla getirilmesine karar vererek, olay yerine ilişkin kamera görüntülerine ilişkin mahkemeye sunulan CD'nin montaj olup olmadığı konusunda bilirkişilerce incelenmesini hükmederek, duruşmayı 24 Haziran tarihine erteledi.

Hasan Ferit'in Mahkemesinde Gözaltı

Gülsuyu'nda uyuşturucu çetelerinin mahalle halkına saldırması sonucu çıkan çatışmalarda 6 kurşunla vurularak yaşamını yitiren Hasan Ferit Gedik'in 6 Nisan'da Kartal Adliyesi'nde görülen davasında mahkeme heyeti, önceki duruşmalarda adliyede ve salon yaşanan saldırıları bahane ederek duruşmayı kapalı yapma kararı aldı.

Geçen duruşmada Hasan Ferit'in annesini "Seni keserim" sözleriyle tehdit eden çetecilerin, bu kez de Hasan Ferit'in avukatlarını ölümle tehdit ettiği duruşma sırasında, polis adliye bahçesini duruşma için gelenlere yasakladı ve gelen devrimcilere saldırarak 19 kişiyi gözaltına aldı. Davada tutuklu yargılanan 22 kişiden 6'sı tahliye edildi ve dava 13 Nisan'a ertelendi.

"Sadece Şirket Değil Devlet de Yargılansın"

301 maden işçisinin katledildiği Soma Katliamı'nın davası bugün Akhisar Ağır Ceza Mahkemesi'nde başladı.

Sekizi tutuklu 45 kişinin yargılandığı dava öncesi adliye önüne yığınak yapan polise rağmen Soma'da katledilen maden işçilerinin aileleri ile beraber işçi örgütlenmeleri adliye binasına bir yürüyüş gerçekleştirdi. "Sadece Şirket Değil, Devlet de Yargılansın" yazılı

pankart ve dövizlerin açıldığı yürüyüş sonrası adliyeye girmek isteyen aile yakınları ve işçi örgütleri temsilcileri içeriye alınmadı. Kısa süreli arbedenin ardından aileler ve temsilciler duruşma salonuna girdi. Katledilen maden işçileri için duruşmanın olduğu Akhisar dışında Soma, İstanbul, Ankara ve Eskişehir'de de yürüyüşler gerçekleştirildi.

Ermenek'te Devlet Katliamı Şirkete Yıkıyor

Geçtiğimiz yıl yaşanan işçi katliamlarından biri olan Ermenek Katliamı ile ilgili kamu davası açıldı.

18 işçinin yaşamını yitirdiği maden katliamında Ermenek Cumhuriyet Başsavcılığı, katliamın meydana gelmesinde kusurlu oldukla-

rını tespit ettiği şirket yetkili ve çalışanları hakkında 'bilinçli taksirle birden fazla kişinin ölümüne sebep olma' suçundan Ağır Ceza Mahkemesi'nde kamu davası açtı.

Böylece devlet katliamdaki sorumluluğunu tamamen şirketin üzerine yıkmış oldu.

Savaş Ekonomisi

Her ne kadar bugünün savaşları, eskisi gibi büyük güçlerin doğrudan savaşlarından, uzak coğrafyalardaki aracı savaşlara dönüşmüş olsa da, savaş ve devlet ekonomisi arasındaki ilişki çok değişmedi. Ekonomistler, rakamlara bakarak savaşların devlet ekonomisini krizden kurtardığını savunurken; halklar için savaş, yaşamlarının yok edilmesi, savaş ekonomisi ise daha çok sömürü, karne ve yokluk demektir.

Büyük Buhran

Ekonomik kriz-savaş ikilisinin en büyük örneği, 1930 Büyük Buhranı'yla başlayan krizin ardından gelen 2. Dünya Savaşı'dır. Savaş ekonomisine geçilmesiyle birlikte birçok ülkede işsizlik oranı azalmış, işsizlerin bir kısmı askere alınırken, parası olanlar savaş senetleri olarak "milli" ekonomiye katkıda bulunmuşlardır. Savaştan kaçan göçmenler ve kadınlarsa yeni ucuz işçiler olarak kapitalizmi kurtaran savaş ekonomisini sırtlamışlardır.

2. Dünya Savaşı sonrasında ABD'li büyük şirketler, Alman endüstrisinin üretim araçlarının bir bölümünü ve büyük miktarda patenti gasp etmiş, kapitalin büyük şirketlerde yoğunlaşması sonucunda sömürü giderek daha da artmıştır. Savaşta büyük yıkıma uğrayan Almanya ve Japonya gibi ülkelerin halkları ise, zorunlu olarak "mucizeler" yaratmıştır.

ABD, savaş döneminde oluşturulan Savaş Üretim Kurulu'nu 1945'te kapatsa da, 26 büyük şirketle kurulan ilişkiler ağı, ya

da askeri-endüstriyel kompleks büyümeye devam etmiş, 1958'e kadar devletin askeri harcamaları sürekli artmıştır. ABD, bu dönemdeki askeri harcamaları hem "Komünizm Tehlikesi" hem de "ekonomiyi canlandırma" gerekçesiyle sürdürürken, FBI ve CIA gibi özgürlükleri yok eden yapıları derinleşip genişletmiştir. Savaşla birlikte yükselen milliyetçilik, devletin radikal işçi hareketlerini ezmesine olanak sağlamıştır.

1971 Nixon Şoku ve 1973 Petrol Krizi

2. Dünya Savaşı biterken altın rezervlerinin üçte ikisini kontrol eden ABD, bütün uluslararası para birimlerinin altına endekslediği eski sistemin yerine, bütün para birimlerini hem altına hem dolara endekslediği Bretton Woods sistemini, 1944'te Batı Bloğu'na kabul ettirmiştir. Ekonomisi sürekli büyüyen ABD, Vietnam Savaşı sonrasında bir anda patlayan para arzını altınla karşılayamadığı için doların değeri düşmüştür. 1971'de başkan Nixon, Bretton Woods sistemini tek taraflı olarak terk ettiğini açıklamış, diğer ülkelerin ellerindeki doların değeri bir anda düşmüştür. Batı Bloğu'nda oluşan bu kriz, büyük buhrandan sonraki ilk büyük krizdir.

Bu krize girmek istemeyen Petrol İhraç Eden Ülkeler Örgütü (OPEC), 1971'de petrol fiyatlarını altına endeksleyeceğini açıklamış, hemen ardından 1973'te Mısır ve Suriye, diğer Arap ülkelerinin desteğini de alarak, Batı Şeria ve Gazze'yi 1967'de işgal eden İsrail'e saldırmış ve Rama-

zan Savaşı başlamıştır. OPEC'in Arap üyeleri, bu savaşta İsrail'e yardım eden ABD, İngiltere, vb. ülkelere petrol ambargosu koyunca, Batı Bloğu'nda da petrol krizi başlamıştır.

Kapıdaki Kriz

Son 10 yılın Türkiye ekonomisi, dış borcun sürekli arttığı, inşaat temelli bir büyüme ekonomisidir. Şehrin her yerini birbirine bağlayan yollar, daha çok emekçiyi kapitalizmin sömürüsüne ulaştırırken, AVM'ler de iç tüketimi artırarak ekonomiyi büyütür. Ancak yapılan inşaatların çoğu devlet ekonomisi açısından ölü yatırımdır, dış borçları ödemeye yaramaz; bunu kapitalistlerin kendi ekonomistlerinden de duyabilirsiniz. Örneğin kriz uzmanı ve Forbes yazarı Jesse Colombo, TL'de geçtiğimiz ay yaşanan değer kaybını bir yıl önceden haber vermiştir ve bunu bu "kırılgan ekonomi"ye bağlamıştır. Bu ekonomi, küresel ekonomik bir kriz ya da bölgesel siyasi bir kriz karşısında borç bulamama tehlikesiyle karşı karşıyadır. Böylesi bir durumda ekonomi derin bir krize girer.

Ancak TL'de yaşanan değer kaybı gibi birçok olumsuzluğa rağmen öngörülen krizler sürekli teğet geçmektedir. Bunun nedeni devletin krize karşı uyguladığı iki ana stratejidir: Savaş ekonomisi ve yaşamı yok eden enerji yatırımları. Devlet hem savaşa hazırlık için, hem de ciddi yerel direnişle karşılaşan enerji yatırımlarını güvenceye almak için askeri gücünü ve yatırımlarını artırmaktadır.

Devlet, uzun zamandır Ortadoğu'da aktif bir silahlı bir güç olmaya çalışmaktadır. Bu hem ekonomik krize çözüm, hem daha fazla siyasi güç demektir. Küresel güçlerin pis işleri her zaman iyi para eder. Ortadoğu'da silahlı güç olmak, aynı zamanda Ortadoğu petrolünden pay almak demektir. Savaş demek, yıkım demektir; yıkımsa inşaat sektörünün yeniden canlanması anlamına gelir.

Devletin desteklediği IŞİD güçleri Kobanê'den kovulduktan sonra devletin yaptığı açıklamalarda TOKİ'den bahsetmesi, gi-remediği yerlere bile kapitalist sömürüyü taşımayı hayal ettiğini gösteriyor.

Türkiye silah endüstrisi 2013'te 19,1 milyar dolarla dünyada 14. sıradadır. Dünya genelinde gerileyen savaş harcamaları, T.C'de 10 yılda %13 artmıştır. (Kaynak: SIPRI) Devlet, askeri yatırımlarını kullanmak için sürekli fırsat kollamaktadır. Afganistan'a asker göndermek gibi ısınma turlarının ardından, küresel bir aktör olma çabasıyla Esad'a karşı savaş çağrısı yapmış, küresel destek alamayınca başarısız olmuştur.

Dün okyanus ötesinden 2. Dünya Savaşı'na giren ABD'nin stratejisi neyse, o zamandan beri silahlanan, T.C'den Arap Emirliklerine, İsrail'den Esad rejimine kadar tüm Ortadoğu devletlerinin stratejisi de odur. Kapitalizm krizleri, krizler savaşları ve savaşlar da katliamlardan ve sefaletten sonra daha fazla sömürüyü getirmektedir.

Atina Exarchia'da İsyân Sürüyor

Açlık grevindeki tutsak anarşistlerle dayanışma amacıyla 7 Nisan'da, Atina şehir merkezinde 1500 - 2000 anarşistin katıldığı protesto eylemlerinin ardından Exarchia'da isyanlar başladı. 2 Mart'ta başlayan açlık grevine halen devam eden 8 anarşist-

ten bazıları grevin 40. gününe girdiler. Siyasi tutsakların talepleri arasında F tipi cezaevlerinin kapatılması, siyasi eylemcilere karşı uygulanan baskıcı yasaların kaldırılması ve engelli tutsak Savvas Xiros'un derhal serbest bırakılması var.

Montreal Üniversitesi İşgaline Polis Saldırısı

Kanada Montreal Üniversitesi (UQAM) öğrencileri; devletin tasarruf tedbirleri, polis şiddeti ve ekoloji katliamlarına karşı 8 Nisan'da üniversiteyi işgal ettiler.

Quebec'te 21 Mart'ta başlayan greve, bölge çapında yaklaşık 75 bin öğrenci katıldı. 2 Nisan'da

sendikalarla birlikte yürüyen öğrenciler, 8 Nisan'da üniversiteye barikatlar kurarak işgali başlattılar. İsyân polisiyle çatışan öğrenciler gece boyunca üniversitenin güvenlik kameralarını ve polis araçlarının camlarını kırdı. 9 Nisan'da tekrar saldıran polis, 22 kişiyi tutukladı.

İberya'da Anarşistlere Operasyon

Geçtiğimiz Aralık ayında Madrid, Barcelona, Valencia ve Granada'da gerçekleşen Pandora operasyonunda 13 anarşist tutuklanmıştı. 30 Mart'ta gerçekleşen yeni bir operasyon dalgasıyla 14 kişi daha tutuklandı. Pinata adı verilen operasyon kapsamında 6 sosyal merkez ve 11 eve baskın düzenlendi.

Madrid'de operasyon düzenlenen yerlerden birisi de Madrid'in en büyük sosyal merkezlerinden biri olan La Chimera'ydı. Polis

sosyal merkezdeki bilgisayarlara el koyarken, merkeze giriş ve çıkışları yasakladı. "Anarşist Grup Koordinasyonu" üyesi olmakla suçlanan tutuklular, "terörist amaçlarla suç örgütü kurmak"tan yargılanacak.

Tutuklananlar için ilk dayanışma eylemi 30 Mart akşamı Barcelona ve Girona'da gerçekleşti. Sonraki günlerde CNT-AIT, anarşist harekete yönelik bu baskı dalgasına karşı dayanışma eylemleri gerçekleştirdi.

Kerem'i Kaybettik

Uzun bir süredir lenf kanseri tedavisi gören Kerem Kamil Koç, 3 Nisan günü tedavi gördüğü Cerrahpaşa Tıp Fakültesi Hastanesi'nde yaşamını yitirdi. Kapitalizme karşı bitip tükenmek bilmeyen enerjisiyle anarşizm

için mücadele eden Kerem'in cenazesi 4 Nisan günü öğlen saatlerinde Şişli Camii'nden kaldırıldı. Feriköy Mezarlığı'na defnedilen Kerem'i son yolculuğunda anarşist yoldaşları yalnız bırakmadı.

Kerem'e Atfedilen Anarşist/Queer/Vegan Günü Kadıköy'de Mehmet Ayvalıtış'ta Yapıldı

Anarşist grupların, kolektiflerin ve bireylerin biraraya geldiği "Anarşist/queer/vegan günü" etkinliği Kadıköy Mehmet Ayvalıtış Parkı'nda gerçekleşti.

3 Nisan günü yaşamını yitiren Kerem Kamil Koç'a atfedilen etkinlikte, öğlen saatlerinden itibaren Mehmet Ayvalıtış Parkı'nın çevresine anarşist grupların pan-

kartları asıldı. 8 saat boyunca çok sayıda atölyenin gerçekleştiği etkinlikte çeşitli fanzin, dergi, gazete gibi anarşist yayınlar dağıtıldı ve takas pazarı açıldı. Patika Ekoloji Kolektifi, Yeryüzüne Özgürlük Derneği, Bombalara Karşı Sofralar ve İzmir'den Anarşist Komünist İnişiyatif'in de katıldığı etkinlikte birçok atölye çalışması gerçekleştirildi.

Asimilasyonun Yeni Adı Hacı Bektaş-ı Veli Lisesi

Zeynel Çuhadar

zeynel@meydangazetesi.org

Geçtiğimiz ay, Milli Eğitim Bakanı Nabi Avcı'nın katıldığı, seçimler öncesi devletin Alevilere karşı yeni bir "kazanma hamlesi" olarak yorumlanabilecek olan Hacı Bektaş-ı Veli Lisesi projesinin inşaatı yapılan temel atma töreniyle başladı. Törene Pendik Seyit Seyfi Cemevi dedesi Musa Küçük ve projenin en büyük destekçisi ve aktörü Dost Eli Yardım Eğitim ve Kültür Vakfından Sakine Tükek katıldı. Projeye göre lise imam hatip liselerinin "Alevi" versiyonu gibi işleyecek, 17 saat Alevi öğretilerinin anlatıldığı derslerin olacağı okulda geri kalan saatlerde de genel lise müfredatı işletilecek. Projeye göre, bu okula farklı coğrafyalardan Alevi-Bektaş dedeleri, akademisyenler ders vermek için gelecek. Öğrencilerin okula kabul edilmesi ise dede soyundan gelme kıstasıyla belirlenecek, soydan gelen öğrenciler kendi aralarında sınava tabi tutulup öyle kabul edilecek.

Peki bu proje nereden çıktı?

Aslında tamamen bu haliyle olmasa da bizler için yeni bir hamle değil alevi dedesi okulu. Bundan yaklaşık üç sene önce aynı haberin bir benzeri, Kartal'daki Zekeriya Göçer İlköğretim Okulu'nun adının "Hacı Bektaş-ı Veli İmam Hatip Okulu"na dönüştürülmeye çalışması ile gündeme gelmiş, sonrasında bunu kendi kültürlerine hakaret olarak gören velilerin yoğun tepkisiyle karşılanmıştı. Devletin alevi açılımı dediği süreçle gelen hamlelerden, aleviler üzerindeki asimilasyon politikalarından alevi çalıştaylarının, cami-cemevi projesinin rafa kaldırılmasıyla birlikte hem seçim öncesi oy kazanma hamlesi olarak, hem de bir Fethullah Gülen projesi olan cami-cemevi projesini egale edebilecek potansiyele sahip olmasıyla bu hamle, devlet için bir taşla iki kuş vurmaya adanmış. Yok ettiği kültüre karşı kurduğu yeni hilkat garibesini meşrulaştırmaya olan ihtiyacını ise alevi halkının yumuşak karnı olan eğitim aracılığıyla gerçekleştirerek karşılamaya çalışacak.

Projede öne çıkan isimleri biraz daha yakından incelemek, meseleyi daha iyi anlamlandırmamıza yardımcı olabilir. Projenin devlet kanadında duran Nabi Avcı'nın ve Sakine Tükek isimli şahsiyetlerin işlevi apaçık ortada. Derneğin başkanı, Ak Parti İstanbul üçüncü bölge milletvekili adayları olan Sakine Tükek, işin seçim öncesi oy kazanma hamlesi olan tarafında karşımıza çıkıyor. Ayrıca mensubu olduğu Tükek ailesinin Cem TV'nin kurucusu olması da projenin "yabancıya gitmediği" izlenimini yaratıyor. Temel atma törenindeki konuşmasına devlet büyüklerine teşekkür ederek başlayan, aynı Sakine Tükek gibi Cem Vakfı ve İzzettin Doğan'la ilişkisi bilinen Musa Küçük ise pazarlamada bir diğer reklam yüzü olarak seçilmiş...

II. Abdülhamid'den bugüne devletin alevileri ehlileştirme çabasının bir yansıması olarak bu proje; yaratılan yeni aleviliğin de zemini olacak kuşkusuz. Aleviler değişen her yöneticiden sonra Yeniçeri Ocağı'nda yapılan katliamları meşrulaştırmak için yapılandırılan "kazan kaldırma" yaftasından bu güne etiketlemelere, kara çalmalara alışkın fakat yeni süreç beraberinde daha farklı etiketler de getirecektir. Okullarda yetiştirilecek dedeleri, kültürden yetişme dedelerin cem evlerinde istemeyeceği, farklı derneklerden halihazırda gelen tepkiler doğrultusunda aşikar. Zaten baştan beri planlanan "devlet alevisi" kavramının cisimleştirilmesi, bu sefer de "devletin alevilerinin" örgütlediği cem evlerinin kurulmasına yol açacaktır. Yıllardan beri alevi halkının büyük özverileriyle yarattığı, devletin karanlık gölgesinin üzerinden eksik olmadığı gerçek cemevlerinin ise belki de şu sıralar en gözde yaftalama biçimiyle "paralel" cem evi olarak anılacağı günler yaklaşıyor gibi görünüyor.

Özgür Bilgi Paylaşımı ve Kolektif Alan Konulu Panel Gerçekleştirildi

Fransa'daki Paris 8 Saint-Denis Üniversitesi'nde, özgür bilgi seminerleri düzenleyen ve Anarşist Gençlik'in davetlisi olarak İstanbul'a gelen Béatrice Rettig ve Jean Mary, "Görevli, akademisyen veya öğrenci olmadan özgür bilgi paylaşımı nasıl yapılır?" konulu bir panel gerçekleştirdiler.

Anarşist Gençlik adına konuşma yapan Didem Deniz Erbak ise, iktidarın tekeline aldığı bilgi paylaşımının nasıl gerçekleştirileceğinden ve bu bilgi paylaşımlarının yaşanabilmesi için oluşturulacak olan kolektif alanların inşa sürecinden bahsetti.

Meydan Gazetesi Taksim irtibat bürosunda gerçekleştirilen panelde konuşan Béatrice Rettig ve Jean Mary, Fransa'da yürüttükleri özgür bilgi seminerlerinden edindikleri deneyimleri dinleyicilerle paylaşarak, bilgi paylaşımının yeni bir ilişki yaratımındaki önemine değindi.

Devletin ve kapitalizmin kontrolündeki üniversitelere karşı oluşturulacak kolektif alanların etkisinden bahseden Erbak, kamusal ve kolektif alan karşılaştırmasına da değindi.

Etkinlik soru-cevap bölümünün ardından sonlandırıldı.

Hukuk, İktidar ve Anarşizm Paneli Gerçekleştirildi

Anarşist Gençlik tarafından düzenlenen "panel, tartışma, forum" serisinin ikincisi de, Meydan Gazetesi'nin Taksim'de bulunan irtibat bürosunda düzenlendi. "Hukuk, İktidar ve Anarşizm" başlığı altında düzenlenen panelde, "Foucault İktidar ve Hukuk : Modern Hukukun Soybilimi" kitabının yazarı Umut Koloş, bir konuşma gerçekleştirdi.

tabı hazırlayış sürecinden ve bu süreç içerisinde edindiği deneyimlerden paylaşımlarda bulunurken; etkinliğin devamında "İktidar nedir, iktidar olmayan bir yaşam yaratılabilir mi" sorularına değinildi. Hukukun devlet şiddetini meşrulaştırmadaki yönüne vurgu yapılan etkinlik, devletsiz bir düzende işlevsizleşecek hukukun yerine oluşturulacak adalet mekanizmalarına vurgu yapılarak sonlandırıldı.

Koloş yaptığı konuşmada, ki-

Ortadoğu Gençlik Konferansı Gerçekleştirildi

1. Ortadoğu Gençlik Konferansı, 13-15 Mart tarihleri arasında, Amed'de gerçekleştirildi.

"Taksim Gezi İsyanı ve Kobane Direnişi" başlıklı oturumda bir konuşma gerçekleştiren Devrimci Anarşist Faaliyet'ten Didem Deniz Erbak, konuşmasında bir devletsiz toplum modeli olarak Kobane'de gerçekleştirilen yeniden inşa sürecinden bahsetti.

Rojava Devrimi'ni anarşist bir perspektifle değerlendiren Erbak, anarşist öz örgütlenme deneyimlerine de değinecek, konuşmasını Buenaventura Durruti'nin "Yıkıntılardan korkmuyoruz. Daha iyilerini yaratacak olanlar bizleriz. Bizler yüreğinde yeni bir dünya taşıyanlarız. Şimdi şu anda bu dünya büyümekte" sözleriyle sonlandırdı.

İstanbul Üniversitesi'nde Okulu Terk Etmeme Eylemi

İstanbul Üniversitesi öğrencileri, yeni atanan rektör Mahmut Ak'ın istifası için okulu terk etmeme eylemi gerçekleştirdi. Üniversitenin hukuk fakültesi binasında, öğrencilerin halaylarıyla, türkülerle, sloganlarıyla gerçekleştirdiği eyleme rektörlük seçimindeki adaylardan Raşit Tükel arabulucu olarak katıldı.

Raşit Tükel, polislerle yapılan görüşmelerin ardından eylemini sürdüren öğrencilerin yanına gelerek teşekkür etti ve eylemin amacına ulaştığını belirterek sonlandırılmasını istedi.

Anarşist Gençlik ise, Tükel'in konuşmasının ardından sonlandırılan eyleme ilişkin bir açıklama yaparak, "Hangi rektör atanırsa atansın, rektörlerin, üniversitelerde oluşturmak istediğimiz özgür alanları yaratmamızda önümüze engel olacağı kesindir. Devletin baskı, pasifize etme ve kapitalizme entegre etme politikalarına karşı mücadelemizi sürdüreceğiz." dedi.

Hacettepe Üniversitesi'nde Faşist Saldırı

Hacettepe Üniversitesi Beytepe Kampüsü'nde yapılan Newroz kutlamasını bahane ederek "bayrak yürüyüşü" yapmak isteyen bir grup faşist üniversiteye gelerek öğrencilere saldırdı.

Ülkü Ocakları ve TGB'nin çağrısını yaptığı eylemin söylemlerine ve faşist provokasyona karşı üniversiteliler yürüyüş yapmak istedi; ancak çoğu üniversite dışından gelen grup üniversitelilere satırlarla,

sopalarla, taşlarla saldırdı.

Ali İsmail Korkmaz amfisine, Edebiyat Fakültesi'ne ve okul içerisinde birçok farklı noktaya saldıran grup, bir öğrenciye de silah çekti.

Yaşanan saldırının ardından kampüse gelen çok sayıda çevik kuvvet polisi ve özel güvenlik ise, faşist grubu korurken, öğrencilere saldırdı.

İATSNUBL ÜİVNERTSİSEİ'NDE RETRÖTÜLK SÇİMEİELRİLYE DEĞİŞMEYENLER

Okan Özduvan
okan@meydangazetesi.org

Geçtiğimiz günlerde İstanbul Üniversitesi, bu kez sağ-sol kavgası olarak yansıtılan faşist provokasyonlar ya da ajansların "İÜ'de Yine Olay Çıkardılar!" başlığıyla üzerini örterek yayın organlarından halka sunduğu polis saldırılarıyla değil; rektörlük seçimleriyle gündemdedi.

Rektör adaylarından Raşit Tükel 1202 oy alarak birinci, Mahmut Ak ise 908 oy alarak ikinci olmuştu. Ancak YÖK, Raşit Tükel'i birinci olmasına rağmen ikinci sıraya düşürmüştü; Cumhurbaşkanı Erdoğan ise kendisine yakınlığıyla bilinen Mahmut Ak'ı rektör olarak atamıştı.

Öğrencisi olduğum İstanbul Üniversitesi'nde, bu duruma karşı "Benim Rektörüm Raşit Tükel" kampanyası başlatıldı kimi siyasetlerce. Kampanyanın amacı, iktidarın kendi politikasına uygun hareket edecek olan Mahmut Ak yerine; "solcu, demokrat, muhalif" kimliğiyle bilinen Raşit Tükel'in rektör olmasıydı. Bu kampanya çerçevesinde klasik bir basın açıklamasının yanı sıra, bir de "Demokrasi ve Özgürlük Şenliği" gerçekleştirildi.

Bu söylem ve eylemlerle yaratılan -her koşulda- YÖK'ün rektörü olacak iki kişi arasında seçim yapılması gerektiği algısıyla; rektörlerin varlığı, amacı, YÖK-devlet ve kapitalizme olan bağlılıkları görmezden gelinmesine ve Raşit Tükel'in muhalif kimliği üzerinden bir hareketlilik oluşturma çabalarına yol açmıştı.

Gerçekleştirilen "Demokrasi Şenliği"nin ardından, YÖK'ün atadığı rektör Mahmut Ak'a karşı okulu "terk etmeme" eyleminde karar kılındı. Raşit Tükel bizim rektörümüz olmasa da, atanan veya atanacak olan hiçbir rektörü tanımasak da, "terk etmeme" eyleminde bulunmalıydık; bulunduk da. Söylemlerin sığınağına dair yaptığımız eleştirilerle ve eyleme Raşit Tükel için değil; Mahmut Ak'a karşı, YÖK'e karşı katıldığımızı açıklarak. Hukuk Fakültesi'ni terk etmeyecektik. Polis, ÖGB hareketli dışarıda, rahatsızdı. Raşit Tükel, polisin kampüse girip çıkmasının hemen ardından arabulucu gibi yanımıza gelip "Sizi almaya geldim, vermek istediğiniz mesaj gerekli yerlere ulaştı artık." diyerek eylemi söndürmekle kalmadı; bu tavırla aslında öğrenciler lehine hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini; aksine çatlaqları sıvayıp mücadeleyi de söndürmeyeceğini çabalayacağını bizlere göstermiş oldu.

Terk etmeme eylemi böyle sömmlendireliş olsa da, mücadelenin söndürülmesine geçit vermiyoruz, vermeyeceğiz. Üniversitelerde devletin YÖK'le, YÖK'ün rektörlerle, rektörlerin bazen ricayla-güleryüzle, çoğu zamansa polis, ÖGB ve soruşturmalarla oluşturacağı baskı, pasifize etme ve kapitalizme entegre etme politikalarına karşı mücadeleyi sürdüreceğiz.

Bu arada, yazıdaki karışık kelimeler redaksiyon hatası değil. Klieemnin baş ve son hrfareli bleyise, ardakai hrfarelin ynirei dğieşritsek de klieyemi droğu oykuaibirliz, içğei de dğieşemz.

Ortada başı-sonu, görev ve yetkileri belli bir rektörlük makamı varken, Raşit Tükel ya da Mahmut Ak'ın bu makama oturması; rektörlük makamının özgürlük mücadelemizde önümüzdeki engellerden biri olduğu gerçeğini de değiştirmez.

Erkeğin Mirası Erkeğe Adaletsizliği Kadına

Zeynep Kocaman

zkocaman@meydangazetesi.org

Geçtiğimiz günlerde Erdoğan'ın kızı aynı zamanda da KADEM'in (Kadın ve Demokrasi Derneği) Başkan Yardımcısı Sümeyye Erdoğan Ak Parti Brüksel Siyaset Akademisi'nde, "Dünyada Müslüman kadın algısı ve eşitlik mücadelesi" konulu bir ders verdi. Konuşmasında cinsiyet eşitliğini değil, cinsiyet adaletini savunduğunu belirten Erdoğan, miras konusuna da değindi. Erkeğin evi geçirdirme sorumluluğundan bahsederek, aynı sorumluluğun kadında olmadığını, böylelikle de erkeğe daha çok miras düşmesinin adaletli olduğunu söyledi. Adaletsizliğin merkezinde konum tutanların adaletten bahsederek adaleti savunmaları başlı başına bir ironi olsa gerek!

Pekâlâ, Sümeyye Erdoğan'ın söylediği gibi mirasın, erkeğe kadına oranla daha fazla düşmesi gerçekten adaletli midir? Ya da İslam'da bahsedildiği üzere, kadın hem babasından, hem de evleneceği erkekten pay alacağından; kadının geçimini sağlamakla yükümlü erkek, kadına oranla mirasta daha fazla pay sahibi olmalı mıdır?

Bu sorular ya da bu "sorunlar" farklı mecalarda tartışılardursun bu yazıda bizim üzerinde duracağımız mirasın, kime daha az ya da fazla düşeceği değil. Tam tersine bu tartışmalar kadının gerçek konumunu göz ardı ederek, erkeğin sahip oldukları üzerinden kadına konum biçen

tartışmalar. Biz yazımızda kadın-erkek arasındaki ezeli mülkiyet ilişkisinden ve gerçek adaletten bahsedeceğiz, ataerkil sistemde her konuda olduğu gibi miras tartışmalarında da kaybedilmiş kadın kimliğinden bahsedeceğiz.

Ahlak Mirası: Evlilik

Mirasın anlamı mülk, evlilikte mülk paylaşımı demektir. Geçmişten günümüze tüm yasal evlilikler aslında kadının toplumsal ahlakını garantilemek için yapılır. Böylece kadının ahlaki, çekirdek ailede babaya, evlilik yoluyla da evlendiği erkeğe emanet edilir. Evlilikte her anlamda "sadık" kadınlar ise devletin sözde kanunları ile ödüllendirilirler.

1907 yılında İsviçre'den yola çıkan 1926'da Batı hayranı Cumhuriyet durağında inen, kadına belirli haklar veren kanunlar, medeniyetin mirası olarak gelmişlerdir. Devlet bu kanunları yıllarca pratikte uygulamasa da, 2001 yılına gelindiğinde batının gözünden çıkmaya ramak kala alalacele yeniden düzenlenirler. Birçok kez değiştirilen-yenilenen "pek medeni" kanunlarda en çok da "eşitlik" kavramı yüceltilir. Mülk paylaşımı yani miras tartışmalarında da aynı eşitliğin gözetilmesi, sözde kadın ve erkeği eşitlemiş olacaktır. 2002 yılında yapılan değişiklikler "aile hukuku" adı altında "evde erkek kadar kadının da sözü geçer", "karar yetkisi ve bakım yükümlülüğü kadın kadar erkektedir", "evlilik birliği-

ni ortak temsil" gibi maddelerle "eşitlikçi" gibi görünse de kadının ezilen konumunu değiştirmekte hiçbir işe yaramamıştır.

2011'de devlet açısından bir milat olarak görülen Avrupa Konseyi ülkelerince İstanbul'da imzaya açılan böylece adını İstanbul Sözleşmesi olarak hafızalarımıza kazıyan kadına yönelik şiddetin önlenmesini amaçlayan sözleşmenin maddeleri hatırlanırsa kadın cinayetlerinin son 4 yılda yüzde 1400 arttığını da kimilerine hatırlatmak gerekir.

Kanunun devreden çıktığı durumlarda örneğin, "yasal olmayan" bir evlilikte kadının konumu "ahlaksızlık" olarak görülür. Erkek kadını ya da kadın erkeği herhangi bir gerekçeyle terk ettiğinde kimse kimseden yasal yollarla "hesap soramaz". Kadın toplum tarafından "ahlaksızlıkla" yaftalanır, dahası birlikte olduğu erkek tarafından "kanunsuzca" cezalandırılabilir. Yani öldüresiye dövülebilir, sokağa atılabilir, çocuklarından men edilebilir vs. Erkek ise konumundan herhangi bir şey kaybetmez, tam tersine ahlaksız ilişkinin bir parçası değildir artık. Toplumda evliliğin kadına bir ahlak mirası olduğu düşünülürse ortada gayri resmi evlilikten doğan çocuklar varsa örneğin, kanun bu ahlaksızlığı temizlemek adına çocuğa bir tek soyadı borçludur, çocuklar henüz doğmamışlarsa noter imzasıyla erkeğin kabulü beklenir, toplum nezdinde ise anneleri ile aynı kaderi paylaştıklarından maalesef aşağılayıcı sıfatlarla yaftalanırlar.

Evlilik kadını taçlandırır derler! Özellikle de annelik sıfatıyla kutsallaştırılıp toplumda "özel" hissettirildiğimizde evliliği çoğu kez terk edemez hale geliriz. Diğer yandan manevi duygular göz ardı edilerek sadece ekonomik bir kurtuluş olarak görülen evliliklerse, patron-işçi ilişkisine benzer, tahammül sınırlarımızı zorlayana dek sürer. Günümüzdeyse sıkça tanık olduğumuz evlilik sözleşmesi denilen kadın ve erkeğin mülkünün paylaşımını önceden garanti altına alan "iktisadi çaba" ise tek bir şeyle açıklanabilir; "tamamen ekonomik". Anlaşılan şu ki evlilik başımızda taç değil adeta ayaklarımızda bir zincir gibidir.

Televizyon kanallarında yayınlanan evlilik programlarında bile çoğu kadın evi, arabası, bankada parası olan ve çocuksuz erkeği eşi olarak seçmeyi tercih ediyor. Bu mülk arayışı, sadece yoksul kadının zenginliğe imrenişi mi yoksa yoksun kadının bir nebzecek rahatlama isteği mi? Günümüzde evliliğin tüm bu sorulara bir yanıt olarak sunulması bile

kadının toplumdaki konumunu bize çok net özetliyor aslında.

Kadın evlilikle her açıdan hem sosyal hem de ekonomik mülkiyete dayalı bir ilişkinin ezileni olarak karşımıza çıkıyor. Başlık parası adıyla zorla evlendirilen, karşılığında 3 öküz, bilmem kaç dönüm arsa eden kadından zenginleşen erkek, yıllarca eve kapatılan kadından bedavaya hizmet alarak zenginleşen erkek toplumda kadının üzerine basa basa yükseliyor. Diğer yandan ataerkil sistem, doğurduğumuz küçük erkeklerin zihinlerine ilmek ilmek işleniyor ve onlar büyüdüklerinde "ahlaksız" kadının erkek adaleti üzere miras bırakıyorlar adaletsizliği.

Emeğin Mirası: Yoksulluk

Evlilikle eve kapatılan kadın tüm yaşamsal ihtiyaçlarını da erkeğin ekonomik kazancına göre sağlamak zorunda. Bu kadına sadece yoksul bir yaşamı değil, beraberinde dış dünyadan yoksun bir yaşamı da getiriyor. Kadının yoksulluğu evlenmeden önce, evlendikten sonra, boşandıktan sonra gibi evrelerle sürüyor. Evlenmeden önce ailede kadın için düşünülen tek ekonomik birikim "çeyiz", evlendiği gün düşünülürse ortada gayri resmi evlilikten sonra bir miktar "nafaka" oluyor.

Ev dışında çalışan her kadın için de durum benzerdir. Kadın emeği denilince akla ilk gelen "görünmeyen emek"tir. Hem evde hem iş yerinde, erkeğe göre vasıfsız, kolay görülen tüm işler kadını ezilen konuma hapseder. Çalışan kadın işinden eve döndüğünde ev işleri, çocuk bakımı gibi işlerle ezilmişliğini sürdürür. Kadın böylece ataerkil toplumun getirisi olarak yoksul ve yoksun bir yaşam sürmek zorunda bırakılır.

Ölümcül Miras: Kadınlık

Cinsiyet ve toplumsal cinsiyet birbirinden farklıdır. Cinsiyet, kadın ve erkeğin doğuştan biyolojik farklılıklara sahip olmaları, toplumsal cinsiyet ise bir kültür ürünü olarak, kadın-erkek arasındaki sosyal sınıflaşmadan kaynaklanan rollerle toplumsal olarak inşa edilir. Toplumsal cinsiyet, kişilerin davranış şekillerini belirleyerek, onlara nasıl ideal bir erkek ya da ideal bir kadın olacaklarını belirli normlarla ve kalıplarla öğretir. Kadın ve erkek kimliklerini oluşturarak tek tipleşmeye sebep olur.

Toplumsal cinsiyet rolleri kişiye çeşitli sorumluluklar verir. Kişinin karakteri, duyguları, hisleri, hırsları, motivasyonları, toplumun öğrettiği söylemler ve yaşam deneyimleri doğrultusunda şekillenir. Dolayısıyla başka bir karaktere sahip insanlar toplum

tarafından bambaşka insanlara dönüştürülürler. Bu süreç, toplumun değer yargılarıyla ve dinle daha da meşrulaştırılır.

Toplumsal cinsiyet statüleri kadın ve erkeğin tanımını belirler. Bu tanımlar çerçevesinde kadın ve erkeğin hangi kıyafetleri giymeleri, vücutlarını nasıl şekillendirmeleri ve hangi isimlere sahip olmaları gerektiği de bellidir. Bu iki cinsiyetin üzerinde de kurulan baskı kadınların omuzlarına ağır bir yük olarak biner. **Toplumda erkek, etken özne durumundadır. Bunun sonucu olarak da para kazanma, aile ekonomisini kalkındırma, güçlü olma gibi sorumluluklar erkek olmakla özdeşleştirilir. Kadın ise toplumda itilen karakterdir. Edilgen konumuna getirilen kadının sorumluluğu çocuğuna bakmak, ev işleri yapmak, toplumsal rolleri ise, pasif, anaç, şefkatli, hassas ve itaatkâr olmaktır. Bu sorumluluklar, kadının üzerinde erkeğe oranla daha çok baskı kurar. Çünkü kadının rolleri erkeğe göre yaşamın her alanında daha pasiftir ve kadın erkeğe hizmet etmek için tasarlanmıştır.** Bu durum gerek ev alanında gerek iş hayatında birbirinden farksız değildir.

Kadın, tüm bu toplumsal sorumluluk ve rollerle adeta kimlikleştirilir. Kadının kimliğini yitirmesi ve toplumun şekillendirdiği karaktere dönüşmesiyle kadına ölümcül bir miras kalmaktadır; "kadınlık".

Ataerkilliğin Mirası: Adaletsizlik

"Erkek" olmak, "kadınlık" içerisinde tanımlanan her türlü gerçekliğin, duygunun ve davranışın toptan reddine dayanır. "Kadını" olarak tanımlanan hiçbir özelliğe izin vermemelidir. Toplumda beklenen "erkeklik" biçimlerini sergilemeyen ya da kabullenmeyen kişilerse üçüncü, muğlak ve hastalıklı cinsler olarak yaftalanırlar. Çünkü ideal olan "erkek" toplumda olunması istenen "erkek" ya da "kadın"dır.

Biyolojik erkekliğin dışında hegomonik olan erkeklik, toplumdaki erkeklerin buna göre şekillendiği, bunun için rekabet edeceği bir söylemdir. Bu anlamda özelliklerini koruyamayan, koruyamadığı düşünülen her erkeğin erkekliğinden şüphe edilir. Toplumda erkeklik "dölleyici, koruyucu ve geçindirici" özelliklerin sürdürülmesiyle her defasında yeniden üretilir. Bir "erkeklik sertifikası" olarak görülen sünnet, yine erkeklik ölçütlerinden biri olarak kabul edilen askerlik ile erkeğin kendi rolüne hazırlanması yani "adam" edilmesi gerekir. Örneğin, sünnet küçük erkeğin kendini çevresindekilere ispatla-

ması, asker ve padişah kıyafetleri altında "erkek" yani adam olmasıdır. Bir erkeğin tüm bunları deneyim edinmesi, iyi ve kötüyle tanışmış olması, bunlar hakkında yorum yapması beklenir. Çünkü daha sonra kendi kümesinin horozu, askeri ve koruyucusu olacaktır. Tüm bu erkeklik ritüellerini bilmeyenin ve yaşamayanın adamdan sayılmadığı toplumda, namus cinayetlerini, aile katliamlarını neden hep erkeklerin işlediğini sormamıza da gerek yoktur.

Erkeklik, sonsuz rekabet ve kişisel bir savaş halidir. Kadınlar içinse yaşam, bir savaş değil, bir savunma, kendini kanıtlama süreci değil, bir koruma sürecidir. Bir kadın eğer toplumun kendisinden beklediği kadınlık biçimini koruyamazsa aşağılanan ve olumsuzlanan bir kadınlığa hapsedilir. Erkek ise erkekliğini koruyamazsa toplum tarafından "hadım" edilir. Ataerkilliğin hem kadın hem de erkek açısından reddedilmesi zorunludur. Ancak bir kez "hadım" edilmekten korkan erkekler, her defasında kadını yok ederek yaşamayı sürdürdüklerinde bu düzen asla değişmeyecektir. Ataerkilliğin bıraktığı miras kadına şiddet kültürü ve katliamlar olarak dönecektir.

Reddi Miras

Yaşadığımız dünyada erkeğin kadına bıraktığı miras sadece mülkü değil, aynı zamanda çalışılan bir yaşamdır. Bugüne kadar kadına sözde eşitlik ve adalet sağlamak adına çıkartılan tüm kanunlar da erkeğe hizmet etmiştir. Devlet içinse kadının konumunu iyileştirmek yani "hastalığı" tedavi etmek "hastalığı" ortadan kaldırmaktan çok daha kolaydır. Bu yüzden her alanda ortadan kaldırılması gereken, toplumda "hastalık" olarak görülen hep kadın olmuştur. **Bugün farklı mecralarda cinsiyet eşitliğini ya da cinsiyet adaletini tartışanlar, kadının kaybedilen kimliğini, yoksulluğunu ve adaletsizlikleri dillendirmekten ısrarla kaçınırlar. Çünkü onlar erkekleşmişlerdir.**

Yaşadığımız dünyada biz kadınlar için görülecek tek bir dava var; özgürlük davamız. Bu davayı devletin adliye saraylarının kapılarında değil erkek-kadın arasındaki mülkiyetli ilişkiyi reddederek, adaletsizliklere karşı koyarak, ataerkil düzene reddi miras diyerek kazanabiliriz. Erkek öldüğünde ortaklık biter, bir miktar mülk kalır geriye ancak erkeklik öldüğünde özgür bir yaşama sahip olabiliriz. Ve geriye onlardan bırakılacak bir şey kalmadığında ancak özgürlüğümüze kavuşabiliriz.

8 Mart Bir Gündür Her Gün Bizimdir

Kadının görünmez bir özne haline getirildiği, özellikle kadın katliamlarının artarak sürdüğü erkek egemen sistemde Anarşist Kadınlar, Meydan Gazetesi'nin 25. sayısını kadın bakış açısıyla hazırlayarak 'Katledilen Kadınlar İsyanımızdır' sloganını sokaklara taşıdılar. 8 Mart Dünya Kadınlar Günü öncesinde farklı şehirlerde, meydanlarda, üniversitelerde, direniş çadırlarında ve ulaşım noktalarında Meydan Gazetesi'ni birçok kadına ulaştırdılar ve sokaklarda isyanı büyüttüler.

26 Şubat

İstanbul Üniversitesi Fen Edebiyat Fakültesi'nde Özgecan Aslan için masa açılıp 8 Mart'a çağrı yapıldı.

28 Şubat

Taksim İstiklal Caddesi'nde Meydan gazetesinin 25. sayısının sokak dağıtımı gerçekleştirildi.

2 Mart

Kadıköy ve İzmir'de eş zamanlı Meydan gazetesinin 25. sayısının sokak dağıtımı gerçekleştirildi.

3 Mart

Kartal, Uzunçayır, Söğütluçeşme, Mecidiyeköy metro ve metrobüs duraklarında Meydan Gazetesi'nin 25. sayısının dağıtımı gerçekleştirildi.

İstanbul Üniversitesi Fen Edebiyat Fakültesi'nde 8 Mart'a çağrı yapıldı.

Kadıköy Bahariye Caddesi'nde Meydan gazetesinin 25. sayısının sokak dağıtımı ile 8 mart'a çağrı yapıldı.

4 Mart

Mimar Sinan Üniversitesi ve Yalova Üniversitesi'nde Meydan Gazetesinin 25. sayısının dağıtımı gerçekleştirildi.

Marmara Üniversitesi'nde masa açmak isteyen Anarşist Kadınlara ÖGB tarafından saldırı oldu.

Cezaevindeki tutsaklara Meydan gazetesinin 25. sayısı ve 8 Mart mesajları yollandı.

5 Mart

Kocaeli Üniversitesi'nde Meydan Gazetesinin 25. sayısının dağıtımı gerçekleştirildi.

Marmara Üniversitesi'nde Meydan Gazetesinin 25. sayısının dağıtımı gerçekleştirildi.

Boğaziçi Üniversitesi'nde Meydan Gazetesinin 25. sayısının dağıtımı gerçekleştirildi.

6 Mart

Maltepe Üniversitesi Hastanesi'nde sendikalı oldukları için işten atılan, direnişçi kadın işçilerin 8 Mart Dünya Kadınlar Günü kutlamak üzere direniş çadırına ziyaret gerçekleştirildi.

Kartal Bankalar Caddesi'nde Meydan Gazetesinin 25. sayısının dağıtımı gerçekleştirildi.

7 Mart

8 Mart öncesinde kara-mor bayraklar dikildi, dövizler hazırlandı.

12 Mart

MAKİ'li Anarşist Kadınlar, Antalya Akdeniz Üniversitesi'nde Meydan gazetesinin 25. sayısının dağıtımını gerçekleştirdi.

"Erkek devlet şiddetine karşı dayanışmamız ve isyanımız büyüyor" pankartıyla kadınlar Kadıköy'de toplandılar.

Anarşist Kadınlar, yürüyüşe "Her Kadın Bir Kavga Kadın Kavgada" yazılı pankartı, dövizleri ve kara-mor bayraklarıyla katıldı. İskele Meydanı'nda kurulan miting alanına gelindiğinde farklı işçi direnişlerinden kadınlar, göçmen kadınlar, Ermeni ve Kürt kadınları sahne alarak 8 Mart mesajlarını okudular. Tüm kadınların Dünya Kadınlar Günü'nü kutlayarak kadın katliamlarına

karşı kadınları isyanı büyütmek için sokaklara çağırdılar. Müzik gruplarının sahne almasıyla birlikte miting halaylar ve horonlarla sonlandırıldı.

İstanbul Taksim'de 13.Feminist Gece Yürüyüşü'nde İstiklal Caddesi Fransız Konsolosluk önünden Tünel Meydanı'na bir yürüyüş gerçekleştirildi. Binlerce kadının katıldığı yürüyüş Tünel'e gelindiğinde Türkçe-Kürtçe basın açıklaması okundu. Ardından halaylar, horonlar ve sloganlarla eylem sonlandırıldı.

ANTALYA

Antalya Kadın Platformu'ndan kadınlar 8 Mart Dünya Kadınlar Günü'nde, Aydın Kanza parkından başlayıp Antalya Cumhuriyet meydanına yürüdüler. Miting alanında yapılan konuşmaların ardından eylem sloganlar ve halaylarla sonlandırıldı.

AMED

Amed'de 8 Mart Dünya Kadınlar Günü İstasyon Meydanı'nda binlerce kadının katılımıyla "Jin jiyan azadi" sloganlarıyla kutlandı.

ANKARA

8 Mart yürüyüşü için 8 Mart Pazar günü Kurtuluş Parkı'nda toplandı, sonra Ziya Gökalp Caddesi'nden Kızılay Meydanı'na doğru yürüyüş gerçekleştirildi.

ESKİŞEHİR

Eskişehir Demokratik Kadın Platformu'nun çağrısıyla 8 Mart Pazar Espark'ta buluşan kadınlar Hamamyolu'na yürüdü.

Erkek Şiddetine Karşı Bir İhtimal Daha Var...

Merve Arkun

arkunmer@meydangazetesi.org

Nevin, erkek baskısıyla susturulan; tehditle korkutulmak istenen; hapsedildiği küçük dünyasında "huzuru bozulmasın" diye susan kadınlardan yalnızca biriydi.

Ta ki canına tak edene kadar.

Nevin Yıldırım, Isparta Yalvaç'ta, kendisine silah zoruyla tecavüz eden Nurettin Gider'i öldürmüş; yıllardır mahkum bırakıldığı suskunluğun hesabını sormuştu. "Eşini de, çocuklarını da öldürürüm", "Adını çıkarırım" diyerek kendisini tehdit eden, silah zoruyla tecavüz eden Nurettin Gider'in baskısına dayanamayan Nevin, 2012 yılının Ağustos'unda, yaşadıklarının hesabını sormuştu; tecavüzcüsünü önce öldürmüş, ardından kafasını kesmiş ve çuval içinde getirdiği başı "Arkamdan konuşmayın. Namusumla oynamayın. İşte namusumla oynayanın kellesi" diyerek köy meydanına atmıştı. Bizse onun adını televizyonlarda servis edilen "Kesikbaş cinayeti" ile gazetelerde yazılan "vahşet" ile duymuştuk.

Tabi ki hikayenin gerisinde kalanlar gizlenmiş, anlatılmamış ya da ısrarla yok sayılmıştı.

Kapatıldığı cezaevinde yaşadıklarını anlatan Nevin, tecavüzcüsünün bebeğini karnında taşıyarak yeniden duyduğunu onun adını. O, "doğurmak istemiyorum", erkek devletin erkek yetkilileri ise "sen doğur, biz bakarız" demiş, Nevin'i tecavüz bebeğini doğurmaya mahkum etmişti.

Nevin'in işlediği cinayet sebebiyle yargılandığı dava yakın zamanda sonuçlandı ve o, "kasten adam öldürmek" suçundan müebbet hapse mahkum edildi. Kesinleşen cezanın ardından kadınlar sokaklara çıksa, "gerçek adalet" diye haykırırsa da, erkek devletin erkek adaleti, Nevin için müebbet tutsaklık oldu.

Nevin, şimdi kapatıldığı cezaevinde, "yaptıklarının hesabını ödeyen" bir kadın olarak tutsak ediliyor. Ancak erkek devletin erkek adaletine güvenmeyen kadınlarsa, yaşamak için direnen Nevin'e dışarıdan bir ses oluyor.

Öldürmeseydi de olurdu diyenler, Nevin'i aynı caniliğe hapsedmek istese de; tecavüze uğradığı için aile meclisi tarafından katledilen Hasret Daşlı'yı, tecavüz bebeğini doğurduğu için katledilen Naile Erdaş'ı, namus saikiyle canından edilen Güldünya'yı hatırlamakta fayda var. Öldürmeseydi ne olurdu sorusununsa yalnızca birkaç yanıtı: Nevin, kocası, babası, abisi ya da kardeşi tarafından öldürülebilirdi; intihara mahkum edilebilirdi; aynı köyde yaşayan ve Nurettin Gider'in yaptıklarından haberdar olan başka erkeklerin de tecavüzüne uğrayabilirdi.

Ama olmadı; Nevin yaşam için direnmeyi seçti.

Bir mitolojik tanrı, bir roman kahramanı, bir destan karakteri olsa "intikam hikayesi" dillerden dillere dolaşacak olan Nevin Yıldırım, şimdi erkek adaletin mahkumiyetini çekmek zorunda bırakılsa da, erkek şiddetine direnişin bir örneğini yaşattı her birimize. Şiddete mahkum olmaktan, kaderine boyun eğmekten, sineye çekmekten başka bir ihtimal daha var...

www.meydangazetesi.org

iletisim@meydangazetesi.org

İstanbul: İstiklal Caddesi Mis Sokak No: 4/5 Taksim/(Saray Ozalit Üstü) Tel: 0212 244 22 41

Amed: Kooperatifler mah. Bahar sokak. Pamukçuoğlu No:11/18 Ofis

GAZETE MEYDAN Yerel Süreli Yayın Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Faaliyet
Yayınevi adına Hüseyin Civan Adres: İstiklal Caddesi Mis Sokak No: 4/5 Taksim/
İSTANBUL iletisim@meydangazetesi.org www.meydangazetesi.org Baskı: Özdemir
Matbaacılık Davutpaşa C. Güven San. Sit. C Blok No:242 Topkapı/İST Tel:(212) 577 54 92

BERKİN BURADA BİZ BURADAYIZ

2013'ün Haziran'ında, sokak ortasında vurulmuştu Berkin; bir polisin hedef gözeterek attığı gaz bombasıyla kafasından yaralanmış ve vurulduğu yerde düşüp kalmıştı. O gün derin bir uyku başlamıştı onun için; ailesi ve dostları onun uyanmasını beklerken, Berkin o derin uykuda günlerini devirdi, yeni yaşını uykudayken karşıladı. Hastane kapısında, sokaklarda, meydanlarda Berkin'in sesi soluğu olanlar haykırdı onun mücadelesini; o uyanacak ve özgürlük mücadelesine kaldığı yerden devam edecekti. Ekmek almak için çıktığı sokakta vurulmasının, derin uykulara hapsedilmesinin, haksız-

lıkların, adaletsizliklerin hesabını sormaya devam edecekti. Ama olmadı; Berkin'in yaşam için direnen yüreği, o derin uykunun 269. gününde sustu. O günden sonra, Berkin'in 15 yaşındayken 16 kiloya düşürülmüş bedeni, sayısız vicdanda ses buldu, "Berkin'in hesabını soracağız" çığlıkları sokakları doldurdu.

Berkin'in yaşamını yitirmesinin ardından, onun ölümünün hesabını sormak isteyenler elbet oldu. Devletin katilleri koruyacağı aşikar olsa da, yine de adalet beklendi duruşma salonlarından, mahkemelerden... Adnan Çimen, Abdullah Yıldırım, Seyfettin Alıcı

ve Faruk Bildirici isimli savcılarının elinden geçen soruşturma dosyası, son olarak savcı Mehmet Selim Kiraz'a teslim edildi. Adalet, Kiraz'ın vereceği karardan beklendi.

Avukatları, Berkin'in vurulduğu günün kamera kayıtlarını güç bela savcılığa iletti; görüntüler incelendi; Berkin'in vurulduğu 11 Mart günü gaz fişeği kullanan üç polis tespit edildi. Tespit edilen üç polisle birlikte görev yapan yirmi polisle ilgili emniyete yazı gönderildi, polislerin açık kimlik bilgileri ve adresleri istendi.

Ancak emniyet ne polislerin

adreslerini ne de kimlik bilgilerini verdi; yapılan yazışma yaklaşık beş ay boyunca karşılıksız ve yanıtız bırakıldı. Gelmeyen cevabın ardından savcılık bu kez de olay günü Okmeydanı'nda görev yapan yirmi polisin resmi kıyafetli fotoğraflarını istedi; ancak emniyet daha önce olduğu gibi yine cevap vermedi.

Berkin katledildi; onun için adalet arayanlar okulundan, işinden atıldı, haklarında sayısız soruşturma başlatıldı; onun hesabını soranlar gözaltına alındı, tutuklandı. Berkin'in yüreğinin susmasının üzerinden neredeyse bir buçuk yıl geçti; ancak aradan geçen bunca

zamana rağmen ne emniyetten bir açıklama geldi ne de mahkeme salonlarından adalet.

Berkin İçin Boykota, Sokağa

Ama kimse yılmadı; soruşturmalardan, gözaltılardan, tutuklamalardan korkmadı. 15 yaşındaki bir yüreği susturunca, herkesin susacağına, susacağımızın yanılığısına kapılanlar, karşılarında milyonlarca Berkin buldu. "Berkin'in alamadığı ekmeği size yedirmeyiz" diyen kardeşleri okullarda, sokaklarda, meydanlarda Berkin için, adalet için direndi. Berkin'in katledilmesinin 1. yılında, kardeşleri okula gitmedi, "Berkinler Sokağa, Okulları Boykota" diyerek sokaklara çıktı.

Berkin'i unutturmamak, katillerinden hesap sormak isteyen kardeşleri, Berkin'in vurulduğu gün haykırdı yeniden: "Unutmayacağız, Affetmeyeceğiz" diye. Lise Anarşist Faaliyet, Berkin için, İstanbul'un farklı yerlerindeki 12 okula sabotaj eylemleri düzenledi; "Berkin Burada, Biz Buradayız", "Berkin için Boykot-tayız" yazılmalarıyla sokakları donattı. 12 farklı okulun tabelaları, kapıları, duvarları kırmızıya boyandı; Berkin'in hesabını soranlara tahammül edemeyenlerse çareyi birçok yerde tabelaları sökmekte, dersleri geç başlatmakta, Berkin'i ve onun için hesap soranları görünmez kılmaya çalışmakta aradı.

Ama olmadı.

Berkinler Gezi Parkındaydı

Gece sabotaj, gündüz boykot yapan liseliler, aynı gün isyanlarını sokaklara taşıdı. Lise Anarşist Faaliyet, Taksim Gezi Parkı'nın merdivenlerinde Berkin'in sesi, yüreği oldu. Parkın merdivenlerinde, "Berkin Burada" yazılı pankartı açan sekiz liseli haykırdı; "Berkin'i katleden polisler görsün, Berkin burada, biz buradayız" diye. Berkin'i katleden polisler liselilere saldırmaya kalkışınca, liseliler "Katiller! kan istiyorsanız, alın size kan" diyerek Gezi Parkı'nın merdivenlerini kırmızıya boyadı. 60 polis, Berkin'in hesabını soran sekiz liseliye saldırırken liseliler susmadı; "Yılmayacağız, korkmayacağız" diye bağırıyor katillerin suratlarına.

Çağlayan Adliyesi'nde Berkin Soruşturması

Bugünlerin ardından, katilleri saklayan, cinayeti aklayan adliye sarayları, Berkin için yürütülen farklı bir soruşturmaya şahit oldu bu kez. DHKC'li Şafak Yayla ve Bahtiyar Doğruyol, Berkin'in soruşturmasını yürüten savcı Mehmet Selim Kiraz'ın Çağlayan Adliyesi'ndeki odasına girerek, savcıyı rehin aldı. Bu andan iti-

baren yaşananlarsa, Berkin için "gelmeyen adalet"i anımsattı naklen yayın yapan televizyonlarda, sosyal medya kanallarında.

Başta Berkin'in katillerinin kamuoyuna açıklanması olmak üzere toplam dört talep sıralayan eylemciler, bu taleplerin karşılanması durumunda eylemlerini sonlandıracaklarını, aksi takdirde ise savcı Mehmet Selim Kiraz'ı cezalandıracaklarını belirttiler. Taleplerin karşılanması için verilen üç saatlik süre, eylemcilerin kurulan bir heyetle yaptığı görüşmelerle, müzakere aşamalarıyla uzatıldı.

Tüm bu süre içerisinde ise soruşturma dosyasındaki belgeleri inceleyen Yayla ve Doğruyol, dosyadaki şüpheli polislerin kimlik bilgilerinin bulunduğu sayfaları sosyal medyadan paylaştılar. Devletse, asıl talep olan katillerin kimliklerini açıklamak yerine savcının odasına özel hareket timleriyle operasyon hazırlığındaydı.

Zaman ilerliyor ancak söylenen hiçbir talep, devlet yetkilileri tarafından karşılık bulmuyordu. Artık ilerlemeyen görüşmelerin ardından polisin savcının odasına düzenlediği operasyon seslerine Yayla ve Doğruyol'un marşları, sloganları karıştı; eylemciler yaşanan çatışmada polis tarafından katledildi.

Çağlayan Eylemi, Devlet Terörünün Bahanesi Oldu

Çağlayan Adliyesi'nde yaşanan ve coğrafyanın neredeyse tek gündemi haline gelen eylemin ardından devletse, baskısını ve terörünü daha da arttırmaktan geri durmadı. Şafak Yayla ve Bahtiyar Doğruyol'un adliyeye sahte avukat kimliği ile girdiği bahanesine sığınan devlet, bu terörünü doğrudan avukatlara ve adliye çalışanlarına da yönlendirdi. Yasal prosedürlere göre "ağır cezalı bir suçüstü hali olmadıkça üst aramasına tabi tutulamayan" avukatların üstü ve çantaları adliye girişlerinde aranmak istendi; bu "adaletsizliğe" direnen avukatlar da, Berkin'in hesabını soran niceleri gibi darp edildi, gözaltına alındı, işkenceye maruz kaldı.

Berkin katledileli, tam bir buçuk yıl oldu. Onun sesi, yüreği, adalet arayan inancı olanlar, bugün hala sokaklarda; hem Berkin hem de devletin adaletsizliğinde yitip giden niceisi için. Adaletsizliğin temeli olan devlet şimdi, adaletsizliğinin mabedi olan adliye saraylarında gerçeği karartmaya, katilleri aklamaya, adalet isteyenleri cezalandırmaya devam ediyor. Adliyelerde, okullarda, sokaklarda, meydanlarda ise Berkin için adalet isteyenlerin mücadelesi sürüyor. Çünkü Berkin hala direniyor; "Berkin Burada, Biz Buradayız!"

Halka Ziyan Çok Sarayda Ziyan Yok

Mercan Doğan

mdogan@meydangazetesi.org

Bir saray düşünün, projesinden inşaatına dekorasyonuna kadar savurganlık, lüks, hırsızlık haberleriyle aylarca gündemden düşmemiş. Saray erkani, çaldıklarıyla o kadar gündemleşmiş ki; kendilerini aklamaya ihtiyacı hissetmiş. Bu sarayda ne kadar "sade ve doğal bir hayat"ın sürdüğünü anlatmış geçtiğimiz günlerde sarayın tellalı diyebileceğimiz gazetelerden biri, First Lady Emine Erdoğan'ın örnekleriyle.

Bir saray düşünün; sofraları misafir olmadığı sürece sadece bir kase çorba veya bir çeşit yemek ve salatayla kuruluyormuş.

Aslında bu sarayda, sofraların hazırlandığı mutfağın maliyeti, 34 bin 210 asgari ücretle çalışan işçinin ve 136 bin 840 kişinin mutfak giderine denkmiş. Sıcak mutfak, soğuk mutfak, oda büyüklüğünde derin dondurucu, ızgara kebab mutfağı, soğuk depolar ve servis hizmetleri için ayrılan alanlarıyla bu mutfak 650 metrekareymiş.

Bir saray düşünün; bu sarayın First Lady'si "İnsan, tabiatın efendisi olmak yerine, onunla uyum içinde yaşamayı önceleyen bir ahlaka sahipti." sözleriyle "doğal hayata dönüş" salıkları veriyormuş halka seslendiğinde. Emine Erdoğan'ın himayesinde, Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığı ile Orman ve Su İşleri Bakanlığı'nca, 81 ildeki vali eşleri öncülüğünde gerçekleştirilen "Bereket Ormanı" projesiyle, 81 ilde çocuklar ve aileleri ağaçlar dikiyormuş.

Aslında bu saray, 1. derece doğal sit alanı olan Atatürk Orman Çiftliği'ndeki 3 bin ağacın kesilmesiyle gerçekleştirilen doğa katliamı üzerinden inşa edilmiş.

Bir saray düşünün; giyimden gıdaya, temizlik ürünlerinden ilaca kadar her konuda doğal ürünler kullanılmıyormuş ancak fazla tüketmemek, israf ve ziyan etmemek şartıyla...

Aslında bu sarayda, bir metrekaresi 300 avro olan ipekli duvar kağıtları kullanılmış tuvaletler dekore edilirken.

Bir saray düşünün; sarayın erkani, güne her sabah "herkesin hazırlayabileceği" basit ama sağlıklı bir sıvıyla başlıyormuş. Özellikle limon suyu başı çekerken, zencefil ve taze nane yaprağı suyu onu takip ediyormuş. Sıklıkla da Rize'nin beyaz çayı tüketiliyormuş. First Lady, halkına da bunları öneriyormuş.

Aslında bu sarayda tüketilen, çoğumuzun adını bile duymadığı beyaz çayın kilosu 4 bin liraymış; halkı üretim süreci dışında bu çayın yanından bile geçemiyormuş.

Bir saray düşünün; "Günümüzde insanın doğal kaynakları tüketme hızı, tabiatın kendini yenileme hızını, yüzde 50 oranında aşmış bulunuyor." sözleriyle First Lady'sinin üzüntü ve endişelerini dile getirdiği...

Aslında bu sarayın ortalama aylık soğutma gideri 600 bin lira, ısınma maliyeti 1.6 milyon lira, aylık elektrik faturası 1.2 milyon liraymış. AkSaray, Aksaray ilinden fazla tüketiyormuş neredeyse.

Bir saray düşünün; bu sarayın tutumlu First Lady'si, halkının kadınlarına ev ekonomisi dersi veriyormuş. Limon ve elma kabuklarını ziyan ettirmiyor, bunlardan temizlik ve gıdada kullanılmak üzere ev yapımı sirkeler kurutturuyor; meyve ve sebzeleri kurutturarak mevsimi değilken de yiyebiliyor, zeytin ve hurma çekirdeklerinden soslar hazırlıyormuş.

Aslında bu sarayın iç ve dış temizlik maliyeti aylık ortalama 8 milyon liraymış. Anlaşılan o ki, sirkeler maliyeti bir hayli düşürmüş(!)

Bir saray düşünün; doğal kokuların kullanıldığı. Uçucu yağlar ve kendiliğinden kokulu çiçeklerle sarayda ferah ve temiz bir atmosfer sağlanıyormuş.

Aslında bu saray erkanının taşeronluğunu yaptığı devletin çaldığı, yıktığı, katlettiklerinin kokusu bir türlü bastırılmıyor; ne doğal kokular, ne de Yeni Şafak gibi saray tellalları bu gerçekleri halktan gizleyemiyormuş.

Anarşistlerin Ekonomi Tartışmaları (15)

Sınıfsızlık Anarşizmle Mümkündür Anarşist Komünist Ekonomi Pratiği

Çeviri: Özgür Oktay

Meydan gazetesinin Anarşist Ekonomi Tartışmaları dizisine, Kuzey Amerika IWW üyesi, Scott Nappalos'un yazısının üçüncü bölümüyle devam ediyoruz. Yazının odağında güncelliğini koruyan bir tartışma olan teorinin pratikte somutlaşması

ve teorinin pratikten üretilmesi yer alıyor. Yazının bu son bölümünde, devrimci durumların ekonomik pratiklere etkisi ve anarşist komünist ekonomi teorisinin üret sistemi eleştirisi yer alıyor. Libcom'un dışında birçok uluslararası anarşist site-

de de yayınlanmış olan yazı, daha önceki yazı dizilerimizde içerisinden yazılarına yer verdiğimiz The Accumulation of Freedom: Writings on Anarchist Economics kitabındaki bölümlerden biri olma niteliğini de taşıyor.

Özgürlükçü Komünizm, Mücadele Eden Sınıfların Özlemi (3)

Scott Nappalos

Özgürlükçü Komünist Toplum

Böyle bir komünist toplumda üretim iki faaliyet üzerine kurulur: insanların neyi ne kadar istediğini ölçmek ve bunları hem kolektif olarak, hem de sorum-

luluğu belli olacak biçimde üretmek. Katılımcı ekonomi, bilinçli tahminler yoluyla insanların hangi ürünleri ne kadar arzularını ölçmeyi önerir. Fakat bu öneri, mevcut ürünlerin güncel kullanımını ve gelişimi birlik-

te ele alarak ekonominin hangi yöne gideceği konusunda karar alan kolektif yapılarda gerçekleşen diyaloga dayanır.

Mutlak ve değişmez biçimde kıl bulunan bazı ürünler için, gerçek

ihtiyaçlara dayalı, adil bir sistem bulmamız gerekir. Bu gerçekten acil bir sorundur ama yine birçok ekonomist bunu yok sayıyor çünkü mevcut durumdan devrimci topluma ve sonra devrimsonrası topluma nasıl gideceği-

mizi ele almayan, gerçek pratiğe dayanmayan taslaklar yaratıyorlar. Mevcut üretimden toplumsal üretime geçiş süreci kısa vadede kısıtlılar yaratacaktır. Uzun vadede, kolektif bilgimizi kullanmak, en kötü işlerin makineleşmesi ve kapitalist ekonominin devasa parçası olan gereksiz üretimi (finans, ordu, hapishane, zengin eğlenceleri, vb.) ortadan kaldırmak, bütün dünyaya fazlasıyla yetecek kadar imkan sunacaktır. Aslında zaten bütün dünyayı fazlasıyla doyuracak kadar yiyecek üretiyoruz ama fiyatları yüksek tutmak için çoğunu yakıyoruz. Birçok anarşist komünist düşünür böyle gıdalar için karne kavramını öne sürer. Böyle bir pratik savaş zamanında kabul görmüş tür ve bugün de organ nakli için kullanılan paylaşım yöntemidir.

Toplumsal devrim herkese yetecek kadar üretebildiği aşamaya geldiğinde, o zaman "herkese ihtiyacı kadar" ilkesi uygulanabilir ve endüstrisi daha gelişmiş ve verimli bölgeler doğal olarak bu aşamaya diğerlerine göre daha erken ulaşacaktır. Fakat toplamda bu aşamaya ulaşılan kadar eşit paylaşım sistemi, yani kişi başına eşit dağılım, sadece adil değil, zorunludur. Hastaların, yaşlıların, hamile ve yeni doğum yapmış kadınların ayrıca düşünülmesi gerektiğini söylemeye bile gerek yok...[xix]

Bu karne sistemi tabii ki aslan payının ve en iyi dilimlerin parti elitine gittiği, örneğin Sovyetler Birliği'ndeki karne sisteminden farklıdır. Mesela günümüzde organlarla ilgili, en çok ihtiyacı olan ve en uygun kişileri belirleyip sıraya koyan bir uluslararası kurum vardır. Organ naklinde organı kimin alacağı, fiyata, mesleğe ya da kişinin algılanan değerine göre değil, ihtiyaç ve uygunluğa göre belirlenmesi açısından komünist temelde gerçekleşir. Karne sisteminden kaçınmak için her şey yapılmalıdır ama yokluk zamanlarında adil tek çözümün bu olduğunu görmemiz gerekir.

Öte yandan, Berkman'ın komünist alternatifi olan "fazlalığın açık kullanımına" bakarsak, kirlilik ya da aynı malzemenin çelişki yaratan kullanımları gibi karar verilmesi gereken meselelerde toplumun nasıl tartışıp düzenleme yapacağı konusunu ele almadığını görürüz. Küresel kapitalist ekonominin herhangi bir yapı-sökümüne girişenler, dev boyutlardaki küresel eşitsizlik ve dünyanın büyük kesiminin engellenmiş gelişimi sorunlarıyla uğraşmayı göze almalıdır. Dünyanın bütün toplumlarının kapasitelerini bilinçli ve kolektif olarak geliştirecek ve (kapitalizmin, pazarlarını genişletmek ve karlarını artırmak için yarattığı sürdürülemez olan) mevcut yapıların yaratacağı ekolojik fela-

ketlere çözüm bulacak bir yöneme ihtiyacımız var.

Bu kararları sadece halk meclisleri yoluyla alabiliriz. Fakat çözüm teknik değildir. Kirlilik konusundaki kavgaları çözümlenmek için sadece ekonomik bir tasarım bulamayız. Yukarıdaki tartışmada çeşitli önerileri gündeme getirmek için bir öneri zaten var, ama politik meseleler için sadece toplulukların konseyleri içinde, politik süreçler olabilir. Herhangi bir değer belirlemek, keyfi olacağı gibi, sorunu da çözmez. Bunun yerine, topluluklar bir araya gelmeli, tartışmalı, anlaşmaya varmalı ve herkes için en iyi çözümü oluşturmalıdır. Yapılar, güç mücadelelerinde ve gücü ilgilendiren mücadelelerde arabuluculuk yapabilir ama bu yapılar çözümün sadece dış yüzüdür. Hiçbir garanti sağlamazlar ve böyle sorunlar nihayetinde durumun maddi, toplumsal ve tarihsel analizini gerektirir. Malumun ilanının, muğlak genellemelerin, boş şekilciliğin ötesinde bir değerlendirme için kaçınılmaz olarak daha çok deneyime, pratiğe ve denemeye ihtiyacımız var.

Bununla beraber kapitalizmden farklı olarak, "her zaman, ne istersek onu" yapabileceğimizin bir garantisi yoktur. Çeşitli planlama inisiyatifleri boyunca herhangi bir topluluk diğeriyle eşit konumda olacağı için, ilkeli olunması yönünde yapısal baskılar olacaktır. İleride bizi yakabilecek durumda olanları yakmak istemeyiz. Bugünden farklı olarak, bunu yapmak için finansal ya da politik bir çıkar olmayacaktır. Gerçek anlaşmazlıklar çıktığında, ve bunlar olacaktır, toplumsal mücadele bizim modellerimizin ve formüllerimizin ötesine geçecektir.

Ücret Sisteminin Eleştirisi

Fakat paylaşım net çizgiler çeker. Paylaşım komünist ekonomiyi tanımlarken, ücretli iş sisteminin olmadığını, bireysel emeğin algılanan değeri yerine insani ihtiyaçlar ve maddi olanaklara dayalı olduğunu ve kapital birikiminin yerini insan ihtiyacı için üretimin aldığını gördük. Katılımcı Ekonomi'nin tüm özellikleriyle ortak olan kolektivist ekonomi ise, aslında insanları çeşitli ücret-düzenleri için çalışmaya zorlayan bir sistemdir. Kolektivist paylaşımın temelinde ücret olarak biriktirilen gelir vardır ve bu gelirin bireyin yaptığı işin algılanan değerine dayalıdır. Kolektivistler sosyalizm altında emeğin değerini çeşitli şekillerde tanımlamışlardır: üretim miktarı, çalışma saati, işin zorluğu ve çalışırken sarf edilen güç (katılımcı ekonomi), emeğin toplumsal değeri, vb.

Komünist ekonomi, kısmen devrimci toplumların deneyimlerine dayanarak, ücret sistemi-

ni reddeder. Rusya, Çin, Küba, Macaristan, Almanya, vb. deki devrimci deneyimler içinde tek bir şey görebiliyorsak, o da kapitalizmin, düşmanın içinde tekrar ortaya çıkabileceğidir. Sınıf ayrımları ve sınıf eşitsizlikleri, olası yönetici sınıfları için bir rampa görevi görür. Ücret sistemleri, "Proleter" devlet önerisi kadar olmasa da, kapital ve maddi güç birikimiyle yeni yönetici sınıfların oluşmasına ve ekonomik eşitsizliklere zemin sağlar. Bu temelde olumsuz bir itirazdır. Olumlu tarafında ise, komünist ekonomi, adaletsizliğin ve ücretli emeğin sürdürüldüğü ekonomilerde olmayan ek seçenekler ve imkanlar sunar. Komünizm, hem yapılan işlerde hem alınan karşılıklı ayrımları ortadan kaldırması sayesinde üretimde ve insanlar arasında tümüyle yeni ve temelden farklı toplumsal ilişkilerin kurulmasına yol açar. Temelde komünist olan bir paylaşım, toplumsal üretimin çıktılarını ve yapısını, bu üretimden faydalanan toplumun gerçek ve hayati ihtiyaçlarına doğru yönelmeye zorlar. Komünizm, emek ve tüketim arasındaki bağları parçalayarak, toplumsal ihtiyaçlara ve insan arzularına dayalı alternatif bir yaşama ve çalışma şekli sunar.

Üstelik adil bir ücretin neye dayanarak yapılabileceğini sorgulamak yerinde olacaktır. Kapitalizm altında ücretler adil değildir. Ücret pazara bağlıdır, o kadar. Ama sosyalist ücretler emeğin belli bir değer algısına dayalıdır. Katılımcı ekonomide bu ücret "...toplumsal ürüne katılımı sarf edilen gayret ya da fedakarlıktır". [xx] Kaç saat çalıştığınız, ne kadar ürettiğiniz, üretime kattığınız değer gibi çeşitli kolektivist ücretler önerilmiştir. Fakat bunların hepsinde temel bir problem vardır; bunlar keyfi ve adaletsizdir.

Zamanımızda üretim büyük ölçüde toplumsaldır. Bireyin katkısını, o işin yapılmasını sağlayan diğer binlerce bireyin katkılarından ayırmak çok zordur. Basitçe, günümüz toplumunda toplumsal emek ve kapital o kadar iç içe geçmiştir ki, çoğu durumda bireyin katkısını diğerlerinin emeğinden ve o bireyin üretmesini sağlayan toplumsal kapitalden ayrı ölçmek imkansızdır. Kapitalizm bunu zaten denemez; sadece insanlara zorla kabul ettirilen miktarı öder. Sadece saatlere bakarsak, hepimiz biliyoruz ki bir kişinin çalıştığı saatler değerinden farklı olabilir; ama aynı ücreti alırlar. Bazı insanlar doğaldanda yetersiz oldukları için onların yaptığı işin değeri adaletsiz olur. Diğerleri, fazla çaba sarf etmeden, sadece yeteneklerine dayanarak zengin olamamalıdır. Çaba ve fedakarlığa göre değerlendirme yaparsak, böyle bir sistem yine rastgele ve keyfi değerlendirmelere açık olur. Çalışma ar-

kadaşlarının birbirlerinin işlerini değerlendirmesi ise iş yerindeki dedikodu ve iç çekişmeleri bugünkü rahatsızlık seviyesinin çok üstüne, ücretler üzerinde bir güç sistemine dönüştürür. Bir şeye değer biçmek tarafsız olamaz; güç yüklüdür ve bir baskı aracıdır. Ücret, kapitalizm tarafından gerçek toplumsal emeği gizemleştirmek için kullanılan bir baskı aracıdır. Katılımcı ekonomi ve kolektivistler, bu aracın kar-sistemiyle ilişkisi kesildiğinde bir adalet aracı olabileceğini düşünüyorlar.

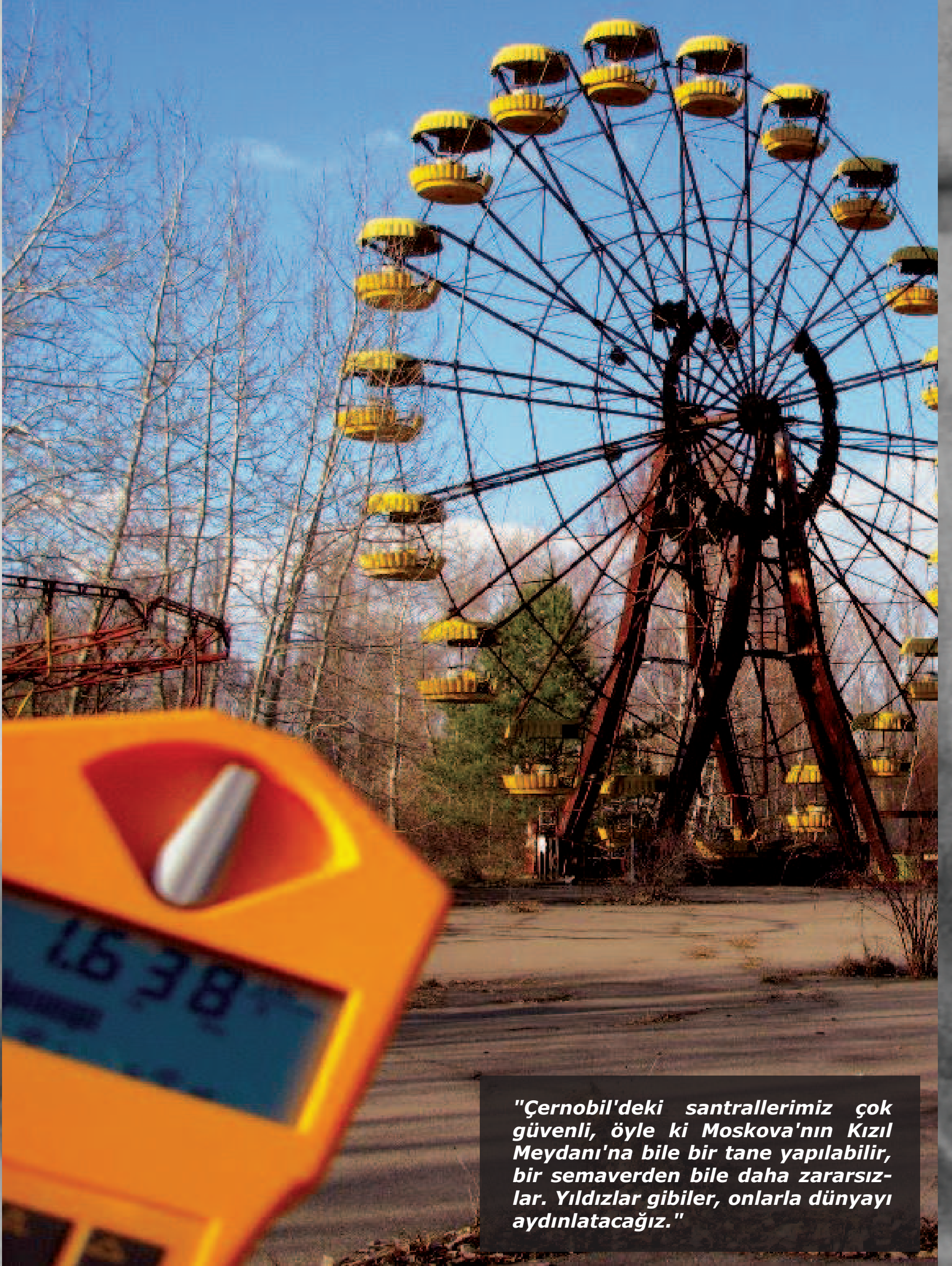
Emeğe değer biçmenin zorluğu daha temel bir şeye işaret ediyor: Algılanan değere dayalı, zorunlu emeğe öncelik veren ve ödüllendiren bir ekonomi istemiyoruz. Hem zenginlikteki eşitsizliklerin tehlikesi, hem değer biçmenin yarattığı yıkıcı toplumsal baskı, emeğin değerinin tüketimden ayrı olduğu, daha özgürlükçü bir ekonomiye işaret eder. Geleneksel olarak bu düşünce "Herkesten yeteneğine göre, herkese ihtiyacına göre" [xxi] şeklinde özetlenmiştir.

Komünizme Doğru

Biz, bir hareket olarak, bir ahlaki bellek ya da günümüzün kitle mücadelelerinde model oluşturma rolünün ötesine geçmeliyiz. Özgürlükçü alternatif, pratiği doğrudan, içinde bulunduğumuz hareketlerin içinde inşa etmeye girişmeli, teorimiz pratiğimizle birlikte evrimleşmelidir. Kropotkin'le birlikte, günümüz toplumunda bazı komünist öğelerin zaten bulunduğunu gördük. Gilles Dauve da, komünist ekonomiye doğru bu dinamik ve tarihsel yaklaşım, komünleştirme kavramıyla katkıda bulunmuştur.

Komünizm, iktidarı ele geçirdikten sonra pratiğe konulacak bir dizi önlem değildir. Bütün eski komünist hareketler toplumu durdurabildiler ama bu kitle-sel duraklamadan bir şey çıkmasını beklediler. Komünleştirme, tam tersine, malların dolaşımını karşılıksız yapar... tüm ayrımları ortadan kaldırmaya kalkışır.[xxii]

Günümüzde var olan komünizm, işlevsel olarak var olan komünizm anlamına gelmez. İşimiz komünizm adaları oluşturmak (ki bu mutlaka kapitalist ilişkileri yeniden oluşturur), ya da mevcut mücadelelerde komünizm örnekleri yaratmak değildir. Kapitalizm sadece zenginliklerden değil, insanların arasındaki ilişkilerden oluşur. Komünist bir ekonominin geliştirilmesinde asıl mesele kitle-sel mücadele içinde işçi sınıfının devrimci farkındalığını, komünleştirmeyi ve pratiklerini geliştirmesidir. Kapitalizmi yenmek, bir teori değil, mücadelelerimizin içinde tarihsel bir andır. Ve bunun için toplumsal ilişkiler, örgütlenme ve mücadele içindeki işçilerin farkındalığı gerekir.

"Çernobil'deki santrallerimiz çok güvenli, öyle ki Moskova'nın Kızıl Meydanı'na bile bir tane yapılabilir, bir semaverden bile daha zararsızlar. Yıldızlar gibiler, onlarla dünyayı aydınlatacağız."

"Eve döndük. Orada giydiğim bütün giysilerimi çöpe attım. Sadece kasketimi küçük oğluma verdim, çok istemişti. Kasketi hep giydi. İki sene sonra küçük oğluma beyin tümörü teşhisi koydular."

Mesele Enerji mi, Rant mi?

Özgür Erdoğan

ozgure@meydangazetesi.org

Elektrik Kesintileri Neyin İşareti ?

31 Mart Salı günü öğleye doğru, yaşadığımız topraklardaki birçok şehir bir anda sessizliğe gömüldü. Bilgisayarlar kapandı, iş makineleri sustu, birçok yerde internet bağlantısı koptu, mum satışlarında rekor kırıldı; artık radyolu ışıldıklar kalmasa da onun yerini alan şarjlı LED ışıklar tükendi, hatta karaborsaya düştü! Herkes endişeyle birbirine elektriğin ne zaman geleceğini soruyordu! Neyse ki akşam olana dek her yerde elektrikler geri geldi. Fakat herkes bir açıklama bekliyordu. Kimileri bunun "teröristler" tarafından gerçekleştirilen bir siber saldırı olduğunu, kimileri de yaklaşan seçimler öncesi trafoları ziyaret eden kedilerin antrenman yapmak istediğini iddia etti. Aradan geçen bir haftanın ardından, TEİAŞ Başkanı istifa ettiğini duyurdu ve Enerji Bakanı açıkladı: sorun, "teknik" bir sorundu! ve "kısa zaman içerisinde çözülmüştü". Fakat ne tesadüftür ki, bu teknik sorun, Akkuyu Nükleer Santrali Reklamının yayınlanmaya başlamasından 1 hafta sonra, 3. Nükleer Santral Projesinin tekrar konuşulmaya başlandığında, TANAP (Trans Anadolu Doğalgaz Boru Hattı) projesinin hayata geçirilmesinin tam arifesinde ve Cum-

hurbaşkanının, Enerji Bakanı ile Afrika'dan Romanya'ya fellek fellek gezdiği bir dönemde vuku buluyordu. Nihayetinde tüm bu tesadüflerin zamanlaması oldukça manidardır!

Kesintinin nedeni hakkında, bir çok şey söylendi ve hâlen de söyleniyor. Birçoğu "komplo teorisi" niteliğinde olsa da, iddialardan birkaç tanesi oldukça dikkat çekici. T.C. devletin bir süreden beri, elektrik dağıtım ve üretim şirketlerine fiyatları düşürmeleri için baskı yaptığı biliniyor, bunun karşısında söz konusu şirketlerin de daha az elektrik üretmeye ya da kısmen elektrik üretimini durdurmaya yöneldiklerini, mevzu bahis elektrik kesintisinin de bundan kaynaklandığı iddia ediliyor. Bu iddiaya bakılırsa Enerji Bakanı çok da yanlış söylemiyor, sorun teknik bir sorun; ama trafolarla meydana gelen değil, şirketlerle devlet arasında yapılagelen pazarlıklarda yaşanan teknik bir sorunmuş gibi gözüküyor!

Bu ve benzeri iddialar gerçek olsun ya da olmasın, güncel politikayı az buçuk takip eden ya da "enerji" bahane edilerek, yaşam alanlarımıza yönelik saldırıların farkında olan herkes bu işin altında bir bit yeniği olduğunu an-

lamıştır.

Enerji Tarlası

Peki neden devlet elektrik fiyatlarını düşürmek gibi bir endişe taşıyor? Bunun için, devletin son beş on yıl içinde enerji alanında ortaya koyduğu "Çılgın Projelere" bakmak yeterli. 3 tane Nükleer santral projesi ile birlikte; halihazırda, işleyenler ve yapılmakta olanlarla beraber 71 ilde **12.000 HES** (Hidroelektrik Santral) projesi bulunuyor. Yaklaşık **2.000 civarında RES** (Rüzgar Enerji Santralleri) projesi bulunuyor. Yine **binlerce termik santral ve GES** (Güneş Enerjisi Santralleri) projesi hayata geçirilmeye uğraşılıyor. Bütün bunlar gösteriyor ki, devlet yaşadığımız toprakları adeta bir "Enerji Tarlasına" dönüştürmeye çalışıyor! Burada bildiğimiz şey, üretilecek elektriğin toplumun gündelik ihtiyaçları için değil kapitalizmin doymak bilmeyen enerji ihtiyacını karşılamak için kullanılacağıdır. Fakat mesele bununla sınırlı kalmıyor, devlet buradan elde edeceği enerjiyi, çevre ülkelere pazarlamayı planlıyor. Yani T.C., dünyadaki enerji pastasından nasiplenmeye çalışıyor. Yanına enerji bakanını alan cumhurbaşkanı, 90'lı yıllarda kapı kapı dolaşıp tencere takımı satmaya çalış-

ılan pazarlamacı çiftler gibi, ülke ülke dolaşıp üretmeyi planladığı enerjiyi pazarlamaya çalışıyor!

Enerji Pazarını Yaratmak

T.C. Devletin Cumhurbaşkanı, "devletin, başındaki CEO'suyla beraber bir şirket gibi yönetilmesi" gerektiğini söylüyor ve aynı şekilde davranıyor. Bir yandan arzı oluştururken diğer yandan talebi yaratmaya çalışıyor. Bu doğrultuda, ekibi ile beraber yola çıkan T.C. CEO'su; Cibuti, Romanya ve İran arasında mekik dokuyor.

Cibuti ziyareti sırasında, Güneş, Rüzgar ve Jeotermal Enerji Santralleri için Cibuti'nin çok uygun bir alan olduğunu belirten RTE "Bütün bunlar, Cibutlilerimizin elektrik enerjisi kullanımında maliyetleri düşürecektir. Dünyada mutluluk tanımlanırken 'hangi ülke elektrik enerjisini fazla tüketiyorsa, o ülkede refah düzeyi yüksektir' dendir. Bu imkânı Cibutlilerimizin ayağına getirmemiz lazım" diyerek, bu topraklarda başladığı enerji üretimini bir çoğumuzun ismini ilk defa duyduğu bir ülke olan Cibuti'ye de taşıyarak, "iş" artık deniz aşırı ülkelere de yapmaya niyetli olduğunu gösteriyor.

Keza Erdoğan, Romanya ziyareti sırasında "Suriye, Ukrayna, Karadeniz, Balkanlar ve Enerji konularını da görüşme imkânlarının olduğunu" söyleyerek neden Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanı'nın yanında olduğuna açıklık getirmişti.

Tabi bu ziyaretlerden en kritik olanı İran ziyaretiydi. Bu ziyareti kritik yapan nedenlerden birincisi, İran'la ABD arasında süregelen nükleer pazarlığında bir anlaşma noktasına gelinmesi, bir diğeri de, dünyada petrolün dolaşımı konusunda çok önemli bir transit alan olan Yemen'de Suudi Arabistan'ın başını çektiği Sünni devletlerle, Şii İran Devletinin rant kavgasına tutuşmasıydı. Bu kavgaya 1 hafta önce Suudi Arabistan'ın öncülüğünü yaptığı "kararlılık fırtınası" operasyonuna, lojistik destek sunabileceğini belirten T.C. de dahil olmuştu.

İşte böylesine gergin bir ortamda RTE bakanlarını ve bazı iş adamlarını toplayarak İran'a geçti. Kapalı kapılar ardında ne konuşuldu nasıl anlaşmalar imzalandı bilmiyoruz. Fakat her iki cumhurbaşkanı da görüşmelerden güle yüzle ayrıldı. Tayyip Erdoğan Yemen'e yapılan "kararlılık Fırtınası" operasyonuna lojistik destek vermekten hiç bahsetmedi aksine çark etti ve özellikle enerji alışverişi konusunda İran ile daha güçlü bir ilişki geliştirilmesi gerektiğini söyledi. Çünkü, nükleer enerji konusunda bir hayli deneyimli olan ve zengin doğalgaz kaynaklarına sahip olan İran Devleti'nin, enerji pazarında kendine yer açmaya çalışan T.C. için önemli bir "ortak" olacağı aşikar. Hem de İran Devleti'nin üzerindeki yaptırımların zayıflamaya başladığı şu dönemde!

Enerji Bahane, Rant Şahane ya da Kimin İçin Enerji?

Bütün bunlar göz önüne alındığında, öncelikle çok parçalı bir senaryonun içerisinde olduğumuzu görmek gerekiyor. Bu senaryonun ilk parçası, "kalkınma", "ilerleme" ve "gelişme" söylemleri ile yaşadığımız toprakların kapitalizmin ihtiyacı için bir "enerji tarlasına" dönüştürülmesini içeriyor. Senaryonun bir diğer parçası ise, Cibuti ve benzeri toprak parçalarının küresel kapitalist bir algıyla T.C. tarafından bu sefer "hizmet götürme" bahanesiyle sömürgeleştirilmesini içeriyor. Ama senaryonun ana teması, elinde ciddi bir enerji birikimi yapmak isteyen T.C.'nin dünyadaki enerji piyasasında yer elde etmeye çalışması üzerine kuruluyor.

Sözün kısası T.C. içeride "enerjiyi" bahane edip, dışarıda "Büyük bir iş kovalıyor". Yani devletler rant peşinde koşarken bizler o rantı besleyen "enerji" uğruna yok oluşun eşiğine getiriliyoruz!

Rusya'nın "Türk Akımı"

Sergei Arkadiev*

Duydunuz mu bilmiyorum ama Rusya'da şöyle bir komplo teorisi var: Türk devleti 1990'ların ilk yarısında Kuzey Çeçenistan'daki durumun şiddetlenmesinde çok önemli bir rol oynadı ve onun Çeçenistan'daki savaşa verdiği destek Modern Rusya'nın kaderini etkiledi.

"Avrupa Petrol Konsorsiyumu", Rus petrolünü uluslararası pazara taşıyan boru hattını nereden geçireceğine karar vermesi gerekiyordu: Çeçenistan'dan mı yoksa Ceyhan ve Trabzon limanlarından mı?

Petrol musluğunun başında olmak, Türk tarafının her türlü çıkarınaydı. Bu yüzden Çeçenistan'daki istikrarlı ilişkileri bozan oyuna katıldı. Tabii ki bu teorinin asıl amacı, Kuzey Kafkasya'da 10 yıl süren katliamların ve Rusya'nın Avrupa tarafında yapılan "terör eylemleri" biçimindeki yankılarının sorumluluğu başkasına atmak gibi gözüküyor.

1990'ları ve 2000'leri hatırlarsak, devlet yanlısı medya Çeçen halkını bir şer odağı, ne kadınları, ne çocukları ne de kendilerini esirgeyen manyak fanatikler olarak sunuyordu.

Çeçenler toplumda o kadar şeytan gibi gösterildi ki, sürüncemeye giren çatışmalar için başka sorumlu aramaya gerek kalmadı - Rusya Federasyonunun barışı ve bütün-

lüğü için, küresel terörizmin yönlendirdiği bu manyaklarla savaştık. Fakat zamanla durum tam tersine döndü. Bugün, cumhuriyetin başındaki Ramzan Kadyrov'a bağlı Çeçen Askeri Birlikleri - Rus ordusunun en kabiliyetli askeri birliklerinden biridir. Gürcistan'da savaştılar ve bugün Ukrayna'da savaşmaya devam ediyorlar. Medyada dün "manyak fanatikleri" şimdi de dava ve silah kardeşlerimiz, gerçek vatanseverler ve geleneksel değerlerin muhafızları olarak sunuluyor. Şimdilerde savaşın suçluları, iki halkın arasını bozan bazı dış güçler olarak açıklanıyor.

Görünüşe göre, bir zaman önce ana-akım dışındaki devlet yanlısı medyada yoğun bir şekilde tartışılan Türkiye'nin rolü unutuldu. Politik durum tekrar değişti: Erdoğan'dan sadece olumlu anlamda bahsediliyor. Bulgaristan'ın tekerine çomak sokmasının ardından Rusya, Türkiye'ye yakınlaşmaya çalışıyor.

Gazprom ve Türk Hükümeti arasında imzalanan anlaşmanın, Avrupa'ya giden doğalgazı Ukrayna'ya uğramadan taşımak için yeni bir yol yaratan, politik bir hamle olduğuna şüphe yok. "Güney Akımının" yerine bu projenin geleceğini ne kadar hızlı duyurduklarına bakarsak mesele acil. Türk Medyası, buraya Rusya'ya aktarılan yayınlarından gördüğümüz kadarıyla "akım" haberlerini "boru hattı

projesi doğalgaz kaynaklarının Türkiye'den geçecek" şeklinde olumlu karşıladı. Fakat ucuz Rus gazını almaya değer mi?

"Gazprom", tıpkı deneyimli bir uyuşturucu satıcısı gibi reddedemeyeceğin bir teklif yapar, sizi "gaz iğnesinde" tutmak için baştan düşük fiyat verir, sonra yavaş yavaş çitayı yükseltir. Ukrayna'da böyle oldu. Ukrayna'yla Rusya arasında son 20 yılda gelişen bütün gerginliklerin nedeni öncelikle doğalgazla ilişkilidir, milliyetçiliğin yükselmesi, Karadeniz filosu, Donbas'taki Rus askerleri ya da haberlerde abartılan başka konular değil.

Ayrıca Rus Devletinin bütün dairelerini ve iştiraklerini kapsayan korkunç yolsuzlukları unutmamak gerekir ve Gazprom, Rusya'nın değişik bölgelerinde sürekli ortaya çıkan ekoloji katliamlarında sık sık karşımıza çıkıyor. Bu olaylar çoğunlukla iç ve dış mihrakların entrikaları ya da "bir ulusal hazineye" yönelik iftiralar şeklinde savunuluyor (bu arada, Ulusal Hazine, Gazprom'un Rusya'daki resmi sloganıdır). Bu yüzden hükümetinizin yeni dostlarının gerçek yüzünü görmek için sabırlı olmanız gerekiyor.

Ya da daha iyisi, sabırlı olmayın!

*Saint Petersburg, "Otonom Faaliyet (toplumsal devrim)"

Şirket Tarımcılığına Karşı Kolektif Tarım Yöntemleri

Çiğdem Artık - Tarlataban Kolektifi

Boğaziçi Soma Dayanışması ve yapılan saha çalışmaları gösteriyor ki, tarımdaki neo-liberal dönüşümlerle yeni şehir tarzları oluşturularak, tarlalar ıssızlaştırılmaktadır. Özellikle de, sanayinin tarım alanlarını yok ederek genişlemesi, küçük çiftçiyi topraktan uzaklaştırmıştır, endüstriyel üretimde ve şehirlerde çalışacak ucuz iş gücü haline getirmiştir. Çiftçiliğe devam eden üreticiler ise, piyasa karşısında ne emeklerini ne de maliyetlerini karşılayacak bir alan bulamamıştır. Uygulanan bu neo-liberal politikalar karşısında ise, yerel örgütlenme ve yerel yönetim fikirleri tartışılmaktadır. Üniversiteler bu politikalar karşısında nasıl bir örgütlenme modeli oluşturabilir, oluşturmalıdır? Piyasadan tasfiye edilen küçük çiftçi ile nasıl bir ilişki kurulmalıdır ki, alternatif ekonomi tartışmalarını hayata geçirebilsin?

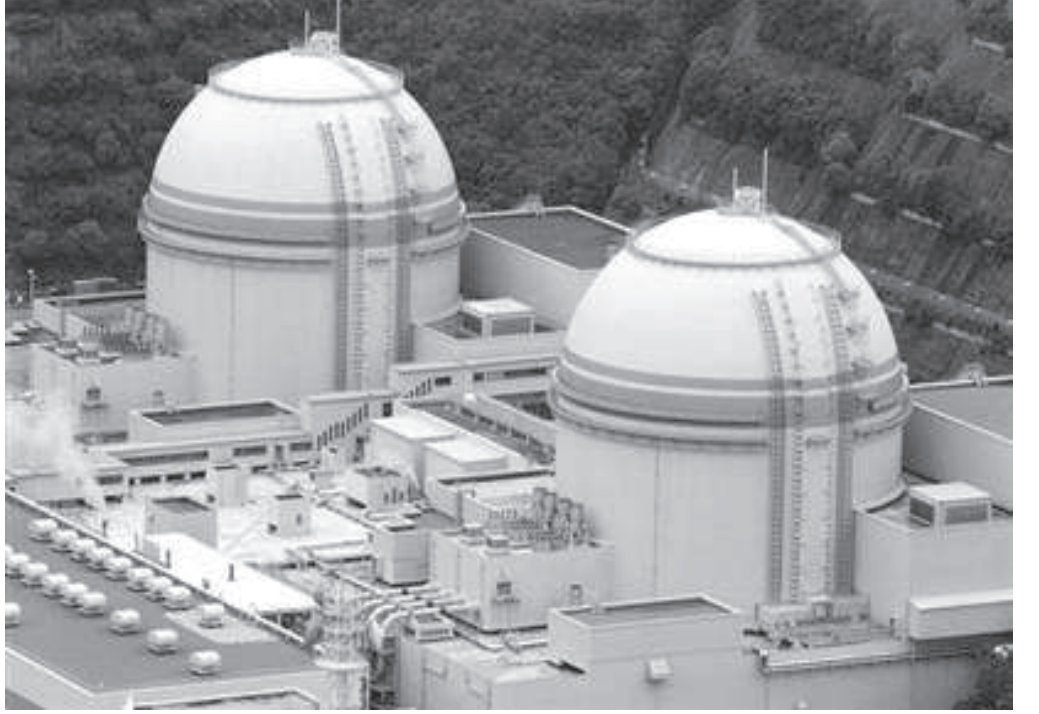
Boğaziçi Üniversitesi'nde bulunan üç oluşum, Bu-Koop, Öğrenci Kooperatifi ve Tarlataban İnsiyatifi, bu sorulara cevaben, birer örgütlenme örneği oluşturmaktadır. Boğaziçi Tüketim Kooperatifi, piyasadaki araçları ortadan kaldırarak örgütlenen, üreticilerden doğrudan ürünlerini alan bir tüketici örgütlenmesidir. "Bu ürünleri ürettik ama kime satacağız" sorusunu soran çiftçiye, ürünlerini satabilmesi için bir alan yaratmaktadır. Tüketiciler için de, tarım politikaları karşısında pratik uygulamaların yanında söylem ürettikleri, ayrıca yarı üretici konuma geçtikleri bir oluşumken, Tarlataban İnsiyatifi bir üretim ayağıdır. Toprak ile ilişkisi kesilenleri, yeniden toprakla buluşturan, pratikte karşılaştıkları, tarımdaki dönüşümler ile

yüzleşmesini sağlayan bir örgütlenmedir. Örneğin, insanlar nadir bulunan atalık tohumlar ile yapılan üretimde hibrit tohum gerçeği ve tohum yasası ile karşılaşır. Tarımda yok sayılan emek maliyetini ise birebir deneyimleyerek öğrenir. Şirketlerin kapitalist projelerine karşı, halkın kendi yaşam alanlarını savunması ve bunun üzerinden söylem belirliyor olması kadar doğal bir durum yoktur. Serbest piyasanın vicdanına sığınmadan üretilen ürünler, Bukoop ve Öğrenci-koop aracılığıyla tüketici ile buluşur.

Öğrenci Kooperatifi, kampüsteki kolektif alanların sermaye tarafından işgali ile mekan, tarımdaki dönüşümler ile de adil, ulaşılabilir gıda ilkeleriyle oluşmuştur. Bu-Koop aracılığı ile gelen ve Tarlataban ürünleri ile bireylerin emek sürecine dahil olarak gıdaya müdahil olduğu, sağlıklı gıdaya ulaşmayı neredeyse imkansızlaştıran ve her geçen gün, güvenilir gıdaya ulaşma noktasında kapanmayacak yaralar açmaya çalışan kapitalist kurumlar tarafından değil, yine bu işin gönüllüleri tarafından işletildiği aracı konumdaki bir oluşumdur.

Çiftçiliği, her geçen gün ortadan kaldırmaya yönelik yasalar çıkaran, küresel bir politikalar zinciri ile karşı karşıyayız. Şirket tarımcılığını yaşamlarımıza sokan bu kapitalist düzende bizler, tarımda ve sistemin yaşamlarımızı kanserli hücrelere dönüştürme planları yaptığı diğer tüm alanlarda, öz örgütlenmeler ile, halka ulaştırılan besin maddelerinin kimler tarafından, nasıl üretildiğini bilmesine zemin sağlamalıyız.

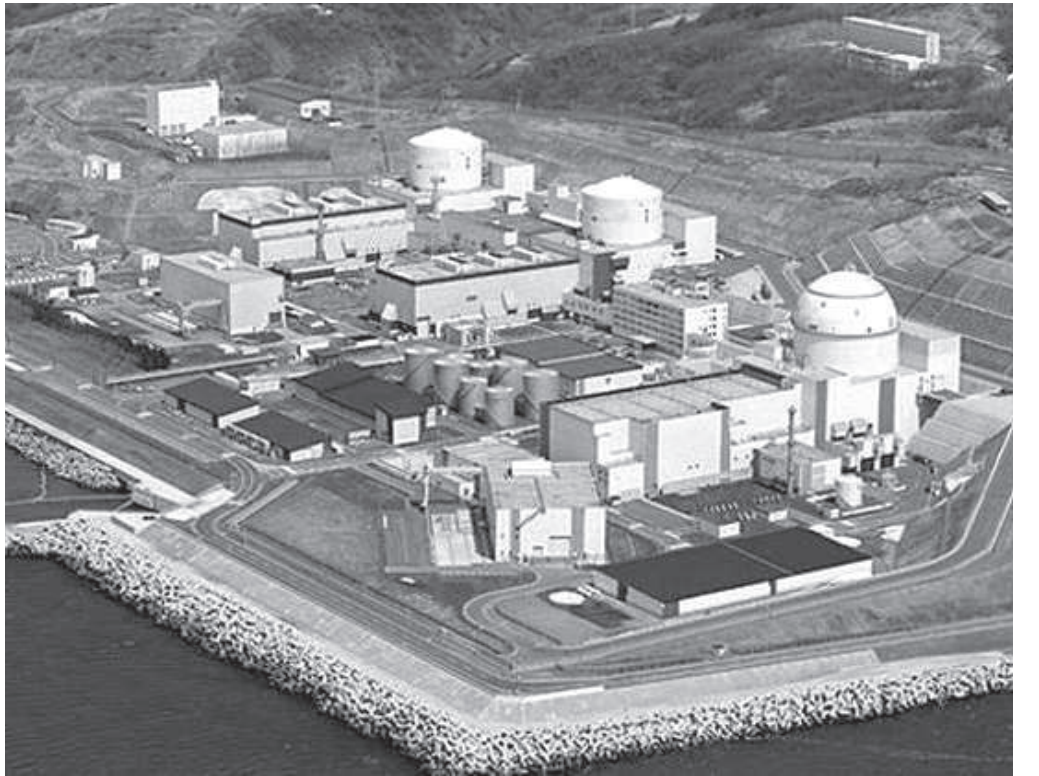
Fukuşima'da Hiçbir Şey "Yaşayamıyor"

2011 yılındaki Japonya'da yaşanan deprem ve tsunami sonrası başlayan sızıntı sonucu radyasyon yaymaya başlayan ve büyük bir felakete yol açan Fukuşima Daiichi Nükleer Güç Santrali reaktörüne, kontrol amaçlı uzaktan kumandalı bir robot gönderildi. Tokyo Elect-

ric Power firmasının açıklamasına göre; robot yolun daha üçte ikisine ulaştığı noktada sinyal vermemeye başladı. Bu girişimin başarısızlıkla sonuçlanması sonrasında, firmanın pazartesi günü göndermeyi düşündüğü bir başka robot işlemini iptal etmesi bekleniyor.

Akkuyu'da Sahtecilik Mahkemesi Görüldü

Akkuyu Nükleer Güç Santrali projesinin Bakanlık tarafından onaylanan ÇED Olumlu Kararının iptali için görülen davada mahkeme, TMMOB'un yaptırdığı 'sahte imza' incelemesiyle ilgili olarak sahte imzalı belgelerin aslını istedi.

Mahkeme; Bakanlığa karşı açılan davanın üzerinden bir ay geçmesine

rağmen, Bakanlığın yanıtlamadığı hususlara dikkat çekti. Birçok kurdandan daha belge, evrak isteyen mahkemede dava ne aşamaya gelir bilinmez ancak Akkuyu'nun ister sahte imzalı yani yasadışı olsun, isterse de yasal olarak bir şekilde yaşamları yok edecek günlere doğru bizi götürdüğü gün gibi görünen bir gerçek.

Kocaeli'ne 10 HES Birden

Suyun ticarileştirilmesinin merkezlerinden olan HES Santalleri, mantar gibi bitmeye devam ediyor. Coğrafyanın 4 bir yanına yayılan HES furyasından Kocaeli de nasibini aldı. Kocaeli Büyükşehir Belediye Başkanı İbrahim Karaosmanoğlu, yerle-

ri bile belli olan 10 adet HES'in müjdesini verdi! 'Doğal kaynaklardan' devlet teşviki ile elde edilen enerji tesislerinin '4-5 yıl gibi bir sürede kendini amorti ediyor' olması düşüncesi, Karaosmanoğlu'nun ağzını sulandırmış olsa gerek.

Dersim'de Limak'tan Jandarmalı Gözaltı

Dersim'de halkın direnişi karşısında kesemediği ormanları devletin kolluk kuvvetlerine bombalatarak yaktıran, Peri Suyu Vadisi'nde köyün merasını dikenli tellerle çevirip, özel güvenlik görevlileriyle halka ateş açan katil Limak Şirketler Grubu, şimdi de Dersim bölgesindeki kaçak konumda olan Pembelik, Seyrantepe ve Tatar barajları için Elektrik Toplama ve Dağıtım Santrali kurmak isterken, köylülerin direnişi ile karşılaştı.

Köylüler meralarına girmek isteyen iş makinelerini alana sokmadı, çalışanlar köy dışına çıkarıldı. Beklendiği üzere de, köye çok sayıda asker konumlandırıldı. Çıkan gerginlikte, Yaşar Aktaş ve Ali Yıldız isimli iki köylü, jandarma tarafından göz altına alındı.

Akşam saatlerinde köylülerin serbest bırakıldığı sıralarda Kaymakam Kemal Atasoy, 'santral er yada geç yapılacak' dedi.

Bayramiç'te ÇED'siz Madencilik

Kaz Dağları'nda, yıllardır altın şirketlerine karşı toprağını, suyunu, havasını savunan Bayramiç köylülerinin, şimdi de tarım arazileri Ciner grubuna ait Park Teknik Elektrik Madencilik A.Ş tarafından istila altında. Şirket, köylülere ait araziler üzerinde bulunan iki ruhsat alanında 10'a yakın derin sondaj çalışması yaparak rezerv arayacak.

Toplam 400 m2 lik alanda; depo alanı, sondaj için bentonitli su hazırlama havuzu, sondaj çamuru havuzu ve karot depolama alanı bulunacak. Rezerv arama faaliyetleri sonucu sondaj çamurları oluşacak. 4 ay süreceği belirtilen çalışmalarda,

iki proje için 7.000 m3 su kullanılacak, 800 m3 bitkisel toprak sıyırılacak.

Böylesi bir projede Çanakkale Valiliği, firma için ÇED sürecinin başlamasından 6 gün önce 'ÇED gerekli değildir' kararı verdi. Maden projesi sahaları ve etki alanları içinde şahıslara ait tarım arazilerinin yanı sıra akarsular, dereler, genel avlaklar ve ağaçlar da var. Maden aranacak alan 1. derecede deprem bölgesi olarak gösterilmekte. Şirketin hazırladığı rapora göre; sürüngen canlılar, 6 tür memeli hayvan ve farklı türden kuşlar da yaşamakta.

Devletin Hayvan Katliamları

Günce Akpınar

gunce@meydangazetesi.org

Tıpkı insanlara karşı olduğu gibi; insan dışı varlıklara yönelik saldırıların da bir hayli arttığı bir dönemden geçiyoruz. Bu saldırı öylesine bir saldırı ki, ağacından kent hayvanlarına, yaban hayvanlardan cansız varlıklara kadar her şeyi hedef alabiliyor. Fakat açığa çıkan bu "şiddet" öylesine uygulanan kör bir şiddet olmanın ötesinde, son derece planlı ve sistematik saldırıların bir parçası olarak hayata geçiriliyor.

Toplama Kampları

Son dönemlerde sokak hayvanlarına yönelik saldırıların bilançosuna bakarsak eğer, tüm bu saldırıların ortak bir algıdan beslendiğini görürüz. Bu algı kendisi dışında hiçbir canlının "biricik" olarak varlığını sürdürmesine tahammül edemeyen "devlet ve kapitalizmin" algısıdır. Bugün kent hayvanlarına Kısırkaya Toplama Kampı ile yapılmak istenen şey, bu algının ürünüdür. Kentler, zenginlerin, elitlerin soylulaştırılmış mekanları olmalıdır, bu yüzden "sokak hayvanlarının, seks işçilerinin, eşcinsellerin, yoksul insanların kent merkezinde işi yoktur; "ötekiler" efendilerin nezdinde gönülden iraktır, gözden de irak olmalıdırlar!" Efendiler bu kıyıcı algının en önemli aracına kısaca Kentsel Dönüşüm derler, biz ezilenler ise "soykırım" ya da en iyi ihtimalle "sürgün" deriz!

Gösterişli Spor Organizasyonlarının, Gizleyemediği Gerçekler

Bu "soykırım" ya da sürgün politikasını hayata geçirmenin en elverişli koşulları ise, büyük spor organizasyonlarının arifesinde oluşuyor. Çünkü böylesi dönemlerde her şeyi yapmak mübah oluyor. Mahallenizin ortasına kocaman bir stadyum kurulabilir, eviniz yıkılıp yerine bir AVM ya da otel yapılabilir ya da geçtiğimiz günlerde Bakü'de olduğu gibi "2015 Avrupa Olimpiyatları" bahane edilerek, şehirdeki tüm sokak hayvanları toplanıp yakılarak katledilebilir!

Hem Kürt, Hem Kaçakçı, Üstüne Üstlük Hayvan

Bu katliamlar sadece rant projeleri ile değil, devletin siyasi ve militarist hamleleriyle de kesişebiliyor. Geçtiğimiz yıllarda Roboski'de "kaçakçılık" yaptıkları bahanesiyle 34 insan ve 50 katır katledilmişti. Bu katliam, devletin Kürdistan coğrafyasında uyguladığı sistematik

şiddetin bir parçasıydı. Fakat anlaşılacak devlet hızını alamamış olacak ki, yakın zamanda, bu köydeki diğer katırları da katletmeye başladı. Devletin Kürtler üzerinde yoğunlaşan ezilenden nefret etme geleneğinden, doğası gereği Kürt ya da Türk olmayan katırlar da nasiple niyordu. Fakat bu hayvanların katledilmesi sadece Kürdistan coğrafyasında yaşamaları ile açıklanamaz. Bu katliam biraz da devletin lügati ile alakalıdır. Çünkü bu lügatte, "yaşam" ya da "yaşayan" yoktur. Bu lügatte "araçlar" vardır. Şöyle ki, eğer borcunuzdan dolayı, evinize icra gelirse, sizinle beraber yaşayan bir hayvan borcunuza karşılık tıpkı bir buzdolabı ya da çamaşır makinesi gibi alınıp "yeni sahibi" gelip kendisini ucuza kapatana dek, yediemine kaldırılabiliyor! Devlet Roboski'de de benzer bir refleks gösteriyor. Devletin kast ettiği kaçakçılık eylemi sırasında eşyaları taşıyan katır son derece soğukkanlı bir şekilde "itlaf" ediliyor. Eğer burada katırların yerinde, araba ya da motosiklet olsaydı, emin olun ya el konulacak ya da "imha" edilecekti. Biz buna katliam ya da en iyi ihtimalle özünden kopartıp araçsallaştırma diyoruz, devlet ise "itlaf" ya da "el koyma"!

Bütün bunlar göz önüne alındığında, artık katlanılmaz boyutta gelen bu saldırıların, insanın diğer türlere uyguladığı alelade bir şiddet olmanın ötesinde, devletin ve kapitalizmin doğasındaki kıyıcılıktan ve "ötekine" olan tahammülsüzlüğünden kaynaklanan bir şiddet olduğunu söyleyebiliriz. Buradan bize kalan şey ise, bu kurumların bütünlüklü saldırılarına karşı bütünlüklü bir mücadele vermek olmalıdır. Yaşam insanıyla hayvanıyla ağacıyla bu kıyıcılığa karşı koymalı, eğer özgürlük isteniyorsa, bu özgürlük yaşamın içindeki canlı-cansız her "şey" için istenmelidir!

Devletin Yalanı Nükleerlerin Reklamı

**AKKUYU
NÜKLEER**

**YENİ TÜRKİYE'NİN
FELAKETİ
AKKUYU
NÜKLEER**

Büşra Cengiz

busra@meydangazetesi.org

Reklamlaar!

Günümüzde şirketleri ayakta tutan ve varlığını sürdürmesini sağlayan yegane şey reklamdır. Bir ürünün reklam süreci, ürünü çekici hale getirme çabalarıyla başlar ve onun görsel olarak bize sunulmasıyla devam eder. Reklamın son aşaması ise, "tüketici"lerin artık o ürünün reklamını yapıyor hale gelmesidir.

Peki bir reklam niçin yapılır?

Benzeri ürünlerle rekabeti sağlamak, tanıtım yapmak, insanları tüketime teşvik etmek gibi bilindik nedenleri saymazsak, bir reklam yalan söylemek için yapılır! O yüzden, reklamı yapılmış hiç bir dondurma gerçeğine benzemez. Reklamda gösterilen hiç bir otomobil, orada görüldüğü kadar parlak olmaz ve ne yazık ki "tüketici"ler mevzu bahis arabayı aldıktan sonra, o reklamlardaki insanlar kadar mutlu ola-

maz. Böylesine bir hayal kırıklığı, "tüketici"lerin fitratında vardır. Böylesine alçakça yalan söyleme yeteneği de, yalnızca ve yalnızca kapitalizmde vardır.

Devletin Reklamları

Bu yalan söyleme konusunda en az kapitalizm kadar becerikli bir "şey" daha vardır; kapitalizmin büyük iş ortağı olan devletin ta kendisi. Çoğu zaman, bildiği-

miz anlamda bir reklama ihtiyaç duymaz. Boyalı basındaki kalemşorleri, iki yüzlü politikacıları ve ana haber bültenleri yoluyla yalanını yayar ve yaptıklarını toplum içerisinde meşrulaştırır. Mesela 40 yıl boyunca katlettiği bir halkı topyekûn "terörist" ilan edebilir ya da herkesin gözü önünde çaldığı paraları, yukarıda saydığımız kanallar vasıtasıyla "çalmadığını" söyleyebilir. Yazık ki insanlar buna inanabilir de.

Gerçekler ya da Çernobil'den Kalanlar!

Nükleer denemeleri, nükleer silahları, diğer bir çok "nükleer kaza"yı bir kenara bırakıp sadece Çernobil Katliamı'na bakacak olursak; nasıl bir tehditle karşı karşıya olduğumuzu, efendilerin bu topraklardaki tüm canlıları nasıl göz göre göre ölüme götürdüğünü anlayabiliriz.

Ukrayna'da 18.000 km²'lik tarım arazisi kullanılamaz hale geldi. Çevredeki ormanlarının %40'ı kirlendi. Katliamdan, en az 600 milyon insan etkilendi. Hatta katliamdan bir kaç gün sonra, Çernobil'den 2726 km uzaklıktaki İngiltere'nin Galler kasabasında bile yüksek oranda radyasyon tespit edildi. Hayvanların otlaklara girmesi yasaklandı. En çok etkilenenler ise "likidatörler" (zorunlu gönüllüler) idi. Bunlardan 112.000'i yaşamını yitirirken, geri kalanların hemen hemen hepsi kanser, yüksek tansiyon, mide ve bağırsak hastalıklarına yakalandı ve halen yakalanıyor! Çernobil'de yaşanan katliamda 49 bin nüfuslu Pripiat'ın boşatıl-

ması tam 30 saat sürdü, bölge hayalet şehre dönüştü ve bunun en az 900 yıl daha süreceği düşünülüyor. Çok sayıda insan, hemen ilk saatler içinde yüksek dozda radyoaktif iyodine maruz kaldı. Bu yayılımın neden olduğu en önemli sağlık sorunlarından biri, çocukluk çağı tiroit kanserleri. Katliamdan bir kaç ay sonra radyoaktif iyodin düzeyi yüksek sütlerden içen çocuklarda, yüksek radyasyon tespit edildi. Bununla birlikte, 2002 yılına kadar 4000'den fazla tiroit kanseri teşhis edildi.

Binlerce canlı kansere yakalandı ve hayatını kaybetti. Yeni doğan canlıların çoğu ya kanser ya da sakat olarak doğdu. Ayrıca, 2056 yılına kadar Çernobil katliamı kaynaklı 240.000 kişinin daha kansere yakalanacağı tahmin ediliyor.

Yaşadığımız topraklarda da, özellikle Karadeniz Bölgesi'nin, bu katliamdan etkilendiği biliniyor. Patlamadan sonra ciddi bir artış gösteren kanser vakaları, bölge insanının halen en büyük problemlerinden biri.

Hatta inanmakla kalmaz; artık o halkın "terörist" olduğunu ya da devlet erkanının hırsız olmadığını savunmaya, bunu meşrulaştırmaya da başlayabilir.

Geçtiğimiz günlerde devlet, pek de alışkın olmadığımız bir şekilde, yeni projelerinden birinin reklamını yapmaya başladı. Akkuyu Nükleer Santrali'nin! Peki bir devlet neden ortaya koyduğu projenin reklamını yapmaya ihtiyaç duyar. Cevap basit! Çünkü yalan söylüyordur! Çünkü gün gibi ortada olan gerçekleri örtmek gibi bir kaygısı vardır! Çünkü nükleer santrallerin ve nükleer çalışmaların canlı yaşamına etkisi bu kadar barizken, yaşanan "kaza"ların sonuçları böylesine belirginken, bunu insanlara yutturmanın tek yolu yalan söylemektir.

Cengiz İnşaat

Akkuyu Nükleer Santrali'nin, deniz hidroteknik yapılarının projesi ve inşası ihalesini ise hükümete yakınlığı ile bilinen Cengiz İnşaat isimli şirket aldı. Şirket, tıpkı Kolin ve Limak gibi bu topraklarda son dönemlerde yaşanan iş cinayetleriyle ve tartışmalı enerji ihaleleri ile sık sık adından söz ettiriyor. 2012 yılında 5 işçinin katledildiği Eti-Bakır işletmelerinin sahibi olan Cengiz İnşaat, aynı zamanda Adana Kozan'da yaptırdığı barajın kapaklarının açılması sonucunda bir çok işçinin ölümüne neden olmuştu. Adı bir çok yolsuzlukla anılan şirket, 3. havalimanı projesinin ortaklarından biri olarak da anılıyor. Ayrıca şirket, son dönemde her yerde mantar gibi türeyen bir çok barajın da sahibi. Bununla beraber, inşaat ve enerji alanında devletin önemli ortaklarından biri olarak lanse edilen Cengiz İnşaat'ın sahibi Mehmet Cengiz, 22 Aralık'ta ortaya çıkan tapelerde halka sarfettiği sinkafı küfürlerle gündeme gelmişti!

"İlerleme" ve Kalkınma Fetişizminin Ardına Saklananlar

Elbette yalan söylemenin de bir yolu yordamı vardır; her yerde her yalan tutmaz. Genelde enerji meselesinde kullanılan yalan ise "gelişme" ve "kalkınma" ya da "enerjide dışa bağımlılığa son" yalanlarıdır. Bu reklam filminde de, yine aynı şey karşımıza çıkar. Filmin içinde 8 defa "daha" kelimesini geçiren efendiler, kendi bencil-rekabetçi algılarıyla "ileri", "güçlü", "üretim", "yükselmek" gibi kavramları kullanarak; ne kadar çok çalışır, ne kadar çok üretim yaparsak o kadar geliştireceğimizi, o kadar kalkınacağımızı söyler. Ama bu kalkınmanın bize ne getireceğinden bahsetmez ya da bugüne kadar ileriye doğru atılan her adımın biz yoksullar için "geriye" doğru atılmış bir adım olduğundan bahsetmez! Ne Çernobil'in adını ağzına alır, ne Fukuşima'dan bahseder. Ne zenginler kalkınsın diye yerin binlerce metre altında katledilen 301 madenciden, ne de bizleri mahallerimizden atıp yerimize diktikleri rezidansların inşaatlarında ölen işçilerden bahseder. Ayrıca bize "enerjide dışa bağımlılığa son" naraları atanların asıl amacının "enerji sorununu" (sanki varmış gibi) çözmek değil; akıllara durgunluk verecek bir üretimle başka topraklardaki insanların enerjide dışa bağımlı hale gelmesini sağlamaktır.

Nihayetinde nükleer ne kadar ölümcülse, bunun meşruluğu için yapılan propagandalar ve reklamlar o kadar yalancıdır. Ve ne yazık ki bu yalanlara kanmak, basit bir reklamın yalanlarına kanmanın yarattığı hayal kırıklığından daha ağır olacaktır; yeni bir nükleer felaket gibi!

Enerjide Dengeleri Sarsmak Kaya Gazı

Emre Bayyigit

emre@meydangazetesi.org

Kapitalizmin tükenmeye yüz tutan fosil yakıtlara bir alternatif olarak sunduğu kaya gazının ilk kuyuları, bu topraklarda yaklaşık 3 yıl önce, Royal Dutch Shell, TPAO (Türkiye Petrol Anonim Ortaklığı) ortaklığıyla, Diyarbakır'ın Silvan İlçesi'ne bağlı Sarıbuğday ve Bağdere köylerinde açıldı. Bu bölgede, kaya gazının çıkarılması çalışmaları 3 yıldır sürüyordu. Bölge halkı, yıllardır devletin imha, inkar ve baskı politikaları ile yaşamlarını sürdürmeye çalışırken; yapılan ekolojik yıkımlar, HES'ler ve güvenlik barajları ile tüm su varlıkları büyük bir tehlikeye girmiş durumda. Kürdistan, Trakya, Karadeniz, Tuz Gölü civarı ve Toroslar'da mevcut yakıt tüketim miktarını 40 yıl karşılayacak kaya gazı rezervinin var olduğu söyleniyor.

Kısaca Kaya Gazı

Kaya gazı çıkarmak için "hidrolik kırılma" adı verilen bir yöntem kullanılıyor. Bu yöntem, sondaj kuyularıyla yerin ortalama 2400-3600 metre altına açılan kuyulardan, kayanın içine patlamalara yol açan 600'e yakın kimyasal madde karışımının yollanmasıyla uygulanıyor. Bu patlamalar kaya kütlesinde çatlaklara yol açıyor ve serbest kalan gaz, çatlaklardan yeryüzüne çıkıyor. Böylece kuyularda toplanan gazla birlikte, onu elde etmek için kullanılan kimyasallar da yeryüzüne çıkmış oluyor. Ayrıca; %3 ila %7 arasında kaya gazının, çıkartılırken havaya salındığı da ortaya çıkıyor.

ABD ve Kaya Gazı

ABD'de 1972 yılından beri fosil yakıt kaynaklarında büyük sorunlar olduğundan bahsediliyor. Su kaynaklarının korunması için petrol şirketlerine çeşitli 'yükümlülükler' getiren 1972 tarihli "Temiz Su Yasası"nda 2005 yılında yapılan düzenlemeyle, yalnızca Hidrolik Patlama yöntemiyle doğalgaz çıkaran şirketler bu yasadaki muaf bırakıldı. Bu düzenlemeyle beraber ABD, 2009'a kadar doğalgaz üretimini ikiye katladı. Aynı oranda su havzalarındaki zehirlerini de!

Kaya gazı ilk olarak, 'doğalgaz okyanusu' olarak adlandırılan Kuzey Amerika'nın Texas eyaletinde, 1981 yılında çıkarılmaya başlanmış. Patlamayla açığa çıkan kimya-

sallar, yeraltı suları ve akarsulara karışıp bölgedeki bütün yaşamı yok ediyor. Halkın içme suyu olarak kullandığı su kaynakları zehirleniyor ve şebeke suyu alev almaya başlıyor. Bölgedeki bütün hayvanlar bu yolla katlediliyor. Sondaj kuyularının yanına kazılan dev çukurlarda biriktirilen sondaj atık maddeleri, havayı solunamaz hale getiriyor. Kaya gazı çalışmalarında Halliburton, Williams, Cabot Oil and Gas gibi şirketler başı çekiyor. Burada biraz daha dikkat çekmek gereken şirket, Halliburton! Büyük petrol firmalarının inşaat, güvenlik, lojistik, yangın söndürme işlerini yapmakta olan katil şirket, Amerikan ordusunun yiyecek, içecek, temizlik gibi tüm malzemelerinin özelleştirilmesi kararı alındığında ihaleyi kazanan oluyor. Amerikan ordusuna limanlar, üsler ve yollar inşa etmekte de, yine bu şirket tüm görevi üstleniyor, üstlendiriliyor!*

ABD tarihinde Başkan'ın en genç Yazı İşleri Müdürü, Panama Müdahalesi ve 1. Körfez Savaşı sırasında Savunma Bakanı, 2001-2009 tarihleri arasında da 46. Başkan Yardımcısı olan Dick Cheney; yüzünü özel sektöre döndüğü 1995-2000 yılları arasında katil şirket Halliburton firmasının Genel Müdürlüğü'nü yapıyor! Böylece meselenin sadece 'enerji' olmadığı açığa çıkıyor.

Su Savaşları ve Kaya Gazı

Gaz şirketleri ile çiftçilerin yeryüzünde verdiği su savaşları gün geçtikçe sertleşmekteyken, kaya gazı aramalarının hız kazanmasıyla beraber bu savaşın daha da sertleşeceği aşikar. Kapitalist şirketler kaynakları tükettikçe, biz tükeniyoruz. Shell, ExxonMobil, Halliburton ve diğer küresel kapitalist şirketlerin tüm yeraltı varlıklarını tüketmek üzere harekete geçmelerinin nedeni, artık sadece piyasa rekabeti ve bu piyasadan kazanılacak olan milyar dolarlar değil, devasa boyutlara ulaşan projelerle elde edilecek olan ranttır. Sondaj maliyetlerinin yüksek olmasından ötürü tam hayallerindeki verimi alamamalarından yakın şirketler, teknoloji çalışmalarını geliştirdikçe son sürat sömürmeyi sürdürecekler.

*<https://www.globalpolicy.org/component/content/article/168/34798.html>

ENERJEOPOLİTİK

Emrah Tekin

emrah@meydangazetesi.org

Jeopolitiğin kurucusu Friedrich Ratzel, "Bu küçük gezegende, sadece bir büyük devlet için gerekli yer mevcuttur" sözüyle, devletin doğasındaki yayılmacılık arzusunun açıkça ortaya koymuştu. Ratzel her ne kadar bu sözü olumsuz bir yerden kurmuyorsa da, devletin varlığını sürdürebilmesini genişlemekle sağlayabileceği tespiti iyi yapıyor. Nasyonal-sosyalist düşünceye armağanı olan Lebensraum-yaşama alanı kavramını da bu düşünceyle şekillendiriyor.

Jeopolitik, özellikle uluslararası siyaset analiz edilirken en çok başvurulan yaklaşımlardan biri. Fukuyama'nın Tarihın Sonu tezinden Huntington'ın Medeniyetler Çatışması'na; Büyük Ortadoğu Projesi'nden Brezezinski'nin Büyük Satranç Tahtası'na, jeopolitik yaklaşım güncel uluslararası siyasetin nabzını tutmaktadır. Bu bakış açısından yapılacak bir devletler tarihi okumasında, 19. yüzyılda Almanya'nın, 20.

yüzyılda ABD'nin uluslararası siyasetteki yükselişlerinin, öncekinin kömürü, sonrakinin petrolü kontrolü ile ilgili olduğu iddia edilebilir.

Ancak 20. yüzyılda, uluslararası siyasete yeni bir paradigma damga vurdu: Yenilenebilir enerji fikri... Devletlerin dış politikalarını belirlemesinde, hatta devlet dışı ekonomik ve siyasi aktörlerin bu politikaları etkilemesinde en büyük olgu, yenilenebilir enerjiydi.

Bu fikirle birlikte sadece dış politikalar değil, yeni kapitalizm tanımları, küresel şirketlerin dünya siyasetine etkileri konuşulur oldu. Jeopolitikçi yaklaşımların büyük bir çoğunluğu, bu süreç sonunda komplo teorileriyle ilişkilendirildi.

Siyaset biliminde, jeopolitikçi yaklaşımların nesnellığı tartışmalıdır. Örneğin Brezezinski, ABD Başkanı Carter'ın danışma-

nıdır. Dolayısıyla, uluslararası siyaseti okumasının tarafsız olması beklenemez.

Jeopolitikçi yaklaşım bu haklı ya da haksız itibarsızlaşmaya karşı yeni bir argüman üretmiş durumda. TC devletinin son aylardaki uluslararası siyasette üzerinde yoğunlaştığı meselenin ne olduğu düşünüldüğünde bu durum daha kolay anlaşılacaktır. Devletlerin enerji politikaları dengeleri, her geçen gün değişmektedir. Bu dengeler güncel siyaseti etkileyebilmekte, devletlerin uluslararası siyasetteki konumunu belirleyebilmektedir.

Bu durum jeopolitikçileri, uluslararası sistemdeki aktörlerin yeni enerji düzeninde rol almalarına ve dış politikalarını buna göre belirlemeleriyle yeni bir kavram ortaya atmaya itmiştir: Enerjeopolitik.

Bu yaklaşıma göre yenilenebilir enerjiye geçiş bir süreçtir

ve bu süreçte petrol ve doğal gaz önemini koruyacaktır. Hatta bu süreçte, daha önce petrol ve doğalgaz konusunda tekel durumunda olanların (ABD ve AB gibi) karşısına yeni aktörler (Brezilya, Rusya, Çin, Hindistan gibi) çıkacaktır. Küresel siyaset yapılandırılırken petrol hala öncelikli bir role sahiptir ve doğalgaz kullanımını hızla artmaktadır. Hal böyle olunca Ortadoğu, Kuzey Afrika, Kafkaslar, Hazar Havzası ve Orta Asya coğrafyalarındaki küresel siyasi ve ekonomik çekişmelerin asıl dayanağı enerji olarak ortada durmaktadır.

Erdoğan'ın Enerjeopolitik Arka Planı

Barış Süreci ile ilgili gelişmelerin hızlandığı bir dönemden geçerken, Tayyip Erdoğan, 17 Mart günü, TANAP'ın yani Trans-Anadolu Doğal Gaz Boru Hattı'nın, Kars ayağının açılışında yaptığı bir konuşmada, "Kürt sorunu diye bir şey yoktur" dedi.

Ancak buna benzer her konuşmada olduğu gibi yine, devlet erkanının konuşmalarını gerçekleştirdiği "arka planlar" üzerinde çok durulmadı. Fakat Erdoğan'ın Türkiye'nin enerji ve ulaşım koridoru olmasını vurguladığı bu konuşma esnasında kurduğu cümlelerin, hangi ruh haliyle kurgulandığını anlamak ve bunun, konuşmanın "arka planı" ile olan ilgisini düşünmekte fayda olabilir.

Enerji Bakanı Taner Yıldız ve Cumhurbaşkanı Tayyip Erdoğan, son süreçte, Romanya'dan Azerbaycan'a, Rusya'dan İran'a dek, hummalı bir çalışma içerisinde. Bu çalışmaların sürdüğü her bir yeni yer ise, siyasi konjoktüre ilişkin soruların cevaplandığı, devlet meselelerine ilişkin konuşmaların yapıldığı yerler olma niteliğinde. Gidilen her bir mekanın, devletlilerin demec verdiği mekanlara dönüşmesi durumu söz konusuysen, bunun nedenini tartışmak, mekanlar üzerinde şekillenen politikaları anlamak açısından da önem taşıyor.

TANAP nedir?

Taner Yıldız Kandil'de petrol aramaya niyetlenmiş; Tayyip Erdoğan'la birlikte Türkiye'ye biçtikleri geleceğin, büyük bir enerji dağıtım şirketi olduğunun sinyallerini verir ve bunu da yaptığı her açıklamaya, her çalışmaya yansıtirken son zamanlarda kulağımıza çokça çalınan bir proje var. ABD'nin dolara müdahalesi iddialarının karşısında, 10 milyar dolarlık bir anlaşma olma niteliği taşıyan; bu yönüyle de II. Dünya Savaşı sonrası oluşan ve AB'nin kökeni sayılan "Kömür-Çelik Topluluğu"na benzetilen

TANAP'a dair ilk anlaşma, 2012 yılında imzalandı.

1850 km uzunluğunda, Kars'tan Çanakkale'ye toplamda yirmi ilden geçecek olan Trans-Anadolu Doğal Gaz Boru Hattı, BOTAS ve Azerbaycan Devlet Petrol Şirketi SOCAR arasındaki anlaşmayla oluşturuldu. Projeye hedeflenen Hazar Denizi'ndeki Şahdeniz 2 Gaz Sahası'ndan çıkacak gazı Avrupa'ya buluşturmak. %30'luk hissesiyle BOTAS, %58'lik hissesiyle SOCAR'ın çok da konuşulmayan bir ortakları daha var, projedeki %12'lik hissesiyle, kendi krizini şimdi de Avrasya'da yürüteceği politikalarla aşmaya çalışan BP.

BP Azerbaycan, Gürcistan, Türkiye Bölge Başkanı Gordon Birell, projede Türkiye ile birlikte yer almanın öneminden "Türkiye son 5-10 yılda önemli bir enerji merkezi oldu. TANAP'ta partner olmamız bizim için önemli bir adım. TANAP, Türkiye'nin enerji güvenliği için önemli bir fırsat" diyerek planlanan projeyi övgüler dizmeye şimdiden başlamışken; projenin asıl büyük ayağı ise dikkat çekiyor.

Projenin bütününde planlanan şey, esas olarak şu: Güney Kafkasya Boru Hattı (SCP) ile Azerbaycan'ın Hazar Denizi'ndeki Şahdeniz 2 Gaz Sahası'nda ve diğer sahalarda üretilen doğalgaz öncelikle Türkiye'ye, yani TANAP'a, ardından Trans Adriyatik Boru Hattı (TAP) ile Yunanistan, Arnavutluk ve İtalya üzerinden Avrupa'ya ulaştırılacak. Taner Yıldız'ın "siyasi engeller çıkarılmaya çalışıldı ama bu projenin önünde siyasi bir engel olmayacaktır" açıklamaları da, TANAP'ın daha şimdiden nasıl bir

"namus meselesi"ne dönüştüğünü anlatır nitelikte.

Yeni Enerji Düzeni

Jeopolitiğin önemi noktasında ısrarlı duranların altını çizdiği duruma göz atmak gerekirse; Rusya, Ukrayna'daki gelişmelerden kaynaklı olarak iptal ettiği Güney Akım Projesi'ni, Türkiye-Yunanistan'dan geçecek yeni bir doğalgaz projesiyle ikame edecek. Putin'in yakın bir zamanda gerçekleştirdiği Erdoğan görüşmesi ve Çipras'ın Rusya ziyaretini buradan okumak doğru olacaktır.

Peki, İran'ın ABD ile nükleer müzakereleri sonrasında, İran tarafından yapılan eleştirilere rağmen Erdoğan'ın İran'a gidiyor oluşunu nasıl anlamak gerekecek? Yeni jeopolitikçilerin cevabı, Yeni İpek Yolu projesi. Çin'in ticari kaygılarla hazırladığı bu projenin yolları, karadan ve denizden Türkiye ile kesişiyor. Ancak yolların bir tanesinin üzerinde Yemen bulunuyor. Dolayısıyla Yemen'deki hareketliliği bir de buradan okumak gerekiyor! Öte yandan çok gündemde olmasa da, İpek Yolu'nun bir ayağının geçtiği Kenya'da ise 150 kişi radikal İslamcı Eş-Şebab tarafından katledildi.

Bu tarz bir okumayla, Enerji Bakanı Taner Yıldız'ın, petrolü Kandil'de aramasını da anlamlandırabiliriz.

Enerji, Rant ve Savaş Üçgeni

Doğalgaz projeleri, yeni ticaret anlaşmaları.. Küresel ekonomik ve siyasi gelişmelerin hız kazandığı ortamda, bu hızdan kimlerin kar edeceğini görebilmek için

strateji uzmanı olmaya gerek yok. Petrol ve doğalgaz gibi enerjilerin siyasette ve ekonomide hala daha ne kadar önemli olduğunu anlamak için de... ABD ordusunun bir günlük ihtiyacının, Yunanistan Devleti'nin günlük ihtiyacından daha fazla olduğunun bilinmesi bile bunu anlamak için yeterli bir örnek.

Ancak bu, bizim küresel şirketlerin dünya siyasetindeki ve ekonomik sistemindeki rolünü önemsizleştirmemize yol açmıyor. 20. yüzyılın yarısında, Dünya Savaşı sonrası küresel şirketlerin, ABD güdümlü bir ekonomik ve siyasi hegemonyanın bir parçası olarak görüldüğü dönemde değiliz. Bugün bu küresel şirketlerin ekonomik amaçları ile devletlerin güvenlik politikaları uyusmayabilir. Dünya üzerinde nükleer, doğalgaz ya da petrol enerjileri ile ilgili hatırı sayılır miktarda küresel organizasyon var ve bunlar dünya siyasetinde söz sahibi.

Biz ezilenlerin, meseleyi değerlendirmedeki ölçütünü nereye koyacağı önemli. TANAP projesi ve benzeri projeleri değerlendirmemizdeki kriter ne bu projelerin zenginliklerine zenginlik katacağı kapitalistler, ne de küresel siyasette gücünü arttıran mevcut sınırlara hükmeden devletlerdir. Zaten ortadaki enerji ihtiyacı da ne halkındır, ne de kazanılacağı iddia edilen milyonlar halka dağıtılacaktır.

Küresel siyasetin ve kapitalist ekonominin böyle hız kazandığı dönemlerde ortaya çıkan tek tablo savaştır. Masa başlarında imzalanan kağıtlar bazen bir bomba olarak bazen de kriz olarak karşımıza çıkacaktır.

"Halkımız Sizi Çok SEVİYORUZ"

Özgür Erdoğan

ozgure@meydangazetesi.org

Bu yazıda sevginin ne olduğuna dair ahkâm keseceğim! Anneleri yuhalatarak nefretin tohumunu ekenlerin kestiği sevgisizlik ahkâmına karşı... Tüm cesaretleriyle "halkımız sizi çok seviyoruz" diyenlerin ektiği sevgi tohumunun halkın bağrında bir avuç toprak bir damla su ve simsıcak bir güneşle yeşereceğinin ahkâmını keseceğim!

Sevgisizliğin adeta sokak sokak her yanımızı kuşattığı, kent- sel dönüşüm gibi evlerimizi birer birer yıktığı; Sevgininse market poşeti gibi kullanılıp atıldığı ve atılan sevginin her birimize sevgisizlik olarak döndüğü günümüzde, sevgiye, sevmeye ve sevmeye yüklenen anlamlarla ilgili kaygılarım var. Devlet şiddetiyle parçalanmış, kapitalizmce tüketilmiş olan bu duygu; bu eylem ya da bu şeyi de iktidara kaptırmamak gibi bir kaygım var!

Devlet Sevgisizliktir, Sevgi Yaşam!

Devlet insanların kötülüğe attığı bütün anlamların cisimleşmiş halidir. Masal kitaplarında "saf kötü" diye anılan canavarlar vardır ya, işte o devlettir. Bu canavar "itaatle" beslenip, "sevgisizlik" kusar. Onun beyni sinsilik, kalbi ise "nefret" doludur, dili yalnızca "yalan" söyler. Kolları adeta birer kıskaç gibidir; sardı mı artık kımıldayamaz ve onun "kölesi" olursunuz. Ayakları yal-

nızca "ezmek" için vardır, olurda başınızı kaldırırsanız ayaklarıyla ezilirsiniz.

İçindeki devletse, çıkarından dolayı birine "bizden" diğerine "öteki" demendir. Mahallede ötekine duyduğu tiksintidir ve polislin karşısında duyduğu korkudur. Fabrikada memleketlini kollaman, müdürün karşısındaki ezikliğidir. Böyle böyle içine işlemiştir devletin sevgisizliği, dedim ya devlet tüm sevgisizliklerin kendisidir diye. Devlet evini yıkan vinçtir, üzerine düşen bomba, ensene sıkılan kurşun, içine tıkıldığı hapishane, tımarchane ve yetimhanedir! Devletin sevgisi sahtedir en çok söz ettiği sahte sevgisiyse vatan- devlet-sevgisidir. Bu öyle bir sevgidir ki kanla ve ölümle yazılmıştır. Hangi devlet var ki tarihi kanlı yazılmamış olsun. Devlet kendisi sevgisizlikken nasıl olur da sevgiden bahsedebilir. Küstahtır devlet, içindeki çirkinliklerde asla yaşatamayacağı sevgiyi hep öldürmüş hep katletmiştir. İkisinin yanyanalığı, hep birinin ölümüyle mümkündür. Ya devlet sevgiyi öldürüp ölümlerine ölüm katar, açlık olur yoksulluk olur zulüm olur; ya da sevgi devleti öldürüp devrim olur.

Kapitalizm Değersizliktir, Sevgi Değer!

Kapitalizm, devletin aksine, sevgi ile içli dışlıdır. Bu ilişkide kapitalizm, saf ve masum arka-

daşını sürekli kullanan, ondan faydalanmak için fırsat kollayan, işine geldiğinde onu yücelten, işine geldiğinde onunla alay eden, karşısındakinin samimiyetini kullanarak sürekli kazanan sah- te bir karakterdir. Kapitalizmin küstahlığı devletinki gibi değildir. O överken söver; yükseltirken düşürür; değer veriyormuş gibi davranırken değersizleştirir! Zaten her şeyi tüketmeye, sevgiyi tüketmekle başlamıştır. Artık her şey sevgiymiş gibi pazarlanabilir: evler, arabalar, tek taşlar, tur biletleri, tarzlar, trendler, tabletler, akıllı telefonlar.. Bütün bunlar bir anda sahte sevginin cisimleşmiş hali oluverir. Hızlıca tüketilen bu nesnelere, sonsuz bir şekilde yenileri ile değiştirilir. İnsanlar bir kıyafetten sıkıldığı gibi arkadaşlarından da sıkılabilir, dostluk ikame edilebilir hale gelir, Samsung'dan I-Phone'a geçer gibi arkadaş değiştirilir. Bütün ilişkiler tam da bir tüketim ilişkisinde olması gerektiği gibi, saç teliyle birbirine bağlanmıştır. Biri kopar, yenisi bağlanır! Televizyon programlarında genç yaşlı herkes "talibini" arar, durur. Bulduğunda da sorduğu ilk soru "maaşın ne kadar?" olur.

Bu Sevgi "iki" Kişiyi Aşar!

Sevgi anlam yitimine uğradıkça, sevgiye duyulan açlık artar. İçinde aşk geçen sevgi geçen kelimeler sohbetlerde daha fazla yer bulmaya başlar. Herkes büyük bir açlık ve susuzluk içinde

"bu duygunun" peşinden koşar. Yaşamın içerisindeki bütün sevgi nesnelere ölümler devlet ile onların içini boşaltan kapitalizmden insanlara kalan ise sadece birer "sevgili"dir. Sevgi, yaşamın tamamından kopartılıp iki kişi arasındaki mesafenin arasına sıkıştırılmaya çalışılır. Bencillikler, kıskançlıklar, histeri krizleri birbirini kovalar. Ayrılır, birleşilir, küsülür, barışılır ve sevgi sevgisizliğe dönüşünceye kadar tüketilir. Kimse aradığını bulamaz, bulduğunu sanan tatmin olmaz. Yaşamla bağları koparılmış sevgi, sevgi değildir. İki kişinin el ele vererek tamamen karşılıksız başlayan sevgisi çoğu zaman bu iki kişiyi aşarak karşılıklı çıkarlar karmaşasında bir "alış-verişe" dönüşür. Bu kaçınılmazdır.

Sevgi Bizimdir!

Bir ahkâm kesmedim çünkü ahkâmı Berkin vurulduğundan yaşamını yitirdiği güne, cenazesinden bugüne ve hatta yarına dek sürecek eylemler kesti. Günbegün başında bekleyen arkadaşları, gözündeki öfkeyi; dilindeki sevgiyle buluşturan ailesi kesti. Bir okulda bildiri dağıtan, pankart sallandıran, "Berkin'siz karne almayız" diyen liseliler kesti. Taksim Meydanı'nda "Berkin Burada" diyenler, dövülenler gözaltındakiler, tutuklananlar, mahallelerde polisle çatışanlar kesti. Ve bir de "Halkımız sizi çok seviyoruz" diyenler kesti.

Devlet Korkuyor

Mercan Doğan

mdogan@meydangazetesi.org

Başbakan Davutoğlu, savcı Kiraz için Çağlayan'da düzenlenen anma törenindeki açıklamalarıyla, üzerimizde her geçen gün daha yoğun hissettiğimiz ve daha fazla hissedeceğimiz baskı politikalarını açığa kavuşturdu. Törene belli bir kısım medyanın alınmaması, açıklamanın dozunun sert olacağını hissettirmişti. Bir gün önce kameralar karşısına geçen İstanbul Emniyet Müdürü'nün şaşkınlığına benzer bir halet-i ruhiyesi yoktu.

Kendi ifadeleriyle, "kriz yönetimi"nin baş pozisyonunda olmanın verdiği bir cesaret de vardı. Bu meselenin seçim gündemiyle ilişkilendirileceği açıktı. Öyle de oldu. Ve tabii "Gezi Provokasyonu"yla. Bir önceki hafta kavga dövüş çıkan İç Güvenlik Yasası'nı meşrulaştırdığı konuşmasının son kısmı ise açık tehditti. Davutoğlu, sonrasında anayasaya aykırı olması nedeniyle tartışmalara yol açan bir tehdit savurdu: "Sokağa izinsiz çıkanlara karşı müsamaha gösterilmeyecek!"ti.

Davutoğlu'nun konuşması, devletin daha önce bilmediğimiz anlamlarıyla tanıştığımız

cümlelerle sona erdi: "Devlet tedbir demektir, devlet kararlılık demektir!"

Konuşmanın gerçekleştiği adliyenin girişinde, bir gün önce avukatlara yönelik gerçekleştirilen saldırı, devlet kararlılığının göstergesiydi muhtemelen! Adliye girişindeki polislerin avukatlara yönelik saldırı görüntüleri sosyal medyaya yansıdı. Bu görüntülerden bir tanesi bize bir yerlerden tanıdık geliyordu; adliye girişindeki bir polis, bir avukatı itip kakarken "Ben devletim, devlet!" diye bağıyordu. Böylelikle, "Devlet nedir, kime denir?" sorularına bir cevap daha aldık. Polis bu noktada itici gücü, yeni çıkan İç Güvenlik Yasası'yla en büyük mülki amiri konumuna geçen Tayyip Erdoğan'ın bir gün önceki "Cübbeli aranmaz diyorlar, bal gibi aranır!" konuşmasından alıyordu.

Savcının ailesine gerçekleştirdiği taziye ziyareti sonrasında yaptığı bu konuşmada, dikkat çeken bir husus daha vardı. Erdoğan, "Korkuyu korkutmamız lazım." dedi.

Korku, "bir belirsizlik veya tehlike karşı-

sında tetiklenen kaygı ya da rahatsız edici his" olarak tanımlanır. Kişide uyarıcı bir tepki olarak ortaya çıkmış yaşamsal bir mekanizmadır. Tehlike ile karşılaşan birey korkar ya da aşırı durumlarda şoka girebilir. Korkunun farklı türleri vardır. Mesela agorafobi, açık yer ya da kalabalık korkusu; niktofobi, gecedan korkma ya da pirofobi, ateşten korkma...

Devlet dediğimiz şey birey değildir, dolayısıyla gösterdiği tepkiyi insan doğasıyla açıklayamayız. Ancak devlet de varlığına yönelik girişimlere tepki verir. Çünkü varlığı tehlikededir. Tayyip Erdoğan'ın bahsettiği korku budur.

Kim bilir, belki bu korku sosyofobidir, halktan genel olarak insanlardan korkmak; belki akustikofobi, belirli seslerden, mesela adaletsizliklere karşı susmayanların seslerinden korkmaktır. Belki logofobidir, belirli kelimelerden; ekmek, adalet ve özgürlük gibi kelimelerden korkmaktır. Belki de astenofobidir, güçsüz olmaktan korkmak. Ancak kesin olan şudur ki; devlet korkuyor!

Anarşist Yayınlar Dizisi(1) Kuzey Amerika

Toplumsal bir hareket olarak anarşizm, ortaya çıktığı ilk günden bu yana meydana çıkardığı yazınsal çabayla da toplumsallaşmaya çalışmış ve bu vesileyle farklı yazınsal deneyimlere girişmiştir. Anarşist hareketin etkili olduğu farklı coğrafyalarda yayınlanan gazeteler ve dergiler aracılığıyla düşünce kendini geliştirmiş, farklı yorumlara kavuşmuştur. Meydan Gazetesi'nin bu sayısı ile beraber giriş yaptığımız anarşizmin yayıncılık tarihini, bölge bölge, yayın yayın inceleyecek, anarşist yayıncılık geleneğini inatla yaşatan yoldaşlarla yaptığımız röportajlara yer vereceğiz.

İlk bölümde, 1 Mayıs'ta Haymarket'te devletin katlettiği yoldaşlarımızın mücadelesinden süzülen metinleri inceleyebilmek adına, bu ay Kuzey Amerika'da çıkan yayınlara öncelik verdik. İlk bölümde Mother Earth'ten The Blast'a, ABD tarihinde ön plana çıkmış süreli yayınlara yer verirken, bir sonraki bölümde yine ABD'deki anarşist hareketin tarihiyle özdeşleşmiş IWW'nin (International Workers of the World) yayın organı

olan International Worker gazetesi editörlerinden Diane Krauthamer'le yaptığımız röportajı sizlerle paylaştık.

The Alarm

Haymarket'te devlet tarafından katledilene kadar, editörlüğünü Albert Parsons'un yaptığı gazetenin ilk sayısı, 1884'ün Ekim ayında, Amerika'nın Chicago kentinde yayınlandı. Gazete "Kara Enternasyonal" olarak bilinen, Haymarket'te katledilen yoldaşların da bir parçası olduğu The International Working People's Association (IWPA) isimli örgütlenmenin sözcülüğünü yapıyordu. Dört sayfa yayınlanan ve sürekli devlet baskısıyla mücadele eden gazete, 15.000 tiraja kadar ulaştı. The Alarm, yayında kaldığı süre boyunca kendini zor finanse ediyordu. Albert Parsons ve üç yoldaşı idam edildikten bir sene sonra, gazetenin yazarlarından Dyer D. Lum, Nisan 1888'e kadar ara vermeden gazeteyi yayınlamaya devam etti.

"Amerika'nın emekçileri!

Ekmek için mücadele, yaşam için mücadele etmektir. Erkekleri, kadınları ve bin bir zahmetle büyütülen çocukları köleleştiren, onları ezen sisteme ve yoldaşlarına ölüm!"

The Alarm'dan

Freiheit

İngiltere'de sürgündeyken anarşist olan Johann Most ve yoldaşı Wilhelm Hasselmann tarafından yayınlanan Freiheit (Özgürlük), 1879 yılında yayın hayatına başladı. The Alarm gibi Freiheit'da da eylemle propagandanın koyu savunuculuğunu yapıyordu. Gazete ajitatif diliyle, yayımlandığı her yerde, işçileri en çok etkileyen yayınların başında yer aldı. Özgürlük şiarını yükselten her yayında olduğu gibi,

Freiheit'in da sesi sürekli kısılmaya çalışılıyordu. Büroları basılıyor, gazete sürekli kapatılıyordu. Çar II. Alexander'a karşı gerçekleştirilen suikastı öven başyazı nedeniyle, Johann Most on altı ay hapis cezasına çarptırıldı. Most, Amerika'ya sürgün edildiğinde de Freiheit'ı çıkarmaktan vazgeçmedi. 1882 yılından itibaren New York'ta yayınlanmaya başlanan gazete, daha çok Almanya ve Avusturya'dan göç eden işçiler üzerinde etkili oldu.

Freiheit, Emma Goldman'ın anarşist olmasında oynadığı rol ile de ABD'deki önemli anarşist yayınlardan biridir. Goldman'ın yoldaşı ve hayat arkadaşı Alexander Berkman'ın işadamı Henry Clay Frick'e düzenlediği suikast girişiminin ardından, Most ve Goldman fikir ayrılığına düşene dek Freiheit gazetesinin yayınlanması için en çok çaba sarf eden isimlerden olmuşlardır. Adeta kendisiyle özdeşleşen gazetenin en büyük emektarı Johann Most öldükten sonra Freiheit'in da enerjisi tükenmiş, Most'un ölümünden 4 sene sonra, yani 1910 yılında son sayısını yayınlamıştır.

Liberty

Josiah Warren ve Pierre Joseph Proudhon'un fikirlerinden etkilenip kendi anarşizm düşüncesini oluşturan Benjamin Tucker'ın, Ağustos 1881'de yayınlamaya başladığı Liberty, o yıllarda bireyci anarşizmin temel yayın organıydı. Proudhon'un "Özgürlük düzenin anası değil, kızıdır" sözünü logosunun altında barındırmış, kadın özgürlük mücadelesinin önemli isimlerinden Voltairine de Cleyre'i derinden etkileyerek, onun anarşist olmasını sağlamıştır. Liberty gazetesinin eylemle propagandayı eleştiren yönü, onu The Alarm ve Freiheit'dan ayırıyordu. 1907'de Tucker'ın matbaası yanana kadar yayında kalan Liberty, Laurence Labadie'nin 1974'te diriltme çabasıyla "The Revival of Liberty"

ismiyle devam ettirilmeye çalışılsa da başarılı olamadı.

Free Society

Henry Addis ve Isaak ailesi tarafından çıkarılan gazete, 1895-97 yılları arasında Free Society, 1897-1904 yılları arasında ise The Firebrand ismiyle yayınlandı. Yoğunluklu olarak anarşist-komünist bir çizgide duran gazetede kadın hakları, özgür aşk gibi meselelerin üzerinde durulan yazılar da yayınlandı. Amerikalı şair Walt Whitman'ın "A Woman Waits For Me" (Bir Kadın Bekliyor Beni) isimli şiirinin gazetede yayınlanması sonucunda Firebrand yasaklandı. Gazetenin emekçilerinden A.J. Pope, Abe Isaak ve Henry Addis tutuklandı. Gazetenin destekçileri arasında Emma Goldman, Voltairine de Cleyre gibi isimler de yer almaktaydı.

Mother Earth

İlk sayısı 1906'nın Mart ayında yayınlanan Mother Earth dergisi, ABD'nin en ünlü anarşist yayınlarından birisiydi. Sıklıkla cinsiyet özgürlüğü, doğum kontrolü konuları üzerine propagandanın yürütüldüğü dergide, anarşist fikirler ve tartışmaların yanı sıra Ibsen, Strindberg, Hauptmann, Thoreau, Nietzsche ve Oscar Wilde gibi yazarların tanıtıldığı yazılar da bulunuyordu. Editörlüğünü Alexander Berkman'ın yaptığı Mother Earth; Emma Goldman ve yoldaşları için sadece bir dergiden ibaret değildi. 9 Mayıs 1916'da askere gitmeyi vicdanen reddedenleri bir araya getirmeyi amaçlayan "Zorunlu Askerliğe Karşı Birlik" in temelleri, Mother Earth dergisinin bürosunda atılmıştı. Mother Earth, doyurucu içeriğiyle geniş bir okuyucu kitlesine ulaşmıştı. Bunun sebebi Gorki, Tolstoy gibi edebiyatçıların eserlerinin yanında Magdon kardeşlerden Malatesta'ya, Elisée Reclus'tan Rudolf Rocker'a kadar anarşist devrim müca-

delesine katkıda bulunmuş birçok yoldaşın dergiye katkıda bulunması olmuştu belki de. Mother Earth, dergiye emek veren herkes için büyük anlamlar ifade ediyordu kuşkusuz ama Emma Goldman'ın fırtınalı yaşamında yelken oluşuyla, kalbinde ayrı bir yer edinmişti. Ondan "hiçbir anne çocuğunu benim onu emzirdiğim gibi emzirmemiştir" diye bahsediyordu. Mother Earth projesi, Alexander Berkman ve Emma Goldman sınır dışı edilene dek sürdü.

The Blast

Köklerini Mother Earth'ten alan The Blast'ın ilk sayısı, 1916'nın Ocak ayında yayınlandı. Önceden Berkman tarafından "devrimci işçi gazetesi" olarak tasarlanan The Blast, sonradan tamamen anarşist bir karaktere büründü. Haftalık olarak çıkan dergi, belirli bir süre sonra aynı düzenlilikte çıkmadı. Bunda The Blast'ın (her anarşist yayında olduğu gibi) büro basınlarıyla, yasaklamalarla, yazarlarının tutuklanmasıyla geçen bir serüveni olmasının payı olduğu aşikar. The Blast'ın anarşist teorisinin yanında güncel politikanın önemli konularına dair bilgilendirici içeriği de epey güçlüydü. Derginin kapak çizimlerini çoğunlukla Goldman ve Berkman'ın arkadaşı, karikatürist Robert Minor üstlendi. Alexander Berkman mücadeleci ruhunu ve yetenekli kalemini özellikle doğrudan eylem çağrısı yaptığı metinlerde hissettiriyordu. Bir senede 29 sayı çıkan The Blast, az zamanda çok yol kat etti. Dergi, Haziran 1917'de yayınlanan son sayısı ile okurlarına veda etti.

"Harekete geçmenin zamanı geldi. Şimdi bu zaman. Memnuniyetsizliğin soluğu bu geniş ülkenin üzerine ağır ağır çökmüştür. İmalathane ile madene, tarla ile fabrikaya sinmiş bu soluk. Kör bir başkaldırı cadde ve sokaklarda sezdirmeden ilerliyor. Onu umudun kıvılcımı ile ateşlemek, görüşün ışığında tutuşturmak ve soluk bir memnuniyetsizliği bilinçli bir toplumsal eyleme dönüştürmek; işte günümüzün haykırın sorunu budur. Tamamlanması için çağırın yüce görev budur. Çalışalım o zaman; yeniden doğmanın önündeki bütün engellerin iflak etsin!"

The Blast'tan

Cronaca Sovversiva

Luigi Galleani'nin Haziran 1903'te ilk sayısını çıkardığı Cronaca Sovversiva, sekiz sayfadan az olmasına rağmen, militan üslubu ile 5000 aboneye kadar ulaşmıştı. Genellikle göçmen İtalyan işçileri arasında etkili olan Cronaca Sovversiva'da, halkın düşmanları olarak nitelendirilen patronlar, grev kırıcılar gibi kişilerin ayrıntılı adresleri yayınlanıyordu. Cronaca Sovversiva, Galleani ve diğer editör yoldaşlarının tutuklanması sonucunda, Temmuz 1918'de yayın hayatını noktaladı.

IWW'nin Sesi: Endüstri İşçisi

Meydan: Ezilenlerin özgürlük mücadelesinde IWW'nin, siyahların ve LGBTİ bireylerin ilk örgütlediği sendika olmak gibi önemli tarihsel özellikleri var. IWW'nin sesi olan Endüstri İşçisi (Industrial Worker) yayın hayatına ne zaman başladı?

IWW: IWW'nin sayısız yayını vardı, ancak IWW'nin resmi yayın organı olan Endüstri İşçisi; ilk olarak 1909'da Spokane, Washington'da yayımlandı ve bugüne kadar gelişerek devam etti. İlk yıllarında haftalık yayımlanan gazete, şimdi yılda 10 sayı yayımlanıyor.

IWW'nin Kuzey Amerika'daki işçi mücadelesini etkilediği bilinen bir gerçek. Mücadelelerin geliştirilmesinde Endüstri İşçisi gazetesinin rolü nedir?

Gazetenin hem potansiyel Wobbly*ler için bir örgütlenme aracı, hem de çalışma yürüttüğümüz çeşitli endüstriler arasında ilk elden bilgi paylaşımını sağlayan bir kaynak olarak kullanıldığını söyleyebilirim. Editörlük yaptığım altı buçuk yılda, birçok Wobbly'den duyduğum şey, bir büfede ya da bir kitapçıda buldukları gazetemizi okudukları sonra IWW'ye katıldıklarıdır. Çok sık duyduğum bir diğer şey de, işçi arkadaşların bir çoğunun, bir üyemiz ona gazeteyi verdikten sonra sendikaya üye olduğudur. Daha yeni, Boston'daki bir IWW üyesi, Harvard Üniversitesi'nde üç güvenlik görevlisine gazete verdiğini, sonra bu üç kişinin sendikaya üye olduklarını söyledi. Yani gazetenin, daha önce böyle işçi mücadeleleriyle ilgilenmemiş ya da haberi olmayanları, doğrudan ilişkilendirdiğini ve haberdar ettiğini görebiliyoruz.

Endüstri İşçisi aynı zamanda anarşist bir yayın. Endüstri İşçisi'nin diğer anarşist yayınları arasındaki yeri nedir? Gazetenin en çok insana ulaştığı yıllar ne zamanlardı?

Endüstri İşçisi temelde, anarşizm dahil herhangi bir ideolojiyi desteklemez. Gazeteyi çoğunlukla bütün sendikanın organı olarak, görüşlerimizi savunmak için kullanıyoruz. Maalesef okuyucu sayısını belirleyebileceğimiz kayıtlarımız yok. Ama en çok okuyucu-

cunun olduğu zamanlar, tahminen IWW'nin en parlak dönemi olan 1910'larda, sendikanın binlerce ve binlerce üyesi olduğu zamanlardır.

Yazılardan basıma, Endüstri İşçisi'nin her bir sayısını kimler hazırlıyor? İşçi mücadelesinden başka rolleri var mı? Süreç nasıl işliyor?

2009'dan 2014'e kadar tek editör bendim. Şimdi Nicki ile beraber ikimiz, dünyanın birçok yerindeki yoldaşlar ve işçi arkadaşlardan, haber, fotoğraf, değerlendirme, fikir yazıları ve diğer gönderileri teklif edip topluyoruz. Daha sonra yazıları, stil ve imla açısından düzenleyen gönüllü redaksiyon ekibine gönderiyoruz ve bütün bölümlerini dolduracak şekilde bir "bütçe" (ya da taslak sayfa düzeni) oluşturuyoruz. "Uluslararası Haberler", "Köşe yazıları", "Eleştiriler", "Makaleler", "IWW Haberleri", vb. bölümler var. Yazılar tamamlanıp düzeltildikten sonra, gazeteyi Indesign kullanarak hazırlıyorum. Gerektikçe Nicki ve redaksiyoncularla çalışarak son düzeltmeleri yapıyorum. Üretim sürecinin tamamı genellikle 2-3 hafta alıyor. Yazarlarımız ve gönüllülerimiz ücret almıyor. Nicki ve ben, yaptığımız iş için sembolik bir ücret alıyoruz. Ve evet, gazeteyle meşgul olan herkes çoğu zaman kendi iş yerindeki mücadelelerde, kendi IWW dalları ya da gruplarında faaliyet gösteriyor. Bu faaliyetlerimizin gazetede çalışmalarımızı da beslediğini düşünüyorum. Mücadeleye katılmadan mücadele hakkında yazamayız!

Gazete nasıl dağıtılıyor? Okuyucular kimler?

Okuyucuların çoğu IWW üyesi, ama gazeteyi birçok kitapçıya, akademik kurumlara, kütüphanelere ve örgütlere dağıtıyoruz. Toplumun birçok kesiminden okuyucumuz var ve teknik olarak, gazete aboneliği IWW üyeliği ile beraber geliyor. Bu da demek oluyor ki; Staughton Lynd, Tom Morello and hatta Noam Chomsky gibi bazı ünlü *Wobbly'ler de okuyucularımız arasında! Herkes abone olabilir. Türkiye ve Kürdistan'daki yoldaşlarımızı da abone olmaya davet ediyorum.

Devletlerin, tarih boyunca anarşistlerin seslerini bastır-

maya çalıştığı bilinen bir gerçek. Endüstri İşçisi yayıncılık tarihinde ne gibi zorluklarla karşılaştı?

21 Ağustos 1913 ve 1 Nisan 1916 arasında Endüstri İşçisi'nin yayımlandığına dair hiçbir kayıt yok. Washington Üniversitesi'ndeki Emek Yayınları Projesi'nin internet sitesine göre, gazete yayımının neredeyse üç yıl kesilmesinin nedeni; bu dönemde Wobbly'lere uygulanan işkenceler olabilir. Fakat kesin bir bilgi yok. Bu sitede ayrıca, gazetenin yayımlandığı ilk yıllarda editörlerin "tutuklanma ve gazete işlerini yapama" nedenleriyle sık sık değiştiğinden bahsediliyor. Yine kesin olmamakla beraber, 20. yüzyılın başlarında Endüstri İşçisi'nin hükümet baskısından bu şekilde etkilenmiş olması muhtemeldir.

"1 Mayıs 1886'da 340.000 işçiyi sokağa döken, genel greve iten aynı örgütlü anarşist çabaydı. Sacco ve Vanzetti gibi işçi mücadelesiyle özdeşleşmiş isimlerin anarşist olması bu yüzden rastlantı değildi. 1905'te Dünya Sanayi İşçileri (IWW) kurulduğunda bu kol kola giden mücadele bütünleşmiş oldu."

Meydan Gazetesi Sayı 13, "Anarşizmin Tarihi, Anarşizmin Örgütlü Tarihidir"

Ekleme istediğiniz bir şey var mı?

Hareketimizin en güçlü silahlarından biri, uluslararası dayanışmadır. Bilgi, kaynak, araçların paylaşımı ve birbirimizden sürekli haberdar olmanın mücadelemize faydalı olacağını düşünüyorum. Bu yüzden Türkiye'de, Kürdistan'da ya da başka yerde bunu okuyan yoldaşları bize birer satır yazmaya, yazı fikirleri ve fotoğraf göndermeye ve iletişimde kalmaya çağırıyorum ki kapitalizme karşı verdiğimiz kavgada beraber çalışmaya devam edelim. Bize iw@iww.org adresinden yazabilirsiniz. Ve bu röportaja katılma olanağını verdiğiniz için teşekkür ederim!

Wobbly: halk arasında IWW üyeleri için kullanılan isimdir.

Seçimin Adayları

Didem Deniz Erbak

derbak@meydangazetesi.org

Listelerde Kimler Var? Kimler yok?

7 Haziran Seçimleri yaklaşırken, partiler kesin aday listelerini belirlemeye başladı. Açıklanan listeler sonucunda da konuşulması ve tartışılması gereken pek çok şaşırtıcı durum ortaya çıktı. Aday listelerinin açıklanması ile başlayan tartışmalar ise aday adaylıkları süreci içerisinde meydana gelen tartışmaların bugüne evrilmesi niteliğinde.

Aday adaylıkları sürecinde bilhassa sosyal medyada ironik paylaşımlara konu olan, iktidar partisi AKP'nin Neo-Osmanlıcı/Pan-İslamist söylemlerine paralel olarak fırsatçılıklarını ve yaratıcılıklarını konuşuran padişah kostümlü, "Allah referanslı" AKP milletvekili aday adaylarının hiçbirinin adaylık listelerinde yerlerini alamamış olması, iktidar partisi cenahındaki dikkat çekici durumlardan biriydi. Böylelikle özellikle iktidar partisi etrafında rant, ihale vb. için kümelenen ve "verili durumu anında kavrayıp bu duruma göre her türlü kılığa giren" bu müteşebbis kişiliklerin söz konusu yaratıcılıkları şimdilik hüsrana sonuçlandı. Bunların dışında iktidar partisi başta olmak üzere diğer tüm partilerde, kamuoyunda tanınan pek çok adayın listelerde isimlerinin bulunmamasının şaşkınlığı yaşanırken, listelerde sürpriz isimler de yer aldı.

Ankara Büyükşehir Belediye Başkanı Melih Gökçek'in oğlu Osman Gökçek, eski Anadolu Ajansı Genel Müdürü ve Yeni Şafak yazarı Kemal Öztürk aday gösterilmemesi sürpriz olan isimlerdi. Son dönemde yaşanan, aslında nedeninin "çözüm sürecinde" izleme heyetinin oluşturulması ile ilgili Erdoğan-Hükümet çatlağının olduğu tartışmadaki Melih Gökçek-Bülent Arınç geriliminde taraflar "bire fire vererek" şimdilik "tansiyonu düşürdüler". Bülent Arınç'ın şerh koymasıyla Osman Gökçek ve bunun karşılığında da Arınç'a yakın bir isim olduğu söylenen Kemal Öztürk'ün "milletle hizmet vuslatı" başka bir bahara kaldı.

Muhalefete baktığımızda ise, CHP Dersimli iki milletvekilini (Hüseyin Aygün ve Kamer Genç) de bölgelerinden aday göstermedi. Hüseyin Aygün, 2012 yılında Dersim kırsalında HPG gerillalarınca bir süre alıkonulmuş, serbest bırakıldıktan sonra gerillalar için "terörist" ibaresinin aksine "arkadaşlar" hitabını kullanmış,

kamuoyunda geniş yankı uyandıran bu olay sonrası CHP'nin, Dersimli-Alevi kimlikli vekili olarak reel politik gündemde bilinirliği daha da artan bir isim olmuştu.

Parlamentoda en eski isimlerden biri olan ve neredeyse profesyonel mesleği milletvekilliği diyebileceğimiz Kamer Genç ise aday gösterilmeyerek merkez sağ partilerden(DYP) merkez sola(SHP, CHP) ve oradan bağımsızlara uzanan "geniş siyasi kariyerini" istemeyerek de olsa sonlandırmış oldu.

Milletvekili adaylıklarına seçilemeyecek hayal kırıklığı yaşayanların yanı sıra pek çok isim de seçilemeyecek sıralardan aday gösterilerek hayal kırıklığı yaşadı. Örneğin, Deniz Baykal döneminde CHP'li olan Savcı Sayan tüm AKP ile yakınlaşma çabalarına rağmen ancak İzmir 2. Bölge yedinci sıradan aday olabildi. Savcı Sayan 2010 yılında Deniz Baykal'ın CHP Genel Başkanlığından istifası sırasında "baba bizi bırakma" feryatları ve hıçkırıklar içinde salonu terk ederken kameralara yansımıştı. Yine iktidarın "yılmaz savunucusu" AKP'li Kürt vekil Mehmet Metiner de İstanbul 3. bölge on ikinci sıradan listeye girebildi. Metiner iktidara yönelen her tehditte "bir feda eylemcisi gibi" öne çıkması, partisini "cansiperane bir biçimde" savunmasıyla biliniyor. Mehmet Metiner yalan olduğu artık gizlenemez bir vakıa olan Kabataş olayı ile ilgili görüntülerin de ellerinde olduğunu iddia etmişti.

Bu isimler dışında, kadınlara yönelik "düşünceleriyle" cumhurbaşkanı Erdoğan'la senkronizasyon içinde bulunan iktidar şarkıcısı Uğur Işılak da aday gösterilerek muhtemelen önümüzdeki dönem TC parlamentosunda arz-ı endam edecek isimlerden biri oldu. Işılak AKP yanlısı bir TV programında erkeğin görevi "sahip olmak" kadınının ise "ait olmaktır" diyerek Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın yakın bir dönemde sarf ettiği "kadın erkek eşitliği fitrata ters" sözleriyle güzel bir uyum yakalıyordu.

Muhafif gazetelere iktidar karşıtı yayın politikalarından dolayı yaptırdığı vergi denetimleriyle muhaliflere yönelik iktidar sopsasını devletin ekonomik yaptırımları bağlamında elinde tutan Maliye Bakanlığı Müsteşarı Naci Ağbal da seçilmesi garanti, aday olan isimlerden biriydi. Ağbal da

bu şekilde devlet iktidarının adaletsizliklerinin gizlenmesinde pay sahibi olmuş bir devlet bürokrati olarak mükafatlandırıldı.

İktidar partisi AKP'nin Kürdistan'da gösterdiği adaylardan bazıları da aslında devletin şimdilerde AKP üzerinden, Kürt meselesine bakış açısının bir özetini yansıtıyor. Barzani-KDP çizgisiyle yakınlığı bilinen ve daha ötesinde 1990'lı yıllarda Cizre Belediye Başkanlığı yaptığı dönemde JITEM ile ilişkileri olan Haşim Haşimi, Amed'den aday gösterildi. Hâşimi'nin o dönemlerde JITEM'e ait olan Güney İnşaat-Gıda-Ticaret adlı şirkete belediye başkanlığı nüfuzunu kullanarak ihaleler verdiği ve bir anlamda devletin bu kontra çetesini finanse ettiği biliniyor. (<http://www.lekolin.net/haber-880-Hasim-Hasimi8217nin-Kirli-JITEM-Iliskisi.html>)

AKP'nin diğer "Kürdistan" adaylarından biri olan Muhsin Kızılkaya ise İstanbul'daki Kürt nüfus yoğunluğu göz önünde bulundurularak bu kentten aday gösterildi. Hakkâri'li olan Kızılkaya, 2009 yılında yayına başlayan ve devletin, Kürt halkının dili olan Kürtçe'ye yönelik olarak aslen bir asimilasyon politikası olarak da yorumlanabilecek olan "Kürtçe" yayın yapan devlet kanalının fikir babalarından.

Mardin'den aday gösterilen Orhan Miroğlu'ndan ise yazarlarımızdan Merve Arkun gazetemizin 23.sayısındaki "Savaş Görmeyip Barışa Bak'ınlar" başlıklı yazısında müstakbel AKP adayının, 12 Eylül döneminde hapis yattığı Diyarbakır Cezaevi sürecini "unutarak", katıldığı bir TV programında "devlet eliyle sistematik işkence yoktur" şeklinde konuştuğu bilgisini vermişti. Miroğlu böylece, 2010 referandumu sonrası yaslandığı devlet iktidarı ekseninde, devlet nazarında makbul bir Kürt olmanın, onun katliam ve işkencelerini inkar etmenin karşılığını parlamentoda vekil olarak almış görünüyor.

Aday olamayanlar ve listeye seçilemeyecek sıralardan girebilen bu isimlerin "hizmet aşkına" yaşadıkları bu düş kırıklığı bir tarafa, liste başı ya da "garanti yerden" gösterilen adayların ise seçilmeleri takdirde kazanacakları rant, ihale vb. ayrıcalıkların ve paraların hesaplamasını yapmaya daha şimdiden başlamış olmaları muhtemel.

Bu arada aday listelerinin hazırlanmasına ilişkin yöntemlerde partilerin takındığı tutumlarla alakalı olarak bazı istifa haberleri de gelmeye başladı. Özellikle CHP, adayların belirlenmesinde "demokratik" bir yöntem olarak partilerinde ön seçim uygulandığını lanse etmiş ve özellikle AKP ve MHP'nin "merkez ataması" yöntemine gönderme yaparcasına "ön seçim" yöntemini vitrinine çıkarmıştı. Fakat ön seçimin kimi bölgelerde yapılmaması veya kimi bölgelerde genel merkezden belirlenen kontenjan adayların ön plana konup ön seçimin göstermelik kılınması sebebiyle bazı tepkiler ortaya kondu ve Dersim İkinci Sıra Milletvekili Adayı Gürsel Erol adaylıktan istifa ettiğini açıkladı. Erol'un ardından Siirt Adayı Cindi Eren'in de benzer nedenlerle adaylıktan çekildiği haberi geldi.

"Ne Kadar Demokratik"?

Partilerin uzun analizler sonucunda belirlediği listeler şüphesiz önümüzdeki yıllar boyunca yürütecekleri politikalar doğrultusunda şekil aldı. Aday adaylığı sürecinde özellikle çok sayıda bürokratin ve şirket sahibinin başvuruda bulunması ve bunların pek çoğunun listelerin üst kısımlarından aday gösterilmesi özellikle sistem partilerinin aday belirleme konusunda hangi kriterleri baz aldığını net bir şekilde ortaya koydu.

Adayların kişisel özelliklerinden, aday belirleme yöntemlerine, seçilen milletvekillerinin söylemlerinden, yolsuzluklarına kadar tüm yapılarında adaletsizliği ve köleliği yapılan seçimler yoluyla meşrulaştıran temsili demokrasi, özellikle ezilenlerin önüne "demokrasi görevi" olarak konulan tüm bu seçim süreçlerinde çıkarıcı ve rantçı ruhunu tüm açıklığıyla sergiliyor. Adaletsizlik ve sömürü düzenini sürdürmeyi misyon edinen sistem partileri, ezilenlerin parlamento denilen yasama kurumunda kendilerini "temsili" edecek vekilleri seçerken dahi toplumu ve bireyi hiçleştiren, sermayeyi, rantı ve iktidarlarını garanti altına almayı hedefleyen yöntemler kullanıyor. Bu yanı sıra özellikle, kapitalist sistemi seçimler yoluyla "demokratik bir biçimde" sürdürmeyi esas alan sömürü ve adaletsizlik düzeni partilerinin "demokrasi mabedi" seçim sandığı ,bir aldatmacadan öteye geçemiyor.

Seçim Provokasyonu

Hüseyin Civan

hcivan@meydangazetesi.org

Türkiye diye ifade edilen 783.562 km karelik alanda 74,93 milyon insan yaşıyor. Haziran ayında yapılacak genel seçimler sonucunda meclise girecek 550 kişi, 74.93 milyon kişinin iradesi olmakla kalmayacak, yakın, orta ve uzak gelecekte tüm bu insanların ekonomik, siyasi ve sosyal ihtiyaçlarının belirlenmesi, karşılanmasının organize edilmesi noktasında karar verici konumda bulunacak.

Hafıza-i beşer nisyan ile mahlûdür. Her seçim döneminde yaşananlar, seçim sonuçlarının açıklanmasıyla unutulur ve bir dahaki seçim dönemine girildiğinde aynı senaryo aynı repeliklerle tekrar sahneye konulur. İktidar bakımından "bunlar hep provokasyon" dönemidir. Seçimlere kadar yaprak da düşse kıyamet de kopsa iktidarın tek açıklaması vardır: Provokasyon. Başka cevaplar aramak için zahmet etmeye hiç gerek yoktur.

Son bir ay içinde yaşanan doların tarihi rekor seviyesine ulaşması, Berkin'in katillerinin açıklanması için Çağlayan adliyesinde yapılan eylem, Ağrı'da savaşa karşı canlı kalkan olmak isteyen insanların katledilmesiyle sonuçlanan TSK operasyonu ve son olarak ülke çapında yaşanan elektrik kesintileri dahil her şey, "tam seçim ortamına girilmişken, herkes seçim kampanyasına hazırlanırken gerçekleşen provokasyonlar"dı şüphesiz!

Bugünden Haziran ayında ger-

çekleşecek seçimlere gelinceye kadar da, bizi daha birçok provokasyon bekliyor. Maden altında yüzlerce işçinin kalıp can vermesi veya onlarcasının inşaattan düşmesi olabilir bu provokasyon. Kardeşlerinin katledilmesine karşı sokaklara çıkan binler ya da katliama karşı direnen bir halk da olsa olsa provokasyondur..

Muhalefet bakımındansa geleneksel "bu seçim çok önemli" dönemidir bu takvim. Hayalciliği bir kanara bırakarak realist olmak gereklidir. Zira bu seçim şimdiye kadarki en kritik seçimdir. Her zaman bir gerekçe vardır, nitekim 2015 seçimleri de "bu coğrafyanın göreceği son seçim olabilir".

Stratejik bir hamle olarak "boykot" tavrı olmadığı sürece sağından soluna kadar her kesim bir şekilde bu seçim oyununun kıyısında köşesinde bir yerde konumlanacak. Anarşistlerin seçimlere yönelik eleştirileri ise her zamanki gibi "hayalcilik" olarak yaftalanarak çabucak seçim çalışmalarına geri dönülecek.

Anarşizm, bireyin iradesinin temsil edilemezliği; başka bir bireye ya da kuruma devredilemezliği noktasında nettir. Çünkü irade, kişinin düşündüğünü eyleyebilmesiyle yani özgürlüğüyle doğrudan bağlantılıdır. Seçimler, bireylerin irade temsilini değil teslimini amaçlar. Her temsilci, iradesi teslim alınan milyonlarca insan demektir.

Anarşizmin toplumsal karar alma süreci olarak ortaya koyduğu çözüm, bireylerin oluşturduğu toplulukların kendilerine ilişkin kararları kolektif almalarına olanak verecek doğrudan demokratik karar alma süreçleridir. Bireylerin iradelerini doğrudan yansıtıldığı karar süreçleri aynı zamanda alınan kararların doğrudan uygulamaya geçeceğinin de belirlendiği alanlardır.

Tabi ki 74.93 milyon insanın doğrudan demokratik bir yapı oluşturup tüm kararları böyle alacağından bahsetmiyoruz. Anarşizmin teorik yaratımı ve tarihinden deneyimledikleriyle oluşturduğu, farklı bir siyasal biçimdir. Bu siyasal biçimin, devletin birey iradesini yok etmeye odaklanmış merkezîyetçi mülkiyetçi doğasında yer bulamayacağı açıktır.

Anarşizmin parlamenter demokrasiye yönelik eleştirilerine hak veren bir kesimse reel politik durumdan dem vuracaktır. Hadi bir önceki ya da ondan önceki seçim döneminin reel politik durumuna hiç girmeyelim, ama toplumsal muhalefet iddiası bulunanların bu seçimlerde bir beklenti içerisine girmesi gerçekten büyük hayalcilik.

Tayyip Erdoğan'ın seçimler, hükümetler ve meclisler üstü; siyaset, hukuk, anayasa üstü konumunu her geçen gün daha da pekiştirdiği, ve hatta bütün bu kurumları istediği gibi evirip çevirebildiği, başkanlık tartış-

maları devam ededursun, cumhurbaşkanı üzerinden merkezileşmenin devam ettiği, güçler ayrılığı anayasal ilkesine rağmen yasama-yürütme-yargı dengesinin cumhurbaşkanı lehine ortadan kaybolduğu bir düzlemde seçimlere bel bağlamak serap görmektir. Zira halihazırdaki devletin işleyiş mekanizmasının, ne seçimle belirleneceği iddia edilen yasama ve yürütme ile, ne de bağımsız olduğu iddia edilen yargıyla hiçbir ilgisi yok.

Erdoğan'ın 12 yıldan beri kadrolaşarak merkezde ve yerelerde kendi ideolojik ve politik yönetimini, aygıtlarını, kurum ve kuruluşlarını güçlendirdiği, bağımsız medyanın kontrolünün "beyefendi"de olduğu, yine ayı kişinin gözetiminde rantın ağıktan dağıtımının yapıldığı bu demokratik sistemde seçimleri bir çıkış olarak görmek gerçekten büyük hayalciliktir. Seçimler -hiç olmadığı ya da hep olduğu kadar- çocukların eline verilmiş bir oyuncaktan başka hiçbir anlam taşıyor.

Şimdiye kadar hep biz gerçekçi olmamakla suçlandık. Şimdi sıra seçimleri çözüm görenlerde. Ne zaman makinesine ne de çok uzaklara gitmeye gerek var; birkaç kulaç atarak bir seçim kandırmacası, birkaç adım atarak da bir toplumsal devrimi görmek mümkün. Neyin gerçekçilik neyinse hayalcilik olduğu ortada, seçim sizin...

21. YY. Teslimiyet Teorileri ve Pratikleri:

Demokrasi Denetçiliği

İlyas Seyrek
ilyas@meydangazetesi.org

Devletli insanlık tarihinde, iktidarlar tarafından söylenmiş en büyük yalanlardan biridir parlamentarizm. Parlamenter sistem, insanların birkaç yılda bir yapılan seçimlerde kullandıkları oy yoluyla yönetime katıldıklarını, buradan hareketle de parlamenter demokrasilerde insanların kendi kendilerini yönettiğini iddia eder.

Parlamentarizme yönelik doğrudan demokrasi eleştirilerini bir kenara bıraktığımızda dahi, seçim sistemleri kendi sınırları ile maluldür. Hiçbir vekil seçmenini temsil etmediği gibi, hiçbir parlamento da halkı temsil edemez. Buna medya ve güç manipülasyonları, seçim sistemlerinin matematiği ve seçim barajları gibi etkenler de dahil edildiğinde seçim demokrasisinin, esasen perde arkasında muktedirler tarafından oynanan bir gölge oyunundan başka bir şey olmadığı görülmektedir.

Muktedirler, her tahakküm mekanizması gibi parlamenter tahakküm sistemini de truva atlarıyla güçlendirmekte, sistemde açılan çatlakları bu yolla sıvamaya çalışmaktadır. "Katılımcı", "çoğulcu", "ileri" gibi eklerle yapılan yamaların yanı sıra demokrasi yalanının çatlaklarını sıvayan mekanizmalardan biri de "Demokrasi Denetçiliği".

Demokrasi Denetçiliği ve Uluslararası Örnekleri

Demokrasi ve yönetim kavramlarındaki liberal anlamda değişimlerle birlikte ortaya çıkan "yönetişim" (governance) kavramının etkisiyle sivil toplum örgütlerinin çeşitli denetleme mekanizmaları aracılığıyla yönetime aktif olarak katılması düşüncesi gelişti. Bu tür sivil toplum kuruluşları da seçimlerin "demokratik" bir şekilde gerçekleşmesi, demokrasinin gelişiminin denetlenmesi, iktidarların hesap verebilir ve şeffaf olması iddialarıyla faaliyet yürütmeye başladı. Uluslararası düzeyde "democratic audit" (demokratik denetim)

ve "election monitoring" (seçim gözetimi) kavramları ile çok sık birlikte kullanılan demokrasi denetçiliği, finansal alanlarda uygulanan bağımsız denetim kavramından hareketle, gözlemlerini ve denetimlerini raporlandırma yoluna gitmektedir.

Uluslararası örnekleri olarak da İngiltere'de faaliyet gösteren 'Democratic Audit UK' ve dünya çapında özellikle de "Arap Baharı"ni yaşayan devletlerde ve "gelişmemiş" coğrafyalarda demokrasi için çalışan 'National Democratic Institute for International Affairs'(NDI) gibi kuruluşları gösterebiliriz.

Demokrasi Denetçileri Derneği

Bu trendin coğrafyamızdaki örneği ise Demokrasi Denetçileri Derneği. T.C Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan'ın bulunduğu her fırsatta ve gittiği her yerde dile getirdiği 400 vekil isteği üzerine başlayan tartışmalara katılan ve yaptığı seçim anketleriyle ve analizleriyle HDP barajı aşsa da aşamasa da AKP'nin 400 milletvekili çıkaramayacağı açıklamasıyla gündem olan "Demokrasi Denetçileri Derneği" düzenledikleri seçim seminerleri, ayrıntılı seçim analizleri ve sitesindeki seçim simülasyonu ile 7 Haziran seçimlerine büyük önem veriyor. Siyasetçileri ve iktidarları, katılımcı ve çoğulcu demokrasinin ölçütlerine göre denetlemek ve insanlar arasında "demokrasi kültürünü" geliştirmek için yola çıktığını belirten Demokrasi Denetçileri Derneği, iki yılı aşkın süredir faaliyet gösteriyor.

Yaptığı eylemler ve etkinlikleriyle mevcut hükümete karşı muhalif bir tutum sergilemesi, derneğin niteliğinden ziyade, yöneticilerinin ilişkileri ve siyasi görüşlerinden kaynaklanıyor. Derneğin yönetim kurulu üyelerinden Mehmet Özkaya CHP İstanbul Milletvekili Aday Adayı olmuşken bir diğer yöneticisi İbrahim Yayla da MHP Bornova İlçe Başkanı görevinde bulun-

yor. Ayrıca dikkat çekici başka bir özellik olarak da dernek, liberal "3H Hareketi"yle birlikte etkinlikler ve eylemler düzenleyip yakın ilişkiler kurmaktadır.

Amaç "Demokrasi"!

Bu tür denetleme kurumlarının tümü ortak olarak bağımsızlık, tarafsızlık ve güvenilirlik iddialarında bulunarak demokrasi vurgusu yapmaktadır. Kendilerini demokrasiyi işler kılacak ve denetleyecek sivil kuruluşlar olarak tanımlamalarına rağmen çoğrafyamızdaki örneğinin muhalif partilere yakın kişilerle ve sistem savunucusu hareketlerle kurduğu ilişkilere baktığımızda, pek de bağımsız ve tarafsız olmadıklarını görmekteyiz.

Yine aynı Demokrasi Denetçileri Derneği'nden konuşmaya devam edecek olursak, seçimlere ilişkin analiz ve bilgilendirmeye büyük önem veriyor olduğunu biliyoruz. İnternet sitelerinde seçimlerle ilgili bölümlerde T.C devletinde uygulanan Barajlı d'Hondt Seçim Sistemi'nin en ince ayrıntısına kadar tüm bilgilere ulaşabiliyoruz. Ayrıca özel olarak uygulamaya koydukları seçim simülasyonu, farklı bir uygulama olarak göze çarpıyor. Oy oranlarına karşılık gelen milletvekili sayılarının gösterildiği bu uygulamanın yanı sıra -seçim sisteminin getirdiği bir sonuç olarak- açıkladıkları seçim analizlerinde de kimi bölgelerde partiler arası gerçekleşebilecek son sıra milletvekili çıkarma rekabetine özellikle dikkat çekiliyor. Buna yönelik olarak seçimlere katılmayı, bu bölgelerde aktif olabilecek muhalif partiler lehine salık veriyor.

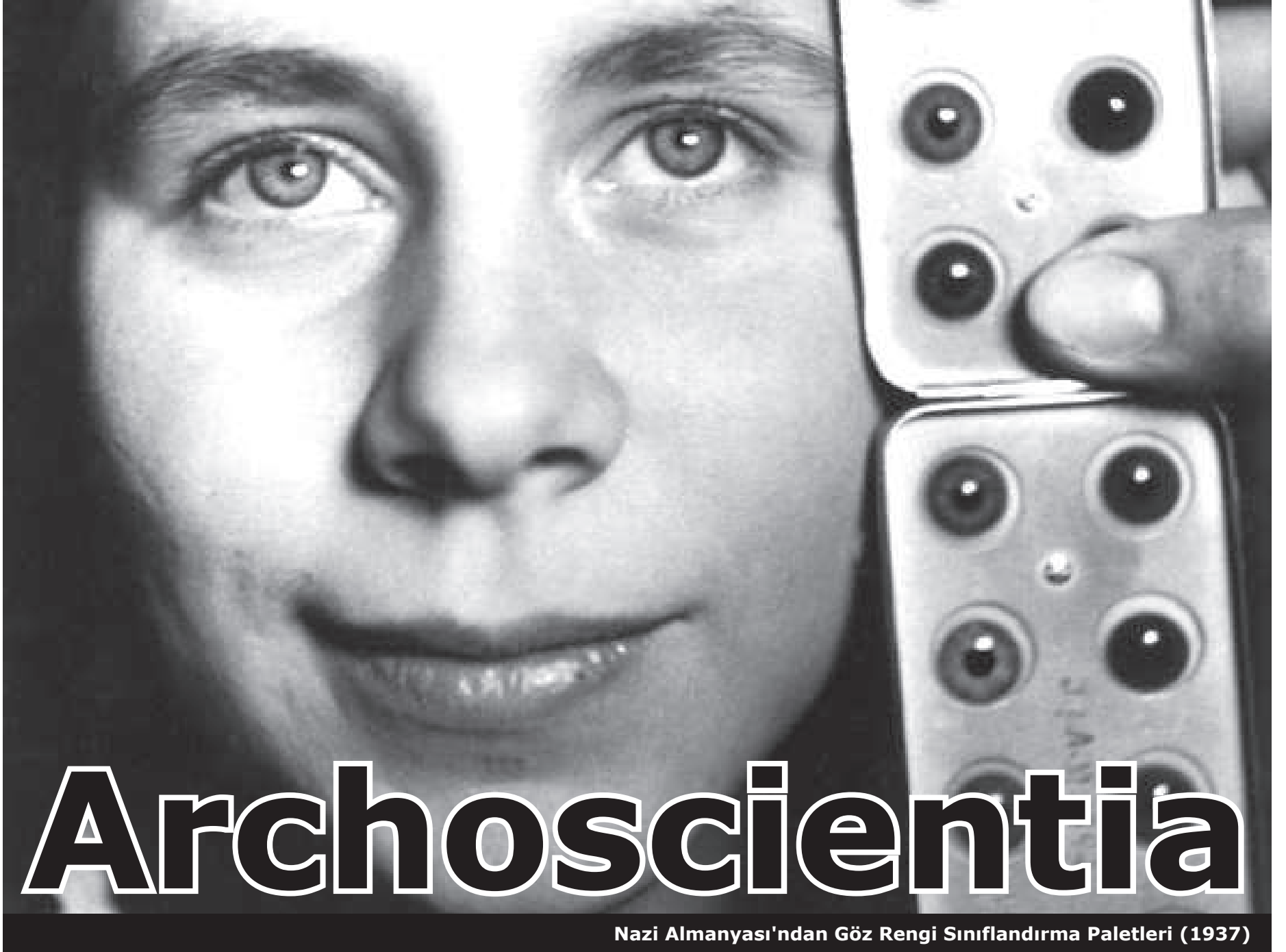
Demokrasi kavramını seçimlere sıkıştırarak hak arayışlarını ve özgürlük mücadelelerini parlamenter demokrasi kısıncında manipüle eden sivil toplum kuruluşları halkın tümünün iradesini yansıtmayı hedef gözettiklerini söyleseler de, asıl olarak seçimler yoluyla düzeni kendi yakın oldukları partinin lehine tutmayı ya da değişen dönemsel olayları ve de-

ğişimleri kendi lehlerine evriltmeyi amaç ediniyorlar.

Ortadoğu'da patlak veren insanların sonrasında yükselen ve demokrasiyi seçimlerden farklı ve değerli bulan yorumlar, Demokrasi Denetçileri Derneği'nin de dönemsel demokrasi anlayışlarındaki değişimlerden ve "ilerleme"lerden uzak kalmama adına söylemlerine ve açıklamalarına sirayet etmektedir. Ancak bu yorumların sadece söylem bazında kalması ve pratikte bir yansımasının olmaması, demokrasi adına samimi olma isteklerinin olmadığını göstermektedir.

İçinde bulunduğumuz yüzyılda gelişen ve yaygınlık gösteren demokrasi denetçiliği ve seçim gözetimi kavramları ile var olan düzenin korunmasına yönelik bir şekilde küresel düzeyde demokratikleşme propagandası yapılmaktadır. Demokrasi kavramını, kavramın önüne katılımcı ve çoğulcu gibi sıfatları eklemeyerek, seçimleri gözlemleyerek ve devletlerdeki yönetimleri eleştirerek daha demokratik yapmaya çalışan bu tür örgütler, var olabilecek toplumsal hareketlenmelerin karşısına büyük engellerden biri olarak çıkacaktır.

Demokrasiyi, renk renk zarfları boy boy sandıklara atabilme özgürlüğüne indirgeyen, var olan düzeni tam ve etkin bir şekilde sürdürmek amacıyla olan bu kuruluşların aksine, ihtiyacımız olan şeyler, her bir bireyin iradesini hür bir şekilde yansıtaacağı, karar alma süreçlerinde aracısız, temsilsiz ve etkin bir şekilde söz hakkının olduğu ve doğrudan demokrasinin yaşam bulduğu öz-örgütlü yapılardır. Demokrasi Denetçileri, parlamenterizmi ideal bir yapı olarak sunup demokrasi kavramını seçimlere hapsederek, sistemin kendini ve söylemini yeniden üretmesinin bir aracı oluyor. Bu anlamda da, sistemin truva atlarından biri olarak kendisini görünürde sistemin karşısına konumlandırmakta, gerçekte ise sisteme yaralandığı yerden kendisini yeniden var etme olanağı sağlıyor.

Archoscientia

Nazi Almanyası'ndan Göz Rengi Sınıflandırma Paletleri (1937)

Merve Demir

mdemir@meydangazetesi.org

1800'lerde Almanya Baden'de nöroanatomist Franz Joseph Gall, kafatasının şeklinden bireyin karakterinin ve bu karakterin düzen dışı olup olmadığının tespit edilebileceğini iddia etti. Bu saçma sapan iddia, bilim dünyası tarafından önce frenoloji adıyla bir bilim dalı olarak kabul edildi; 1850'lere gelindiğinde ise bir bilim dalı olmaktan çıkarıldı.

1900'lerde İngiltere Birmingham'da Francis Galton, İngiliz halkının dünyadaki diğer halklardan daha başarılı ve akıllı olduğunu iddia etti. Galton, İngiliz halkının çoğalmasının insanlık için önemli olduğunu savundu. Bu saçma sapan iddia da Birleşik Krallıkça kabul edildi. 1954'de ABD'li James Watson, İngiliz Galton'u da aşarak farklı coğrafyalarda yaşayan insanların beyinleri arasında farklılıklar olduğunu iddia etti. İddiası, beyaz ırktan olan insanların, diğer insanlardan akıllı olduğu savına dayanıyordu. James Watson, DNA'da ikili sarmalı bulan bilimci olarak Nobel ödülü aldı. Nobel ödülü almasıyla beraber Harvard Üniversitesi'nde biyoloji profesörlüğüne getirildi. İrkçi iddiaları eleştirilmedi.

2010'larda, yani günümüzde, ABD Kaliforniya'da Elizabeth Sowell, zenginlerin beyinlerinin, fakirlerin beyninden büyük olduğunu iddia etti. Bu iddia da büyüklük akıllıkla eş değerli tanımlandı. Bu iddiayı bilimsel bir teoriye dönüştürmek için, 2000'e yakın denek üzerinde senelerce araştırmalar yapıldı. Araştırmaya farklı üniversitelerden katılan nörologlar, psikiyatristler ve psikologlar, iddiayı yani "fakirliğin beyin gelişimini olumsuz etkilediği" savını onayladılar. Perinatologlar biraz daha geriye giderek, zengin ve fakirin beyinleri arasında gebelikten itibaren fark görüldüğünü; fakir annenin zengin anneye göre yaşadığı beslenme bozuklukları ve sürekli stresin, bebeğin beyin gelişimini yavaşlattığını açıkladılar. Genetikçiler daha da geriye giderek, fakirlerin beyninin küçüklüğünün, kuşaktan kuşağa aktarılan genlerle sürebileceğini araştırmaya kalkıştılar.

1840'larda bilimin ilkeleri yeni yeni oluşmaktaydı. İlkelerin içinde kullanılan yeni kavramlar da birer birer açığa çıkıyordu. Pseudoscience kavramı da böyle bir kavramdı. Kelime anlamı "sahte-bilgi" olan bu kavram, bilim dünyasında sahtebilim olarak kulla-

nıldı. Bilim dünyası saçma sapan önermelerle oluşan her tezi, bilimsel kabul etmeyeceğini böylece gösteriyordu. Ama Alman Franz Joseph Gall, İngiliz Francis Galton'un ırkçı tezleri oldukça uzun zaman sonra Pseudoscience olarak kabul edildi. Daha da beteri, ABD'li James Watson'un aşırı ırkçı tezleri, DNA sarmalını bulması ve Nobel ödülü alması sayesinde asla Pseudoscience kabul edilmedi. Çünkü bilim, beyazların uydurma tezlerine "bunlar uydurma" diyemeyecek kadar beyazdı. Bu, ırkçılığın yanı sıra, sınıfsal çelişkinin de bir etkisiydi.

Dünyanın zengin ve fakir ülkeleri arasındaki renk farkı, aynı anlayış için sınıfsal bir farkı da belirginleştiriyordu. Bu, ırkçı ve burjuva bilimcilerle benzer yaklaşımını sürdüren Elizabeth Sowell ve arkadaşlarının yaptığı araştırmadan şunu çıkarabiliriz: "Zenginler akıllıdır fakirler aptal. Ama fakirler de zenginleşirse akıllanabilirler." Tam da böyle söylüyor Elizabeth Sowell. Fakirlikten tiksiniş zenginliğe imrenen her fakir, zengin olmak için daha çok ve daha çok çalışacaktır. Fakirler çalıştıkça zenginler de daha rahat yaşayacaklardır. Bu araştırma, doğuştan eşit olmadığını-

zı, zenginleşmek için her şeyin mübah olduğu bir dünyayı meşrulaştıran bir araştırmadır. Ve diğerleri gibi bu araştırma da bilim dünyası tarafından bilimsel kabul edilecektir. Bilimsel araştırmalar karmaşıktır ve karmaşalarının arkasında ırkçılık, faşistlik ve sömürgecilik gibi iktidar kavramları saklıdır. Bu araştırmayı anlamamız için bilim dünyasının uydurma bilgilerine ihtiyacımız yok. İhtiyacımız olan iktidarın bencil, rekabetçi, sömürücü davranışlarını yaşayarak bilmektir. Bunu anlamak için de ezerek bolluğuna bolluk katan zenginlerin "aklı" değil; fakirlerin "aptalca" yaptığı paylaşma ve dayanışma ve ezilmişliğiyle artan öfkesini yaşamak gerekir. Elizabeth Sowell ve arkadaşlarının bilimsel araştırmaları anlayamayacağı - yaşayamayacağı- da budur.

Bilim dünyasının yeni iddialara ve tanımlara ihtiyacı varsa; ben de bilim dünyası için bu makalemlerle yeni bir kavram tanımlıyorum. İddiam şudur ki; bilim tüm canlılara yani yaşama anlam katamayacak kadar *archoscientik'tir.

Archoscientia: İktidarcibilim.

YALINAYAK

CEZAEVLERİNE FAŞİZM PAKETİ

Hapishanelere yönelik güvenlik yasalarıyla şiddetin artırılması yeni direnişler, ölümler ve katliamlar anlamına gelecektir.

Av. Gülizar Tuncer

Her geçen gün biraz daha sertleşen, ülke içinde ve dışarıya yönelik saldırgan politikalarında başarısızlığa uğradıkça şiddeti artıran siyasi iktidar, giderek daha faşizan bir rejimi hedeflemekte ve buna uygun biçimde güvenlik yasaları devreye sokmaktadır.

Nitekim kamuoyunda uzunca bir süre tartışılan ve artık yürürlüğe giren "İç Güvenlik Yasası"na paralel biçimde, hapishanelerle ilgili "Ceza İnfaz Kurumları Güvenlik Hizmetleri Kanunu Tasarısı" adı altında hazırlanan ve diğerinden daha tehlikeli hükümler içeren bir yasal düzenleme alt komisyonda kabul edilip TBMM Genel Kurulu'na getirildi. Dışarıya yönelik olan güvenlik yasası nasıl ki her türlü baskıya, haksızlığa, sömürüye karşı sokağa çıkacak olanlara yönelik bir savaş yasası niteliği taşıyorsa, aynı şekilde bu yasanın hapishanelere uyarlanmış hali de, içerideki mahpuslara yönelik bir saldırı yasasıdır ve yıllardır tecride karşı mücadele eden, direnen mahpusların imhasını hedeflemektedir.

Tasarının genel gerekçesinde, mahpusların "iç dünyalarına nüfuz ederek iyileştirilmeleri"nin hedeflendiği ifade edilerek, hapishanelerde bundan sonraki dönemde tümüyle şiddete dayalı bir düzen öngörülmektedir. Cezaevlerinde mahpuslara karşı güvenlik amacıyla eğitilmiş köpeklerin, kapalı alanda kullanımı yasak olan biber gazının yanı sıra basınçlı su ve daha da önemlisi ateşli silahın temel müdahale aracı olarak kullanılacağı belirtilen tasarıda yer alan "zor kullanma" hükümleri ise dehşet vericidir. Buna göre, güvenlik görevlileri, kanunlarla verilen görevleri yaparken; isyan, direniş, firar, firara teşebbüs veya asayiş bozan benzeri olayların ortaya çıkması halinde, bu olayların önlenmesi, saldırının veya saldırıda bulunanların etkisiz hale getirilmesi, direnişin sona erdirilmesi amacıyla veya kanuna uygun bir emrin ifası sırasında aktif veya pasif direniş gösterilmesi halinde zor kullanmaya yetkili olacaklardır.

Zor kullanma yetkisi kapsamında asayiş bozan olaylar veya direnmenin kapsamı ve derecesine göre, asayiş bozanları veya direnenleri etkisiz hale getirecek şekilde kademeli ve artan oranda bedeni kuvvet veya maddi güç kullanacağı ifade edilen görevliler, direnmenin niteliği, kapsam ve derecesine göre uyarı yapmadan da zor kullanabileceği gibi acil hallerde kullanacakları araç ve gereç ile zor kullanmanın derecesini kendileri takdir edecekler.

Buna göre, genel anlamda "kurumlarda mevzuat hükümlerine göre uyulması gerekli davranış kurallarına karşı koyma" olarak anlaşılan "direnmiş" veya "asayiş bozan benzeri olaylar" yaşandığında, örneğin onur kırıcı ve aşağılayıcı çıplak arama uygulamasına karşı çıkmak bile görevlinin takdirine göre silah kullanılmasına neden olacaktır.

Hapishanelere yönelik olarak uygulamaya konulmak istenilen imha politikalarına temel

teşkil edecek bu tasarının en önemli hükümlerinden biri de bundan sonraki dönemde hapishanelerde mahpuslara karşı güvenlik amacıyla eğitilmiş köpeklerin kullanılabilir olmasının yanı sıra, Şüphesiz 12 Eylül faşizminin mahpuslara yönelik en vahşi politikalarının uygulandığı Diyarbakır Cezaevi'ndeki köpekli işkencelere dönüş yapılması tesadüf değildir ve buna karşı cezaevlerinde yeni direnişlerin ve katliamların yaşanacağını göstermektedir.

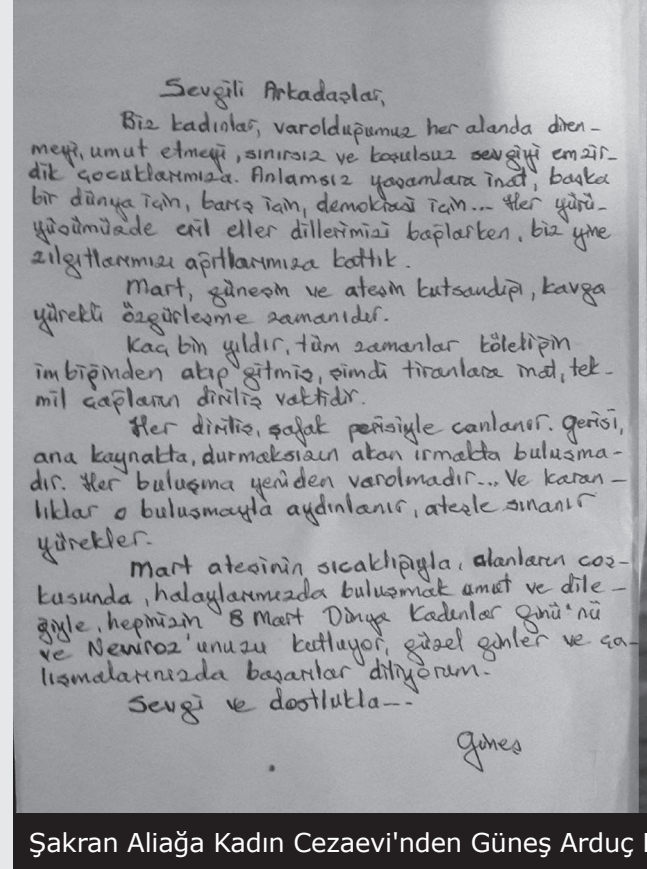
Görevlilere keyfi biçimde silah kullanma yetkisi verilmesinin dışında, ceza infaz kurumlarında iç ve dış güvenliği bozacak durumların yaşanması veya görevlilere direnilmesi halinde, bedeni kuvvetin yanında kullanılacak maddi güce kelepçe, cop, basınçlı su, göz yaşartıcı gazlar veya tozlar da eklenmiştir. Özellikle F Tipi Cezaevleri'nde, hücrelerde birbirlerinden tecrit edilmiş halde yaşayan mahpusların kalmakta olduğu daracık mekanlara yönelik basınçlı su veya biber gazı ile tasarıda ne olduğu açıkça ifade edilmeyen "tozlar"ın da kullanılacak olması, dışarıdan ve hatta birbirlerinden habersizce zehirlenerek, boğularak öldürülmelerinin önünü açmaktadır.

Tasarıda yer alan hükümler içinde en tehlikeli olanı, "asayiş ve düzeni önemli ölçüde bozan yaygın direniş ve şiddet hareketleri" örneğinin açıklık grevlerinin cezaevinde asayiş bozacak derecede yaygın hale gelmesi gibi hallerde kurum iç ve dış güvenlik görevlilerinin yetersiz kalması durumunda mülki amirin talimatıyla kolluk güçlerinin de müdahalede bulunacağıdır. Bu demektir ki bundan sonraki süreçte devlet cezaevlerine yönelik saldırı politikalarında sınır tanımayarak, yeni "hayata dönüş" operasyonlarını mevzuata uygun kurallar çerçevesinde aleni biçimde ve "yasal" olarak gerçekleştirecek.

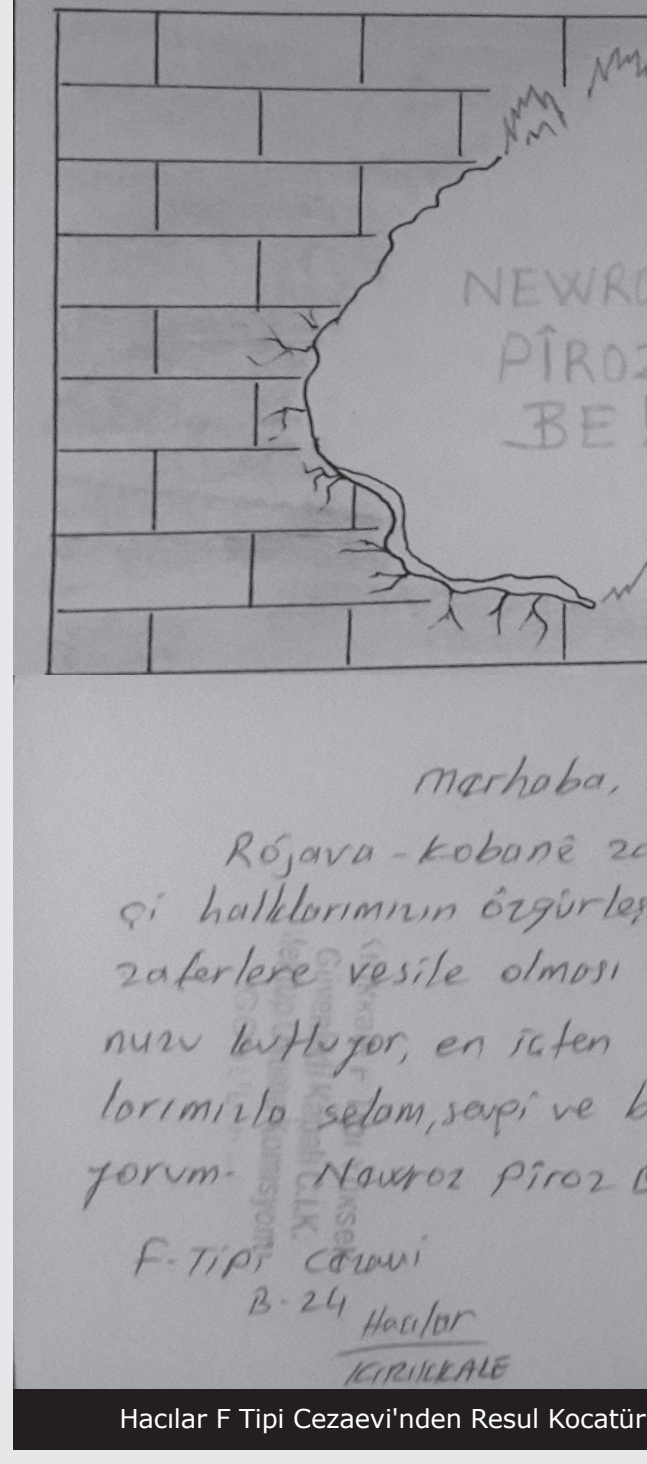
Yine tasarıya göre cezaevinde çıkan isyan, direniş, silahlı çatışmalara müdahale eden güvenlik görevlileri ile kolluk kuvvetlerinin kimlik bilgileri gizli tutulacak, yasadaki zor kullanmaya ilişkin koşullara bağlı kalmaksızın "meşru savunma" ve "zorunluluk halleri"ne ilişkin hükümleri çerçevesinde savunmada bulunacak görevliler hakkında 4483 sayılı memurların yargılanması hakkındaki kanun hükümleri uygulanmayacak. Üstelik dokunulmazlık zırhına bürünerek hapishanede rahatça adam öldürebilecek bu görevliler, jandarmanın dış güvenlikteki görevine son verilmesiyle birlikte onların yerine geçmek üzere infaz ve koruma memuru kadrolarına atanacak polisler olacak.

Bu kadar geniş yetkilerle donatılan kolluk güçlerinin göstermelik de olsa hesap verme yükümlülüğünden kurtularak cezasızlık zırhına bürünmelerinin yol açacağı tehlike yalnızca hapishanelerle sınırlı değildir. Bu nedenle, bütün bu yasal düzenlemelerle içeride, dışarıda başta yaşam hakkı olmak üzere temel hak ve özgürlüklerimize daha azgınca saldırı olacak bir güvenlik devleti oluşturmaya çalışan siyasi iktidara karşı direnmekten başka yol yoktur!

Meydan Gazetesi'nin Mart sayısı haber var. Şakran Aliğa Kadın Cezaevi ve Hacılar F Tipi Cezaevi'nde gönderdiği mektuplarla hem tüm bütünü halkların Newroz'unu kutla

Şakran Aliğa Kadın Cezaevi'nden Güneş Arduç

Hacılar F Tipi Cezaevi'nden Resul Kocatürk

ını gönderdiğimiz tutsaklardan zaevi'nden Güneş Arduç Eliuyun Resul Kocatürk, gazetemize kadınların 8 Mart'ını hem de dılar.

Eliuygun'un gazetemize gönderdiği mektup.

14/03/2015

ter coşkusuyla; etilen-emble
mesi mücadelemizde yeni
temennilerimizle Newroz'u
devrimci dayanışma duyar-
mazı dilekelerimizi ileti-
ze!

Sayıpırımle
Resul Kocatürk

k'un gazetemize gönderdiği mektup.

Kullan-at Kılavuz

Kapitalist işleyiş içerisinde zaman zaman kullanılabilir ama paylaşma ve dayanışmayla örülü özgür dünyada hiçbir şeye yaramayacak bilgiler...

TOPLANTI VE GÖSTERİ YÜRÜYÜŞLERİ ÖZGÜRLÜĞÜ REHBERİ

Kamu idarecilerinin yaptıkları açıklamalarda sık sık "izinsiz gösteri" tarzı ifadeler kullanıldığı görülüyor. Gösteri ya da yürüyüş yapmak izne mi bağlı?

Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne (AİHM) göre, toplantı ve gösteri yürüyüşü yapma hakkı demokratik sistemin etkili işlemesinde çok önemli bir yere sahiptir ve ifade özgürlüğü ile iç içedir. Bu sayede toplumdaki baskın görüşlere karşı çıkmak, topluma farklı fikirler sunmak, bireylerin görüş ve fikirlerini güçleri, zenginlikleri veya statülerine bakılmaksızın kamusal alanda dile getirmesini sağlamak ve azınlıkların menfaat ve görüşlerini savunmak imkanı bulunur.

Anayasa'ya göre, herkes, silahlı, saldırısız ve önceden izin almadan toplanabilir, gösteri yürüyüşü yapabilir, yapılan toplantı ve gösteri yürüyüşüne katılabilir. Türkiye'de bu hakkın kullanımı, Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Kanunu'nda düzenlenmiştir. Buna göre "Herkes önceden izin almaksızın silahlı ve saldırısız olarak kanunların suç saymadığı amaçlar için toplantı ve gösteri yürüyüşü yapma hakkına sahiptir". Dolayısıyla toplantı ve gösteri yürüyüşü yapmak için izin almak gerekmez.

Güvenlik güçleri neden "İzniniz var mı?" diye sorar veya "izin olmadığı gerekçeyle" toplananların dağılmasını ister?

Kanun uyarınca, toplantı ve yürüyüş önceden planlanmış bir etkinlikse 48 saat önceden toplantının yapılacağı yerin bağlı bulunduğu valilik veya kaymakamlığa bildirimde bulunulur. Bu bildirim amacını sağlamak hem de trafik ve çevre düzenini korumaktır. Ancak bazen ani gelişen olaylar karşısında bir toplantı ve gösteri yürüyüşü düzenlemek gerekebilir. Sıcığı sıcaklığına

tepki göstermenin gerektiği bu gibi durumlarda bildirim yapılmasının beklenmesi gösteriyi anlamsızlaştırabilir. İşte polisin çoğu zaman "Bildirim yapılmadı" diyerek topluluğa dağılmasına dair ihtarda bulunmasına bu durumlarda rastlanır.

Oysa AİHM, aciliyet olmasa da önceden haber verilmemiş toplantı ve gösteri yürüyüşü barışçıl ise ve kamu düzenine çok ciddi bir şekilde tehdit etmiyorsa, otoritelerin belirli bir hoşgörüyü göstermesini istemektedir. Böyle bir durumda polisin kuvvet kullanarak topluluğu dağıtması, bu işlemi yapan ülke hakkında ihlal kararı verilmesine yol açmaktadır. Bir başka deyişle, toplantının bildirim koşulu yerine getirilmese de yetkililer toplantının yapılmasına izin vermelidir çünkü gösteri barışçıl ve kamu düzenini bozmuyorsa bildirim olmaması toplantıyı yasadışı kılmaz. AİHM, Türkiye ile ilgili vermiş olduğu bir kararda bu konunun altını çizmiş ve toplantı öncesinde kanuni gereklilikler yerine getirilmese dahi, katılımcılar barışçıl davranmaya devam ettiği sürece toplantının barışçıl kabul edileceğini ifade etmiştir.

Toplantı ve gösteri yürüyüşü yapma özgürlüğüne müdahale edilebilir mi?

Herhangi bir şiddet davranışı göstermeyen, barışçıl göstericilerin dağılması ancak onların toplanma ve gösteri yürüyüşü hakkından daha ağır basan veya onunla yarışan başka hakları korumak için istenebilir. Dahası, böyle bir toplantıda şiddet olmadığı için polisin yapacağı müdahalenin de orantılı olması gerekir. Örneğin polisin sözlü veya sonrasında bedensel güç gibi yöntemlere kalabalığı dağıtması istenmelidir. Böyle bir durumda polisin gaz, basınçlı su ve cop gibi güç kullanması, kişileri gözaltına alması kural olarak Anayasa ve Avrupa İnsan Hakları Sözleşme-

si (AİHS) tarafından güvence altına alınmış hakların ihlal edilmesi anlamına gelir çünkü orantısızdır. Nitekim AİHM bu konuda Türkiye'yi mahkum eden kararlar vermiştir.

Göstericiler polis müdahalesi olmaksızın istedikleri kadar gösteri yapabilirler mi?

Toplantı ve gösteri yürüyüşü barışçıl ve kamu düzenini bozmuyorsa engellenmemelidir. Protesto kampları veya kalıcı olmayan başka yapılardaki gösteriler toplantı özgürlüğü kapsamına girer ve bu faaliyetler birkaç gün boyunca devam edebilir.

Gösteri yürüyüşü gündelik hayatı ister istemez etkileyecektir. Toplantı ve gösteriler, geçici bir süre için günlük faaliyetleri aksatabilir veya durdurabilir. Birçok toplantı günlük faaliyetleri bir ölçüde sekteye uğratar. Sokaklar ve diğer kamusal alanlar her ne kadar araçlar ve yayalar için kamusal geçiş yolları da olsalar, aynı zamanda toplantılar için de meşru alanlardır. Polis, toplantı ve gösteri yürüyüşlerine katılanların eylemlerini sınırlamak yerine kamusal alan kullanıcılarının çatışan ihtiyaçlarını dengelemeyi hedeflemelidir.

Örneğin, bir gösteri veya yürüyüş nedeniyle trafik ister istemez normal halinde işlemeyecek, aksayacaktır. AİHM içtihadına göre bunlar bir toplantı ve gösteri yürüyüşünün doğal sonucudur. Trafik akışının bozulması kamu düzeninin bozulduğu anlamına gelmez ve meşru bir toplantı yapma hakkını ortadan kaldırmaz. Trafikle ilgili gerekli düzenlemelerin kamu idarecileri tarafından yapılması gerekir.

Bu rehber İstanbul Bilgi Üniversitesi İnsan Hakları Hukuku Uygulama ve Araştırma Merkezi tarafından Hukuki Yardım Ağı projesi kapsamında hazırlanmıştır.

Kitap

ERDEMİN SİMYA FORMÜLÜ KORSANLIK

Paulo Coelho bu kitapta demiri altına çevirmek için simyacıyı arayan Santiago'nun yolculuğunu anlatır. Santiago'nun yolculuğu boyunca yolunu birçok "harami" keser. Her şeye rağmen simyacıyı arayan genç adam, günün birinde simyacıyı bulur. Simyacı, Santiago'nun beklediği gibi çıkmazken; onun söyledikleri de beklediği gibi çıkmaz. Simyacı ona, demiri altına çevirmenin önemsiz olduğunu; önemli olanın istediği gibi yaşaması yani düşlediklerini eyleyebilmesi olduğunu anlatır. Santiago'ya erdemden bahsederken; simyacı, paylaşma ve dayanışmanın, özgürlüğün önemini anlatır. Bizlerin de korsan tezgâhlardan bildiği bu kitap, belki de dünya üzerinde korsanı en çok basılan kitaptır. Paulo Coelho da Hindistan'da turistlere simyacı'nın İngilizcesini satan korsan bir genç için şunu demiştir: "Bu genç ile onur duyuyorum. Bu çok onurlu bir iş." Hindistan'daki bu genç belki de kitaplarını on senedir internetten indirilebilir formatta yayınlayan bu yazarın kendisi için düşündüklerini bilmiyordur. Hatta kitapları indirdiği Pirate Coelho internet sitesini de korsan bir site sanıyordu. Genç korsanın, Paulo Coelho'nun bizzat kendine ait olan bu siteyi korsan sanması ise bir sanının ötesinde, kapitalizm için korsanlıktır zaten.

Mine Yılmazoğlu

mine@meydangazetesi.org

Kitap, müzik, film... Korsana hayır! Korsan alma, suç ortak olma!

Devletin yasasında korsan satmak da almak da suç sayılmasına rağmen, yüksek fiyatlarla satılan bir kitabı edinmek için korsan yöntemi sıkça kullanılıyor. Kitabın yazarla okuyucu arasındaki yolu kesen basım ve dağıtım şirketleri, kitap için emek harcayan yazardan baskıcısına, ciltçisine, hamalından tezgâhtarına kimse'nin emeğini önemsemezler. Bu şirketler fiyatları yüksek tutarak, daha fazla kazanmak için yol kesen haramidirler adeta. Korsan ise aradaki bu kazancın seviyesini oldukça "makul" bir seviyeye indiren üretenele, satanın ve alanın arasında özel bir ilişkinin kurulduğu sihirbazlıktır.

Yazar, kitabının hakkını şirketlere verdiğinde -ki vermek zorunda- şirketler kitabın fiyatını kitaplara

hiçbir alakası olmayan formüllerle belirlerler. Bu nedenle korsan kitap, kitabın hak sahibi olan şirketin daha fazla kazanmasını engeller. Bu, şirketler için büyük bir sorundur. Çünkü kapitalist sistemin bir parçası olan şirket, daha fazla ve daha fazla kazanma refleksiyle oluşmuştur. Günümüzde, bir şirket için kitap korsanlığının anlamı, 1500'lerdeki sömürgeci devletlerin -şirketlerin- sömürge dolu gemilerini, kara bayraklı korsanlara kaptırmalarıyla aynıdır.

Peki, bu nasıl bir sihirbazlık ki eski bir fotokopi makinasında ya da köhne bir matbaada basitçe çoğaltılan bir kitabın okuyucusu, devlet ve şirketler için nasıl bir korsana dönüşür? "Korsan kitap alma, aldırma" kampanyaları korsan kitap alanların açıkça korsan ilan edilmesi değil mi?

Çoğaltılması ve satılması kadar basit bir eylem olan korsan kitabı

almak, bizi de sistemin algısında korsan yapıyor. Yazarın kitap başına aldığı %20'yi, kitabın basılmasından raflara dizilmesine kadar çalışan tüm işçilerin aldığı %5'i ve falanı filanı, yani tüm sömürüyü çıkardığımızda, şirketlere kalan %70'i ödemeyi istememek bir suç mu? Bu suç korsanlık mı, bizler de en azından dolaylı korsanlar mıyız.

Bütün bu basım ve dağıtım sömürüsüne karşı bizlerin dolaylı korsanlığının yanı sıra doğrudan korsanlaşan bir yazar olursa nasıl olur?

Brazilya-Rio de Janeiro'da doğmuş ve doğduğu bu "sıradan ülkeye" rağmen dünyanın "elit ülkelerinde" bile bilinen bir yazara dönüşmüş Paulo Coelho, bu rant sistemine doğrudan karşı koyan bir korsan yazardır. Bizim gibi "sıradan coğrafyalarda" bile bilinen en ünlü kitabı Simyacı'dır.

İspanyol Endülüslü Santiago, simyacı kitabının sonunda zengin olmak isteyen İngilizle beraber çıktığı yoldan yine fakir bir çoban olarak döner. Fatıma'nın yanına döndüğünde demiri altın yapan formülleri öğrenememiş olsa da, simyacı'nın ona anlattığı erdem simya formülleriyle dönmüştür. Düşünmek ve düşlediğini eylemeyi öğrenen Santiago, özgür bir insan olmuştur. Paulo Coelho 1988'de yazdığı kitaptan kendi de etkilenmiş olacak ki zenginliğin kazanmak, daha fazla kazanmak olduğu kapitalizmin simya formüllerinden az biraz da olsa uzaklaşmıştır.

Şimdi Delhi'de ya da Rio de Janeiro'da ya da İstanbul'da bir korsan tezgâhtan alacağınız -ki artık yoktur- Simyacı kitabının korsanları arasında şirketlerle anlaşmayan yazar, polisten saklanan matbaacı, zabıtanın kaçan tezgâhçı ve siz varsınız. Ve belki de bu erdemli korsanlığın simyacı bir Santiago.

ÇERNOBİL'de İLK ÖNCE YALAN PATLADI

Masum Cumartesi filmi Çernobil'deki ilk nükleer sızıntının olduğu güne, 1986 Nisan'ına götürüyor bizi. "Radyasyonlu çay daha lezzetlidir" ya da "birazcık radyasyon iyidir" sözlerine kananların nükleer santrale karşı çıkamaması gibi, Çernobil'de yaşayanlar da devletin "çok güvenlidir, kaza yapma ihtimali sıfırdır, hiç bir tehlikesi yoktur" dediği nükleer santraldeki patlamanın, ölümcül boyutta bir radyasyon yaydığına inanmıyor ve cumartesi günlerine devam ediyor.

Gürsat Özdamar

gozdamar@meydangazetesi.org

Senaryo tamam: Elektrik kesintileri, "enerjide dışa bağımlı olmaktan kurtulmalıyız" demeçleriyle başladı, ana haber bültenlerinde, tartışma programlarında ve hatta sabah kuşağında bile "böyle giderse yatırım azalır, üretim düşer, işsizlik artar, mutlaka yeni enerji gerek" konuşmaları yapıldı, tesadüfe bakın ki, program aralarında gülen, koşan, bisiklete binen mutlu çocuk yüzlerinin kullanıldığı bir nükleer santral reklamı da yayınlanır oldu, bu da yetmezmiş gibi aynı günlerde nükleer anlaşmasına imza atıldığı, hayırlı uğurlu olması temennilerinin haberleri yayıldı.

Karakterler de belli. Bu karakterleri canlandıran oyuncular yıllar içinde değişse de replikleri değişmiyor. Radyasyonlu çay içen bakandan, "birazcık radyasyon iyidir" diyen başbakana, kimler oynamadı ki bu filmde.

Şimdi de filmi anlatalım. "Çok güvenlidir, kaza yapma ihtimali sıfırdır, hiçbir tehlikesi yoktur" denilerek inşa edilen bir nükleer santralde başlayan sızıntı, şirket yetkililerince "üretim durursa kar da durur" denilerek gizlenir. Hükümetten gelen yetkililer de yaptıkları ölçümlerde radyasyon değerlerini normalin çok çok üzerinde bulurlar, ama onlar da, tesisin kapatılarak insanların tahliyesini gereksiz görürler. Üstelik bu patlamanın gizlenmesi konusunda onlar da hem fikirdirler. Ne de olsa nükleer en güvenli enerjidir ve bu tesisin kaza yapması imkansızdır!

Hemen bilim-kurgu demeyin, hayal ürünü demeyin, bu filmde

anlatılanlar aynen oldu, 1986 yılının Nisan'ında, Çernobil'de. Okumaya devam ederseniz, nükleerin belası da aynı, şirketlerin ve devletlerin yalanları da aynı diyeceksiniz.

Hükümet/parti ve şirket temsilcilerini oluşturduğu komitenin bu gizlilik kararını konuştukları toplantıya tesadüfen tanık olan müzisyen Valery (Anton Shagin) de bu durumu kimseye söylememesi konusunda uyarılır. Ancak Valery, sevgilisi Vera (Svetlana Smirnova Marcinkevich) ile şehirden ayrılmanın iyi olacağını düşünerek hemen onun yanına gelir. Ancak o da durumun farkında değildir, nükleer sızıntısına da, patlamaya da inanmakta zorlanır. Tehlikenin boyutlarının farkında olmadığından, giydiği topuklu ayakkabının, şehirden trenle gitmek için istasyona koştukları sırada kırılması yüzünden treni kaçırlar.

Valery, komitenin toplantısında işittikleriyle bir tehlikenin yaklaşmakta olduğunun farkındadır ama sevgilisi dahil hiç kimse günlük programlarını bozmadı, işlerine, okullarına ya da alışverişe çıkmışlardır. Bu durum Valery'yi daha da gerer. Ama yapabileceği bir şey de yoktur.

Reaktörde sızıntının ilk ortaya çıktığı anı ve sonrasında yaşanan panik anlarını anlatan V Subbotu filmi, adını Çernobil katliamının ilk yaşandığı gün olan Cumartesi gününden alıyor (film Türkçeye Masum Cumartesi olarak çevrilmiş). Alexander Mindadze'nin hem senaryosunu yazdığı hem de yönettiği film, benzer konuda yapılmış filmlerin aksine, nükleer patlama-

dan sonrasını değil sızıntının başlamasından itibaren ilk 36 saatlik zaman dilimini anlatmayı seçmiş. Bir anlamda nükleer kirlenmeden önce toplumsal kirlenmeye işaret etmeyi denemiş.

Çünkü Çernobil'de açığa çıkabilecek nükleer enerjinin Hiroşima'dakine denk bir radyasyon yayacağını bilmelerine rağmen, yetkililerin bu durumu gizlemesinin katliamın boyutlarını daha da artırdığı ortada. Üstelik nükleer tesisten gece boyunca çıkan kızılığ izlemeye gelen kasabalıların, nükleer konusunda yeterince fikre sahip olmadıklarını da gösteriyor. Elbette bu konuda devletin, yıllar boyunca, nükleeri öven, onu olumlayan propagandasının ne denli başarılı olduğunun da bir göstergesi. İnsanların da nükleeri olumlu olarak içselleştirmesi yüzünden, nükleeri sorgulamamaları, bu "kaza" yüzünden cumartesi eğlencelerinden vazgeçme gereği dahi duymuyor olmaları korkunç tablonun bir diğer yönünü oluşturuyor.

Vera'nın da kırılan topuğu yüzünden yeni bir ayakkabı almak için gittiği mağazada saatlerce model ve renk seçimi yapamaması, ayakkabının dahi nükleer felaketen daha önemli olmadığı düşünceğine iyi bir örnek sahne diyebiliriz.

Filmin nükleer santraldeki sızıntının gösterildiği başlangıç sekansındaki görsellikte renkler koyu, karanlık seçilmiş, gölgeler yüzünden insan yüzleri de net görünmüyor. Daha sonra şehir hayatının anlatıldığı sekanslar ise parlak, aydınlık ve bol renkli

olarak görüntülenmiş. Yine yönetmenin ve görüntü yönetmeni Oleg Mutu'nun bir tercihi olarak filmin büyük çoğunluğunda kameranın elde çekim yapmış olması yüzünden titreyen ve bitip tükenmek bilmeyen düğün sahnesinde bir yakınlaşıp bir uzaklaşan görüntüler, izleyiciyi daha da geriyor. Bu da, filmde var olmayan endişenin -hiç değilse- izleyiciye geçmesini sağlıyor. Bu duygu aktarımı için filmin başından sonuna hiç dış müziğe başvurulmamış olduğunu da hatırlatmakta fayda var.

Filmdeki kimi replikler de, bize benzeri nükleer sızıntı ya da patlamalar ilgili kimi ipuçları da verir. Valery'nin müzisyen arkadaşlarıyla şarap içtiği bir sahnede, "Diyorlar ki Byeloyark'da atom aktığı zaman sokaktaki insanları toplayıp kırmızı şarap içirdiler" diye bir söz geçer. Diğerleri de gene kırmızı şarabı kastederek "stronsiyumun üzerine iyi gelir", "ilaç niyetine içelim" gibi sözler söylerler. Bu sahne, nükleer hakkında doğru bilgilerin devlet tarafından bilerek gizlendiği, halkın da nükleeri, onunla bu sahnede olduğu gibi dalga geçmesine kanıksadıkları ile ilgili iyi bir örnektir. Gerçi televizyona çıkıp herkesin gözü önünde radyasyonlu çay içen bakana, birazcık radyasyon iyidir diyen başbakana inanmak ne mümkün. Bir de medyanın her gün yaptığı haberlere yedirdiği yalanlarını unutmamalı. Hasılı, devletlerin, şirketlerin ve medyanın yalan patlamasının ardından insanların daha neler neler yapabileceğini tahmin etmek hiç de kolay değil.

Resim

Sanatını İsyaniyla Buluşturan Kadın Artemisia Gentileschi

Devrim Varol

devrime@meydangazetesi.org

Artemisia Gentileschi, 17. yüzyılda yaşamış İtalyan bir barok ressamıdır.

Kadının her alanda yok sayıldığı, eve kapatıldığı, erkeğe muhtaç kaldığı bir çağda yaşayan Artemisia, kilise ve ataerkinin saldırılarına sanatıyla direnmiştir.

Artemisia'nın hikayesi, babasının ona resim eğitimi vermesi için bulduğu ressam Agostino Tassi'nin ona tecavüz etmesiyle başlar. Tassi soylu bir adam olduğu için kilise mahkemesince aklanır, hatta mahkeme Artemisia'yı iffetsizlikle suçlar, bekaret kontrolü adı altında tacize uğrar ve nihayetinde olayın üstü örtülür. Fakat Artemisia yaşadıklarını unutmaya ve unutulmaya hiç niyetli değildir. Sanatla ilgilenen kadınların, kocalarının ya da babalarının adıyla resimlerini imzaladığı bir çağda; Artemisia sanatını silaha dönüştürür.

Roma'da yayılan dedikodular yüzünden evlenerek Floransa'ya taşınmak zorunda kalan Artemisia, çalışmalarına burada devam etmiştir. Academia del Disegno'ya kabul edilen ilk kadın öğrencidir. Sanatı teknik olarak beğenilse de içerik olarak eleştirilir, çünkü resimleri "erk"eklerin hiç hoşuna gidecek cinsten değildir!

Dönemin kadın ressamı, anatomi ve nü çalışmanın engellenmesi yüzünden natürlük

resimlere yönelmiştir. Fakat Artemisia dinsel ve mitolojik konuları ele alan çalışmalar yapmıştır. Seçtiği hikayelerin ortak özelliği ise güçlü kadınlar içeriyor olması, örneğin tecavüzcüsünü öldüren ya da düşmanı ile uzlaşmaktansa intiharı seçen kadınlardan bahsediyor olmasıdır.

Susanna ve Yaşlılar

Tevrat'tan esinlendiği bu tablo, Susanna'nın hikayesini anlatır. İsrailoğullarının Babil Sürgünü sırasında zengin bir tüccarın karısı olan Susanna, evinin bahçesinde banyo yaparken kendisini izleyen iki yaşlı adamın tacizine uğrar. Yaşlılar kadının istediklerini yapmasını, yoksa onu genç bir erkekle zina yapmakla suçlayacaklarını söylerler. Susanna karşı koyunca, tehditlerini yerine getirirler. Mahkeme tarafından yargılanan Susanna, zamanın kanunlarına göre ölüme mahkum edilir.

Oysa ki banyo yaparken iki yaşlı erkeğin tacizine uğrayan Susanna, erkek ressamların; Rubens ve Velazquez'in resimlerinde "durumdan rahatsız" yerine neredeyse "kendini teşhir etmekten ve erkekleri kışkırtmaktan hoşlanır" şekilde resmedilmiştir. Artemisia'nın tablosunda ise, çıplak ve savunmasız genç kadının, üzerine gelen iki erkek karşısında duyduğu "tikinti ve rahatsızlık" açıkça hissedilir.

Tabloyla ilgili bir başka önemli ayrıntı ise, Artemisia'nın resimdeki iki adamı, babasını ve tecavüzcüsü Tassi'yi model olarak çizmesidir. Babasına ve tecavüzcüsüne duyduğu nefreti, tiksintiyi; kendisini model aldığı Susanna'nın yüzünde resmetmiştir.

Holofernes'in Kafasını Kesen Judith

Yahudi bir dul olan Judith, halkını Asurluların saldırısından kurtarmak için Asur komutanı Holofernes'i öldürecek. Yanında hizmetçisi Abra ile Asur kampına sızar. Zamanla Holofernes'i kendine aşık eden Judith, bir ziyafet sonrasında baş başa kaldığı ve sarhoş olan Holofernes'in kafasını kılıcıyla keser ve şehrin meydanına götürür. Komutanları ölen Asurlular, şehri terk eder.

Bu tablonun esinlendiği hikaye böyledir. Birçok ressamın işlediği bu hikayeyi resmeden tablolar da Judith, elinde kılıç ve kesik başla olay yerini terk ederken görülür. Fakat Artemisia'nın tablosunda etrafa saçılan kanlar ve Judith'in soğukkanlı görüntüsü daha çarpıcı bir sahne ortaya koyar.

Daha önce bu konuyu işleyen Caravaggio'dan etkilendiği söylenebilir de, iki ressamın resimleri karşılaştırıldığında; konuyu ele alış biçimleri oldukça farklıdır. Caravaggio'nun tablosun-

da elinde eğreti duran kılıcıyla Judith tedirgin gözükmektedir. Yardımcısı Abra ise kenarda elinde boğazına saracağı beziyle öylece beklemektedir. Fakat Artemisia'nın resminde Judith kararlılıkla tuttuğu kılıcıyla Holofernes'in kafasını kesmektedir. Yüzünde soğukkanlı bir ifade vardır. Yardımcısı Abra bu sefer Holofernes'in üstünde, hareket etmesini engelliyor; Judith'e yardım ediyordur.

Artemisia, Susanna ve Yaşlılar tablosunda olduğu gibi bu tablosunda da Holofernes'i, Tassi'yi model olarak çizmiştir. Judith ise kendisidir.

Artemisia'nın bugüne ulaşan 34 tablosu vardır. Ancak sanat tarihinde kimi zaman görmezden gelinmiş, kimi zaman babasının adıyla anılmıştır.

Döneminin erkek sanatçıların aksine, kadını ruhsuz, anlamsız bakışlı ve en ciddi sahnelerde bile erotik çağrışımlarla işleyen kompozisyonlarda çizen resimler değil; kadının güçlü ve kararlı duruşunu resmeden tablolar yapmıştır Artemisia. Çünkü o, kadınların yok sayılmasının, kendi yaşadıklarının öfkesini akitmiştir tuvallere. Her türlü kısıtlamaya, toplumsal baskıya, tecavüze, dinin baskısına ve ataerkiye karşı direnmiş, direnişini de sanatıyla buluşturmuştur.

Direnişin, Dayanışmanın Ligi ÖZGÜR LİG

Röportaj: Taçanka

Endüstriyel futbola olduğu kadar ırkçılığa, cinsiyetçiliğe ve rekabete karşı Özgür Lig, 5 Nisan'da Ankara Sokullu Ahmed Arif Parkı'ndaki açılış şenliğiyle başladı. "Futbol borsada değil, arsada oynanır" şiarıyla yola çıkan Özgür Lig'le bir röportaj gerçekleştirdik.

Özgür Lig projesi nasıl oluştu, nasıl olgunlaştı?

"Gelengi Keşif" diye bir oluşum var. Bu Gelengiler, politik olmayı pratik yaşantılarımıza nasıl yansıtabiliriz, kapitalist üretim-tüketim bağlarından nasıl sıyrılırız, nasıl çatlak yaratıp kendimize alan açarız derinde olan bir ekip. Toplantılarında oluşan "İstanbul'da Karşı Lig var, Gazoz Lig var. Biz neden Ankara'da yapmıyoruz?" sorusuyla, yakinen bildikleri ekiplere öneri getirdiler. Kara-Kızıl taraftar, 100. Yıl İnişiyatifi, FC-Bakunin dahil oldu ve fikri güzel bulan diğer takımlar da lige katıldı. Futbolun daha amatör bir ruhla oynanabildiğini göstermekti aslında amaç. "Futbol borsada değil, arsada güzel" şiarıyla başladık işe. Maçları arsada yapmayı düşündük, ancak artık futbol oynayabileceğimiz arsaların tükenmediğini fark ettik. Mecburiyetten halı sahada başladık.

Özgür Lig'in işleyişinden biraz bahsedebilir misiniz? Takımlar, kadrolar vs. nasıl oluştu?

Beleştepe, Kara-Kızıl gibi biraz daha muhalif taraftar grupları, zaten böyle bir organizasyon peşindeydi. Öneri gelince, biz Kara-Kızıl taraftar olarak, başlık ve içeriğinde benimsediğimiz şeylere yer verildiği için, lige direk girmek istedik. Diğer taraftar grupları ikili ilişkilerle haberdar edildi, toplantılara çağrıldı. Birkaç hafta içinde 14 takım oluştu. Herhalde böyle bir beklenti varmış, takımını alan geldi.

Takımlar lige nasıl katılır? Şartları nelerdir? Bu şartlar kimler tarafından oluşturulur?

Şartları, yaptığımız toplantılarda beraberce belirledik. İstanbul'daki ligleri de referans alarak, nasıl bir yöntem izleyeceğimize karar verdik. Lig 14 takımla sınırlı gibi görünüyor, ama takımlardan bağımsız biri de oyuna girebiliyor. Mesela Kara-Kızıl'dan biri oynamadığında, başkası onun yerine oynayabiliyor. Yeni bir takım lige dahil olmak istediğinde, toplantılara katılıyor ve anlayışlarımız ortaksa dahil oluyor.

Mevcut futbol anlayışına nasıl karşı çıkar Özgür Lig?

Endüstriyel futbola karşı olduğumuzu beyan ediyoruz. Endüstriyel futbol anlayışı, insanları sömürerek bir piyasa açmak, rekabete zorlayıp zıt kutuplara ayırarak daha çok gelir elde etmek üzerine kurulu.

Biz muhalif taraftar grupları olarak; tam da bu ayrımcılık, bu sömürü noktasında karşı duruş sergiliyoruz ve taraftar gruplarının dışında insanlar da bu mücadeleden bir parçası oluyor.

Kadınların ve LGBTİ bireylerin oluşturduğu takımlar da Özgür Lig'de oynayacak sanırsınız?

Kaos GL halihazırda var olan takımıyla katılıyor lige mesela. Takımları da, tribünleri de gerçekten çok iyi. Başta konuşurken

"futbol bir erkek oyunudur" anlayışının dışına çıkalım, daha karma ve insanların alışık olmadığı görüntüyü sunabilelim istedik.

Son süreçte siyaset dolayısıyla gündemde olan futbolu Özgür Lig nasıl değerlendirir? Siyaset ve futbol arasındaki ilişkiye nasıl bakar?

Bir örnekle anlatayım. Dünkü haberlerde gördüm; cumhurbaşkanı Süper Lig'deki takımların kaptanlarını toplantıya çağırmış. Taraftar gruplarına hep yöneltilen bir eleştiri vardır; futbolu siyasete karıştırıyormuşuz, ideolojimizi tribünlere aktarıyormuşuz. Esasen futbol, siyasetin tam göbeğinde bir şey. Toplumsal olaylara gösterdiğimiz reaksiyonlar, tribüne de yansıyor. Berkin için, Ethem için pankartlarımızla gittik tribüne. Gezi sonrasında, taraftarlara yönelik bir algı açıklığı söz konusu, Çarşı'dan başlayarak. (Başlangıç noktasına Çarşı'yı koyabiliriz.) Dolayısıyla muhalif taraftar gruplarının popülaritesi -aslında o kelimeyi kullanmak istemiyorum- artmış durumda. Bizim duruşumuz Gezi'den önce de böyleydi. Oluşumumuzun çoğu aktivistlerden oluşuyor, bunu da tribüne taşıyoruz, saklamıyoruz.

İstanbul'da da benzer organizasyonlar; Gazoz Ligi, Karşı Lig gibi ligler mevcut. Bunlarla iletişiminiz nasıl? Daha büyük organizasyonlar düşünüyor musunuz?

Doğrudan bir iletişimimiz olmadı bildiğim kadarıyla. Başlangıçta

uzlaşmayı hazırlarken manifestolarına baktık, biraz onlardan da beslenmiş olduk, biraz biz bir şeyler ekledik-çıkardık. En son Karşı Lig twitter'dan tebrik mesajı yolladı, şimdilik bağımız bu kadar.

İstanbul'da iki lig var. Ankara'da bizi bir sürü takım sonradan duydu, katılmadı. 25 takım falan olabilirdik iyi duyurabilseydik. Buradaki liglerin çoğalmasını, olursa diğer şehirlere yayılmasını, sonra bu liglerin birbiriyle karşılaşmasını, dayanışmasını sağlayabilsek ne güzel olur.

Son olarak eklemek istediğiniz bir şey var mı?

Biz muhalif taraftar grupları olarak, bir süredir Ankara'daki kent gündemine dair çalışmalar yapıyoruz. Cebeci Stadı'nın yıkılıp yerine AVM ya da otel yapılmasına karşı etkinlik yapıyoruz. Endüstriyel futbolun Passolig'ine karşı duruşumuzu belli eden etkinlikler yapıyoruz. Taraftarı müşteri olarak gören bu zihniyete temelden karşıyız. Passolig alanların bilgilerinin ifşa edildiğini biliyoruz. Bunun için taraftar dernekleri kurduk, dava açtık, hatta bir ara yürütmenin durdurulması kararı alındı ama hukuk sisteminin de nasıl işlediğini biliyoruz. Bunlara karşı bir arada olmak, bir olmak gerekiyor. Özgür Lig'in hem buna olanak sağladığını, hem de dayanışmanın güzel bir biçimi olduğunu düşünüyoruz.

Meydan Gazetesi için bu röportajı gerçekleştiren Taçanka'dan yoldaşlara teşekkür ederiz.

Otonom Kültür Sosyal Merkez AKSC

Şirketlerin kar hırsından uzak, otorite ve hiyerarşinin olmadığı bir toplumun temellerini atabilmek adına mütevazı bir çaba AKSC. Üsküp'te karşılıklı yardımlaşmayı ilke edinip, kapitalist sistemin değerlerine karşı paylaşma ve dayanışma gibi değerleri toplumsallaştırmaya çalışan kolektif bir çaba. Otonom Kültür ve Sosyal Merkez-AKSC, 2013'ten bu yana öz örgütlülüğe dayalı yöntemiyle Makedonya'daki toplumsal muhalefetin de mekanı...

Meydan: İçinde yaşadığımız sistem sadece ekonomik ve siyasi yaşama değil, aynı zamanda kültürel ve sosyal yaşama da saldırıyor. AKSC varlığını tam da bu saldırıya karşı konumlandırıyor. AKSC ne kadar süredir devam ediyor ve neyi amaçlıyor?

AKSC: Aslında Makedonya'daki siyasi durum Türkiye'dekine benzer. Sanırım şunu söylemek yanlış olmaz; burada da devletin başındakiler Yeni Başlayanlar İçin Neo-Liberalizm dersi alıyorlar. Sağ kanat partiler yıllardan beri siyasi iktidarı elinde tutuyor. Sert neo-liberal politikalarla, toplumsal kesimlerin tümünde, kontrol yavaş ancak sağlam bir şekilde kazanılmaya çalışılıyor. Hal böyle olunca insanlar bir şeylerin değişebileceğini düşünmüyor, giderek umutlarını kaybediyor. Son on yılda nüfusun %10'u başka coğrafyalara göç etti.

AKSC, otonom, kültürel ve sosyal merkez kelimelerinin kısaltması. Burada mütevazı bir şekilde yapmaya çalıştığımız, bu değişim umudunu yansıtabilmek. AKSC, bir grup aktivist tarafından kolektif bir şekilde işletiliyor. Bu kolektif için insanlar bir araya geliyor ve farklı alanlarda ne yapılırsa bunlar organize ediliyor. Bu planlama aşamasında birçok inisiyatif belirleniyor.

Basitçe ifade etmek gerekirse, burada yapmaya çalıştığımız mevcut sisteme muhtaç olmadığımızı hissettirebilecek bir işleyiş ve sistemin değerlerinin yerine kendi değerlerimizi oluşturabilmek. Eleştirel düşünce, tartışma ve eylem... AKSC'nin felsefesinin özünde yatan kavramlar bunlar. Bu mekanda eşitlik, doğrudan demokrasi, dayanışma ve karşılıklı yardımlaşma gibi kavramlar etrafında bir işleyiş oturtmaya ve bunu yaymaya çalışıyoruz.

Mekanın ekonomik yeterliliğini kendimiz sağlamaya çalışıyoruz. Yani bizim etkinliklerimize katılanların dayanışmaları sayesinde işlerliğini

devam ettiriyoruz.

AKSC'nin etkinliklerinden ve işleyişinden biraz bahsedebilir misiniz?

AKSC, herkese açık bir mekan. Herhangi biri bize bir etkinlik yapma isteğiyle başvurabilir. Bu noktada neye izin vereceğimizde hemfikir olmasak da, neye izin vermeyeceğimiz de hem fikiriz: parti, dinsel ya da milliyetçi propagandanın yapılabileceği etkinlikler. Bunun dışında neyi nasıl yapacağımızı belirlediğimiz haftalık karar alma süreçleri işletiyoruz. Karar alma süreçlerinde dikkat ettiğimiz ilke konsensüs.

Haftalık programımızda, tartışmalar, paneler, söyleşiler, film gösterimleri, şiir dinletileri, atölyeler, sergiler, kitap tanıtımları, ücretsiz dil atölyeleri gibi farklı etkinlikler var. AKSC, Makedonya'daki ilk üretim-tüketim kooperatifine ev sahipliği yapıyor. Bu projemiz daha başlangıç aşamasında olsa da, bu meseleye oldukça heyecanla yaklaşan insanlarla kooperatif projemizi büyütme hedefliyoruz.

Aylık çıkardığımız fanzinle ay içerisinde yaptıklarımızdan ve sonraki aylarda yapmayı planladıklarımızdan bahsediyoruz. Fanzini de kolektif bir şekilde AKSC inisiyatifi olarak çıkartıyoruz.

Bir de ekoloji alanında yapmaya çalıştıklarımız var. Vodno Ormanını Koruma İnisiyatifi olarak ekolojik alanda da faaliyet gösteriyoruz. Sadece toplumsal bir duyarlılık yaratmayı istemiyoruz. Bu alanda ciddi olarak bir hareketlenme yaratmayı düşünüyoruz.

Peki ya inisiyatifler? AKSC'de kaç gönüllü bütün bu işler için koşuşturuyor?

2013 Kasım'ında açıldığı ilk günden bu yana, AKSC farklı inisiyatiflerin ana merkezi konumunda. Makedonya'daki toplumsal eylemlerin büyük

bir çoğunluğu burada organize edildi. Kolektifin kendisi, burayı sürekli kullanan 15 gönüllüden oluşuyor. Ancak burayı kullanan ve burada inisiyatif alan diğer insanlarla beraber düşündüğümüzde ortalama 100 kişiden bahsedebiliriz.

Bu tarz kolektif alanlarda dayanışma ilişkisinin önemli olduğunu biliyoruz. AKSC'nin dayanışma içerisinde bulunduğu buna benzer mekanlar var mı? Bu dayanışma ilişkisini siz nasıl tanımlıyorsunuz?

Yakın coğrafyalarla güçlü bir dayanışma bağımız var. Örneğin, Sofya'daki Adelante sosyal merkezinden yoldaşlar, Selanik'teki Yfanet kolektifi ve Belgrad'daki Inex Film merkezinden arkadaşlarla güçlü bir dayanışma ilişkisi geliştirdik. Bunun yanında, geçtiğimiz sene, Avrupa'nın dört bir yanından yoldaşlar ziyarette bulundular. Bu bizi daha fazla dayanışma ilişkisi kurma noktasında cesaretlendirdi. Mücadele küreselleşiyor, dolayısıyla biz de küresel bir mücadeleyi yükseltmeliyiz. Mücadelelerimizin birleşmesi bu açıdan önemli.

Son olarak eklemek istediğiniz bir şey var mı?

Geçtiğimiz günlerde, aramızdan birkaçımız geçen aylarda işgal edilen üniversitelerden birinde otonom alanda öğrencilerin düzenlediği derslerden birine katıldık. Miligram'ın itaat üzerine deneyi ile ilgili şu bilgi dikkatimizi çekti. Kendi yorumumla aktaracak olursam, insanların %65'i başka bir insanın canını acıtmak için otoriteye boyun eğer. %35'de olmaktan mutluyuz. Güçlü kalın ve direnişi yaşatın. İletişime geçmek isteyenler Facebook/AKSC2'dan bize ulaşabilir.

Meydan Gazetesi gönüllülerine de bu röportaj ve dayanışma için teşekkür ederiz.